

Dobrodružství Sherlocka Holmesa

Sir Arthur Conan Doyle

Contents

DOBRODRUŽSTVO I	1
1.0 SKANDÁL V ČECHÁCH	1
1.1 Ja	2
1.2 Gazdina	8
1.3 Baker Street	14
DOBRODRUŽSTVO II	17
2.0 LIGA S ČERVENOU HLAVOU.	17
2.1 LIGA S ČERVENOU HLAVOU JE ROZPUSTENÁ.	23
DOBRODRUŽSTVO III	30
3.0 PRÍPAD IDENTITY.	30
DOBRODRUŽSTVO IV	39
4.0 TAJOMSTVO Údolia BOSCOMBE	39
DOBRODRUŽSTVO V	48
5.0 PIATICH ORANŽOVÝCH PIPS	48
DOBRODRUŽSTVO VI	60
6.0 MUŽ S POKRÝVENÝMI PERMI.	60
DOBRODRUŽSTVO VII	75
7.0 DOBRODRUŽSTVO MODRÉHO CARBUNCLE.	75
DOBRODRUŽSTVO VIII	88
8.0 DOBRODRUŽSTVO ŠPECIFIKOVANEJ SKUPINY.	88
DOBRODRUŽSTVO IX.	104
9.0 DOBRODRUŽSTVO PALCA INŽINIERA	104
DOBRODRUŽSTVO X	117
10.1 DOBRODRUŽSTVO ŠIBELÉHO BAKALÁRA	117

DOBRODRUŽSTVO XI.	133
11.0 DOBRODRUŽSTVO BERYLSKEJ KORONETY	133
DOBRODRUŽSTVO XII	148
12.0 DOBRODRUŽSTVO MEDENÝCH BUKOV	148

Kapitola 1

DOBRODRUŽSTVO I

1.0 SKANDÁL V ČECHÁCH

1.1 JA

Pre Sherlocka Holmesa je to vždy žena. Málokedy som ho počul spomínať pod iným menom. V jeho očiach zatvára a prevláda nad celým jej pohlavím. Nešlo o to, že by cítil nejaké emócie podobné láske k Irene Adlerovej. Všetky emócie, a najmä ten, boli odpornejšie jeho chladnej, presnej, ale obdivuhodne vyváženej mysli. Bol to, považujem to za najdokonalejší stroj na uvažovanie a pozorovanie, aký svet videl, ale ako milenec by sa dostal do falošnej polohy. Nikdy nehovoril o väčších vášňach, okrem gibe a úšklabku. Boli to obdivuhodné veci pre pozorovateľa - vynikajúce na vyvodenie závoja z mužských motívov a činov. Ale pre vyškoleného mysliteľa pripustiť také zásahy do jeho vlastného jemného a jemne upraveného temperamentu bolo zaviesť rušivý faktor, ktorý by mohol spochybníť všetky jeho mentálne výsledky. Drť v citlivom nástroji alebo prasknutie v jednom z jeho vlastných vysoko výkonných objektívov by nebolo rušivejšie ako silná emócia v takej prírode, ako je tá jeho. A napriek tomu mu bola iba jedna žena a tou ženou bola zosnulá Irene Adlerová s pochybnou a pochybnou pamäťou.

V poslednej dobe som videl Holmesa málo. Moje manželstvo nás od seba vzdialilo. Moje úplné šťastie a záujmy zamerané na domov, ktoré sa vynárajú okolo človeka, ktorý sa prvý raz stane pánom svojho vlastného zariadenia, stačili na to, aby absorbovali všetku moju pozornosť, zatiaľ čo Holmes, ktorý celú svoju českú dušu nenávidel každú formu spoločnosti, zostal v našich ubytovacích zariadeniach na Baker Street, pochovaný medzi svojimi starými knihami a z týždňa na týždeň sa striedal kokaín s ambíciami, ospalosťou drogy a prudkou energiou jeho vlastnej živej prírody. Štúdium zločinu ho stále ako vždy hlboko priťahovalo a svoje obrovské schopnosti a mimoriadne pozorovacie schopnosti zamestnával sledovaním týchto indícií a objasňovaním tých záhad, ktorých sa oficiálna polícia vzdala ako beznádejných. Z času na čas som počul nejasné správy o jeho činoch: o jeho predvolaní do Odesy v prípade vraždy Treppoffovcov, o objasňovaní pozoruhodnej tragédie bratov Atkinsonovcov v Trincomalee a nakoniec o misii, ktorú splnil, tak citlivo a úspešne pre vládnucu rodinu v Holandsku. Okrem týchto znakov jeho činnosti, ktoré som iba zdieľal so všetkými čitateľmi dennej tlače, som však o svojom bývalom priateľovi a spoločníkovi vedel len málo.

Jednej noci - 20. marca 1888 - som sa vracal z cesty k pacientovi (pretože som sa teraz vrátil do civilnej praxe), keď ma moja cesta viedla cez Bakerovu ulicu. Keď som prešiel okolo dobre zapamätaných dverí, ktoré si v mojej mysli vždy musím spájať s mojimi snahami a s temnými príhodami Štúdie v Scarlet, zmocnila sa ma živá túžba znova vidieť Holmesa a vedieť, ako sa má využívajúci svoje mimoriadne právomoci. Jeho izby boli brilantne osvetlené a, aj keď som zdvihol zrak, uvidel som, ako jeho vysoká, náhradná postava dvakrát prechádzala v tmavej siluete proti slepému. Rýchlo, nedočkavo chodil po miestnosti, hlavu mal sklonenú k hrudi a ruky zovreté za sebou. Mne, ktorý poznal všetky jeho nálady a zvyky, jeho prístup a správanie vyrozprávali svoj vlastný príbeh. Bol opäť v práci. Vystúpil zo svojich snov vytvorených drogami a bol horúci po vône nového problému. Zazvonil som na zvonček a ukázal som sa hore do komory, ktorá bola predtým čiastočne mojou.

Jeho spôsob nebol nevýrazný. Málokedy to bolo; ale bol rád, myslím, že ma videl. Sotva prehovoril, ale láskavým pohľadom ma zamával na kreslo, prehodil skrinku cigariet a v rohu naznačil kufřík na lieh a plyný benzín. Potom sa postavil pred oheň a prezrel si ma svojím jedinečným introspektívnym spôsobom.

„Wedlock ti vyhovuje,“ poznamenal. „Myslím, Watson, že si odvtedy, čo som ťa uvidel, pribral sedem a pol kila.“

„Sedem!“ Odpovedal som.

„Skutočne, mal som myslieť trochu viac. Podľa mňa len maličkosť, Watson. A v praxi to zase pozorujem. Nehovoril si mi, že si mienil ísť do zväzku.“

„Tak ako to vieš?“

„Vidím to, vyvodzujem to. Ako viem, že si sa v poslednom čase veľmi namočil a že máš najšíkovejšie a neopatrnejšie služobné dievča?“

„Môj drahý Holmes,“ povedal som, „je toho príliš veľa. Určite by si bol spálený, keby si žil pred niekoľkými storočiami. Je pravda, že som vo štvrtok absolvoval vidiecku prechádzku a vrátil sa domov v strašnom neporiadku, ale keď som sa prezliekol, neviem si predstaviť, ako to odvodzuješ. Pokiaľ ide o Mary Jane, je nenapraviteľná a moja žena to dala na vedomie, ale tam zas nevidím, ako to vyriešiš.“

Zasmial sa pre seba a pretrel si svoje dlhé nervózne ruky.

„Je to samotná jednoduchosť,“ povedal; „Moje oči mi hovoria, že na vnútornej strane tvojej ľavej topánky, práve tam, kde na ňu dopadá svetelný lúč, je koža zabodovaná šiestimi takmer rovnobežnými rezmi. Je zrejmé, že ich spôsobil niekto, kto veľmi neopatrne škrabal okolo okrajov podrážky v aby ste z neho odstránili zdrvené bahno. Vidíte teda, môj dvojitý odpočet, že ste boli vonku v hnusnom počasí a že ste mali obzvlášť zhubný exemplár londýnskeho otroka, ktorý rozrezáva čizmy. Pokiaľ ide o vašu prax, ak chodí gentleman do svojich izieb voňajúcich jodoformom, s čiernou stopou dusičnanu strieborného na pravom ukazováku a vydutím na pravej strane cylindra, aby som ukázal, kde vylučoval svoj fonendoskop, musím byť skutočne nudný, ak nevyhlasujete ho za aktívneho člena lekárskeho povolania.““

Nemohol som sa ubrániť smiechu z ľahkosti, s akou vysvetľoval svoj proces dedukcie. „Keď ťa počujem, že uvedieš svoje dôvody,“ poznamenal som, „vec sa mi vždy zdá byť taká smiešne jednoduchá, že by som to ľahko zvládol sám, aj keď v každej nasledujúcej inštancii tvojho uvažovania som zmätený, kým nevysvetlíš svoj postup. A napriek tomu verím, že moje oči sú rovnako dobré ako tvoje.““

„Celkom áno,“ odpovedal, zapálil si cigaretu a hodil sa do kresla. „Vidíš, ale nepozoruješ. Rozdiel je jasný. Napríklad ste často videli kroky, ktoré vedú z haly do tejto miestnosti.“

„Často.“

„Ako často?“

„No, stokrát.“

„Tak koľko ich je?“

„Koľko? Neviem.“

„Celkom tak! Nevšimol si si to. A napriek tomu si videl. To je len môj názor. Teraz viem, že existuje sedemnást krokov, pretože som ich videl aj pozoroval. Mimochodom, pretože ťa zaujímajú tieto malé problémy, a keďže si dosť dobrý na to, aby si zaznamenal jednu alebo dve z mojich malicherných skúseností, mohlo by ťa to zaujímať.“ Prehodil list hrubého, ružovo zafarbeného papiera, ktorý ležal otvorene na stole. „Prišlo to posledným príspevkom,“ povedal. „Prečítajte si to nahlas.“

Poznámka bola nedatovaná a bez podpisu alebo adresy.

„Zavolá vás dnes v noci, o štvrt na osem hodín,“ povedal, „pán, ktorý si vás želá konzultovať v najhlbšej chvíli. Vaše nedávne služby jednému z kráľovských domov Európa preukázala, že ste ten, komu sa dá bezpečne dôverovať v záležitostiach, ktoré majú význam a ktoré možno len ťažko prehnáť. Toto rozprávanie o vás máme zo všetkých strán, ktoré sme dostali. V tú hodinu buďte vo svojej komore a neberte ju nie je v poriadku, ak váš návštevník nosí masku.“

„Toto je skutočne záhada,“ poznamenal som. „Čo si predstavuješ, že to znamená?“

„Zatiaľ nemám žiadne údaje. Je teoretickou chybou teoretizovať skôr, ako bude mať údaje. Nenápadne človek začne krútiť fakty tak, aby vyhovovali teóriám, namiesto teórií vyhovujúcich skutočnostiam. Ale

samotná poznámka. Čo z toho vyvodíte?”

Pozorne som preskúmal písmo a papier, na ktorom bol napísaný.

„Muž, ktorý to napísal, bol pravdepodobne urobený dobre,“ poznamenal som a snažil som sa napodobniť procesy svojho spoločníka. „Takýto papier sa nedal kúpiť za balík pod pol koruny. Je zvláštne silný a tuhý.“

„Zvláštne - to je samotné slovo,“ povedal Holmes. „Nie je to vôbec anglický papier. Držte ho pri svetle.“

Urobil som to a uvidel som do textúry papiera veľké „E“ s malým „g“, „P“ a veľké „G“ s malým „t“.

„Čo si z toho urobíš?“ spýtal sa Holmes.

„Meno výrobcu bezpochyby; alebo skôr jeho monogram.“

„Vôbec nie., „G“ s malým „t“ znamená „Gesellschaft“, čo je nemčina pre „spoločnosť“. Je to obvyklá kontrakcia ako naša „Co.“ „P“ samozrejme znamená „papier“. Teraz k časti „Např.“ Pozrime sa na nášho kontinentálneho miestopisníka. ““ Zložil zo svojich regálov ťažký hnedý objem. „Eglow, Eglonitz - tu sme, Egria. Je v nemecky hovoriacej krajine - v Čechách, neďaleko Karlových Varov. Pozoruhodné ako dejisko smrti Valdštejna a pre jeho početné sklárne a papierne mlyny. ““ Ha, ha, môj chlapče, čo si z toho urobíš? “ Oči mu iskrili a z cigarety vyslal veľký modrý víťazný mrak.

„Papier bol vyrobený v Čechách,“ povedal som.

„Presne tak. A muž, ktorý napísal túto poznámku, je Nemec. Všimli ste si zvláštnu konštrukciu vety - „Túto tvoju správu máme zo všetkých strán, ktorú sme dostali.“ To by nemohol napísať Francúz alebo Rus. Je to práve Nemec, ktorý sa tak nezaujíma o jeho slovesá. Zostáva teda len zistiť, čo chce tento Nemec, ktorý píše na český papier a radšej nosí masku ako ukazovať svoju tvár. A tu prichádza, ak sa nemýlim, vyriešiť všetky naše pochybnosti.“

Keď hovoril, ozval sa ostrý zvuk konských kopýt a strúhajúcich kolies proti krajnici, po ktorom nasledoval prudký ťah na zvon. Holmes zapískal.

„Podľa zvuku dvojica,“ povedal. „Áno,“ pokračoval a pozrel z okna. „Pekný malý brougham a pár krás. Sto päťdesiat guinejí za kus. V tomto prípade sú peniaze, Watson, ak nie je nič iné.“

„Myslím, že by som mal ísť lepšie, Holmes.“

„Ani trochu, pán doktor. Zostaňte tam, kde ste. Som stratený bez svojho Boswella. A to sľubuje, že bude zaujímavé. Bola by škoda to prehliadnúť.“

„Ale tvoj klient-“

„Nevadí mu to. Možno budem potrebovať vašu pomoc, a tak aj on. Tu prichádza. Sadnite si do toho kresla, pán doktor, a venujte nám svoju najlepšiu pozornosť.“

Pomalý a ťažký krok, ktorý bolo počuť na schodoch a v chodbe, sa okamžite zastavil za dverami. Potom sa ozvalo hlasné a smerodajné klepnutie.

“Vstúpte!” povedal Holmes.

Vstúpil muž, ktorý sotva mohol mať výšku menej ako šesť stôp šesť palcov, s Herkulesovým hrudníkom a končatinami. Jeho šaty boli bohaté na bohatstvo, na ktoré by sa v Anglicku pozeralo ako na zlý vkus. Na rukávoch a predných stranách dvojradového kabáta mu boli prerezané ťažké pásy astrachánu, zatiaľ čo tmavomodrý plášť prehodený cez jeho plecia bol podšitý hodváhom plameňovej farby a pri krku zaisťovaný brošňou, ktorá pozostávala z jediného plameňa. beryl. Čižmy, ktoré mu siahali do polovice lýtok a ktoré boli na vrchoch zdobené bohatou hnedou kožušinou, dotvárali dojem barbarského bohatstva, ktoré naznačoval celý jeho vzhľad. V ruke nosil klobúk so širokým okrajom, zatiaľ čo nosil cez hornú časť tváre a tiahol nad líčne kosti, čiernu vizardskú masku, ktorú si zjavne práve v tom okamihu upravil,

pretože jeho ruka bola k nej stále zdvihnutá. ako vošiel. Zo spodnej časti tváre sa javil ako muž silnej povahy, s hustou, ovisnutou perou a dlhou, rovnou bradou, naznačujúcou rozlíšenie, zatlačené na dĺžku tvrdohlavosti.

„Mal si môj lístok?“ spýtal sa hlbokým drsným hlasom a silne poznačeným nemeckým prízvukom. „Povedal som ti, že zavolám.“ Pozeral z jedného na druhého z nás, akoby si nebol istý, na koho sa obrátiť.

„Modlite sa, posaďte sa,“ povedal Holmes. „Toto je môj priateľ a kolega, doktor Watson, ktorý je občas dosť dobrý, aby mi pomohol v mojich prípadoch. Koho mám tú česť osloviť?“

„Môžete ma osloviť ako českého šľachtica grófa Von Kramma. Chápem, že tento pán, váš priateľ, je mužom cti a diskretnosti, ktorému môžem dôverovať s vecou najvyššieho významu. Ak nie, mal by som oveľa radšej s vami komunikujem sám.“

Vstal som, že idem, ale Holmes ma chytil za zápästie a zatlačil ma späť na stoličku. „Je to oboje alebo žiadne,“ povedal. „Môžeš povedať tomuto pánovi čokoľvek, čo mi môžeš povedať.“

Gróf pokrčil plecami. „Potom musím začať,“ povedal, „tým, že vás oboch zaväzujem na dva roky k absolútnemu utajeniu; na konci toho času nebude mať táto záležitosť žiadny význam. V súčasnosti nie je príliš veľa na to, aby ste povedali, že je to také môže mať vplyv na európsku históriu.“

„Sľubujem,“ povedal Holmes.

„A ja.“

„Túto masku ospravedlníš,“ pokračoval náš podivný návštevník. „Augustín, ktorý ma zamestnáva, si želá, aby pre teba bol jeho agent neznámy, a môžem sa hneď priznať, že titul, ktorým som sa práve volal, nie je úplne môj.“

„Bol som si toho vedomý,“ povedal Holmes sucho.

„Okolnosti sú veľmi jemné a je potrebné prijať všetky preventívne opatrenia na uhasenie toho, čo by sa mohlo stať nesmiernym škandalom a vážne kompromitovať jednu z vládncích rodín v Európe. Aby som povedal pravdu, táto záležitosť sa týka veľkého dedičného domu Ormsteinovcov českí králi.“

„Ja som si to tiež uvedomoval,“ zamrmlal Holmes, usadil sa do kresla a zavrel oči.

Náš návštevník pozrel so zjavným prekvapením na malátnu, leňošiacu postavu muža, o ktorom sa nepochybné hovorilo ako o najnápaditejšom mysliteľovi a najenergickejšom agentovi v Európe. Holmes pomaly znovu otvoril oči a netrpezlivo pozrel na svojho gigantického klienta.

„Ak by vaše Veličenstvo súhlasilo s uvedením vášho prípadu,“ poznamenal, „mal by som vám lepšie poradiť.“

Muž vyskočil zo stoličky a v nekontrolovateľnom rozruchu chodil po miestnosti hore-dole. Potom, s gestom zúfalstva, strhol masku z tváre a hodil ju na zem. „Máte pravdu,“ zvolal; „Ja som kráľ. Prečo by som sa to mal snažiť utajiť?“

„Prečo vlastne?“ zamrmlal Holmes. „Vaše Veličenstvo nehovorilo skôr, ako som si bol vedomý, že sa obraciam na Wilhelma Gottsreicha Žigmunda von Ormsteina, veľkovejvodu Cassel-Felsteina a dedičného českého kráľa.“

„Ale rozumieš,“ povedal náš zvláštny návštevník, sadol si ešte raz a prešiel si rukou cez vysoké biele čelo, „rozumieš, že nie som zvyknutý robiť také záležitosti vo svojej vlastnej osobe. Napriek tomu bola záležitosť taká jemná že by som to nemohol zveriť agentovi bez toho, aby som sa dostal do jeho moci. Prišiel som inkognito z Prahy za účelom konzultácie s vami.“

„Tak sa, prosím, poraď,“ povedal Holmes a ešte raz zatvoril oči.

„Fakty sú stručne tieto: Asi pred piatimi rokmi, počas dlhej návštevy Varšavy, som sa zoznámil so zná-

mou dobrodružkou Irene Adlerovou. Meno je vám nepochybne známe.“

„Láskavo ju vyhľadajte v mojom indexe, doktor,“ zamrmlal Holmes bez toho, aby otvoril oči. Po mnoho rokov prijal systém ukotvenia všetkých odsekov týkajúcich sa mužov a vecí, takže bolo ťažké pomenovať subjekt alebo osobu, o ktorej nemohol okamžite poskytnúť informácie. V tomto prípade som našiel jej životopis vložený medzi životopis hebrejského rabína a veliteľa štábu, ktorý o hlbokomorských rybách napísal monografiu.

“Dovoľ mi pozrieť sa!” povedal Holmes. “Hum! Narodil sa v New Jersey v roku 1858. Kontrastný hum! La Scala, hum! Prima donna cisárska opera vo Varšave-áno! Odišiel z operného pódia-ha! Bývanie v Londýne - celkom tak! Vaše Veličenstvo, ako chápem, sa zaplietla s týmto mladým človekom, napísala jej niekoľko kompromitujúcich listov a teraz si želá tieto listy dostať späť. ““

„Presne tak. Ale ako-“

„Bolo tam tajné manželstvo?“

„Žiadne.“

„Žiadne právne doklady alebo osvedčenia?“

„Žiadne.“

„Potom sa ti nedarí nasledovať tvoje Veličenstvo. Ak má táto mladá osoba predložiť svoje listy na vydieranie alebo na iné účely, ako má dokázať ich pravosť?“

„To je ten nápis.“

“Pú, pú! Falšovanie.”

„Môj súkromný papier.“

„Ukradnuté.“

„Moja vlastná pečať.“

„Napodobnená.“

„Moja fotografia.“

„Kúpené.“

„Boli sme obaja na fotografii.“

„Och, drahý! To je veľmi zlé! Vaše Veličenstvo sa skutočne dopustilo nerozvážnosti.“

„Bol som šialený.“

„Vážne si sa dopustil kompromisu.“

„Bol som vtedy iba korunným princom. Bol som mladý. Mám teraz tridsať.“

„Musí sa to zotaviť.“

„Pokúsili sme sa a zlyhali sme.“

„Vaše Veličenstvo musí zaplatiť. Musí sa kúpiť.“

„Nepredá.“

„Takže ukradnuté.“

„Uskutočnilo sa päť pokusov. Dvakrát vykradli moju výplatu a vyplienili jej dom. Raz sme jej odklonili

batožinu, keď cestovala. Dvakrát ju prepadli. K výsledku nedošlo.“

„Žiadna stopa?“

„Absolútne žiadny.“

Holmes sa zasmial. „Je to celkom pekný malý problém,“ povedal.

„Ale pre mňa veľmi vážny,“ vyčítavo vrátil kráľ.

„Skutočne, veľmi. A čo navrhuje urobiť s fotografiou?“

„Zničiť ju.“

“Ale ako?”

„Chystám sa vydať.“

„Takže som to počula.“

„Clotilde Lothmanovej von Saxe-Meningenovej, druhej dcére škandinávského kráľa. Možno poznáte prísne zásady jej rodiny. Ona sama je dušou jemnosti. Tieň pochybností o mojom správaní by túto záležitosť priniesol koniec.““

„A Irene Adlerová?“

“Vyhráza sa im, že im pošle fotografiu. A ona to urobí. Viem, že to urobí. Nepoznáš ju, ale má dušu z ocele. Má tvár najkrajšej zo žien a myseľ.” z najodhodlanejších mužov. Namiesto toho, aby som si vzal inú ženu, neexistujú dlžky, do ktorých by nešla - žiadna. “

„Si si istý, že to ešte neposlala?“

“Som si istý.”

“A prečo?”

“Pretože povedala, že ho pošle v deň, keď bude vyhlásené zasnúbenie. To bude budúci pondelok.”

„Och, potom máme ešte tri dni,“ povedal Holmes so zívnutím. „To je veľké šťastie, pretože mám v súčasnosti jednu alebo dve dôležité záležitosti, ktoré by som mal preskúmať. Vaše Veličenstvo samozrejme zostane v súčasnosti v Londýne?“

„Určite. Nájdete ma v Langhame pod menom grófa Von Kramma.“

„Potom ti dám riadok, aby som ti dal vedieť, ako postupujeme.“

„Modlite sa, urobte to. Budem mať všetku úzkosť.“

„Takže, čo sa týka peňazí?“

„Máš blanket.“

„Absolútne?“

„Hovorím ti, že by som dal jednu z provincií môjho kráľovstva, aby tu fotografiu mala.“

„A na súčasné výdavky?“

Kráľ vzal spod svojho plášťa ťažkú kamzíkovú koženú tašku a položil ju na stôl.

„Existuje tristo libier v zlate a sedemsto v bankovkách,“ uviedol.

Holmes načmáral potvrdenku na list svojej poznámkovej knihy a podal mu ju.

„A adresa Mademoiselle?“ spýtal sa.

„Je Briony Lodge, Serpentine Avenue, St. John's Wood.“

Holmes to vzal na vedomie. „Ešte jedna otázka,“ povedal. „Bola fotografia skrinkou?“

“To bolo.”

„Tak, dobrú noc, Vaše Veličenstvo, a verím, že pre vás čoskoro máme nejaké dobré správy. A dobrú noc, Watson,“ dodal, keď sa kolesá kráľovského broughama skotúlali po ulici. „Ak budeš dosť dobrý na to, aby si zavolał zajtra popoludní o tretej, rád by som si s tebou pokecal o tejto malej záležitosti.“

1.2 GAZDINA

Presne o tretej som bol na Baker Street, ale Holmes sa ešte nevrátil. Gazdiná mi oznámila, že z domu odišiel krátko po ôsmej hodine ráno. Sadol som si však k ohňu, s úmyslom ho čakať, nech už bude akokoľvek dlhý. Už som sa hlboko zaujímal o jeho vyšetovanie, pretože, hoci bolo obklopené žiadnymi pochmúrnymi a zvláštnymi črtami, ktoré súviseli s dvoma zločinmi, ktoré som už zaznamenal, povaha prípadu a vyvýšená stanica jeho klienta mu dal svoj vlastný charakter. Okrem povahy vyšetovania, ktoré mal môj priateľ po ruke, bolo v skutočnosti niečo v jeho majstrovskom uchopení situácie a jeho dôvtipné a rázne uvažovanie, ktoré mi robilo radosť študovať jeho systém práce a postupujte podľa rýchlych, jemných metód, pomocou ktorých rozmotal tie najneodmysliteľnejšie záhady. Bol som tak zvyknutý na jeho nemenný úspech, že samotná možnosť jeho neúspechu mi prestala vstupovať do hlavy.

Pred otvorením dverí bolo skoro štyri, a do miestnosti vošiel opitý vyzierajúci ženích, nedôverčivý a s bočným fúzom, so zapálenou tvárou a pochybným oblečením. Keďže som bol zvyknutý na úžasné sily svojho priateľa v používaní prevlekov, musel som sa trikrát pozrieť, kým som si bol istý, že to bol skutočne on. S kývnutím zmizol v spálni, odkiaľ sa za päť minút vynoril v tvídovom obleku a úctyhodnom veku. Strčil si ruky do vreciek, natiahol nohy pred oheň a niekoľko minút sa srdečne zasmial.

„No, naozaj!“ rozplakal sa a potom sa opäť dusil a smial, až kým nebol nútený ľahnúť si bezvládne a bezmocný na stoličku.

“Čo je to?”

„Je to príliš vtípné. Som si istý, že nikdy nemôžeš uhádnuť, ako som zamestnal svoje ráno, alebo čo som tým skončil.“

„Neviem si to predstaviť. Predpokladám, že si sledoval zvyky a možno aj dom slečny Irene Adlerovej.“

“Celkom áno; ale pokračovanie bolo dosť neobvyklé. To ti však poviem. Dnes ráno som niečo po ôsmej hodine ráno ako postava ženícha odišla z domu. Medzi koníkmi je úžasné sympatie a slobodomurárstvo.” muži. Buďte jedným z nich a budete vedieť všetko, čo treba vedieť. Čoskoro som našiel dom Briony Lodge. Je to bijou vila so záhradou vzadu, ale postavená vpredu priamo k ceste, dva poschodia. Chubov zámok k dverám. Veľká obývacia izba na pravej strane, dobre zariadená, s dlhými oknami takmer po podlahu a tie absurdné anglické spojovacie prvky, ktoré by dieťa mohlo otvoriť. Za nimi nebolo nič pozoruhodné, až na to, že priechodné okno bolo možné dostať sa zhora z autobusovej stanice. Prešiel som okolo nej a pozorne som ju preskúmal z každého hľadiska, ale bez toho, aby som si všimol niečo iné zaujímavé.

„Potom som sa vyvalil na ulicu a zistil som, ako som predpokladal, že v pruhu, ktorý vedie dole pri jednej stene záhrady, sú mews. Požičiarom som dal ruku, aby si trhol kone, a dostal som na oplátku twopence, pohár pol a pol, dve náplne tabakového tabaku a toľko informácií, koľko som si od slečny Adlerovej mohol želať, aby som nehovoril nič o pol tucte ďalších ľudí v susedstve, o ktorých som nemal najmenší záu-

jem, ale ktorých biografie som bol nútený počúvať. “

„A čo Irene Adlerová?“ Opýtal som sa.

“Och, v tejto časti otočila hlavy všetkým mužom. Je to najchutnejšia vec pod kapotou na tejto planéte. Takže povedz mužovi Serpentine Mews. Žije ticho, spieva na koncertoch, jazdí o piatej.” každý deň a na večeru sa vracia o siedmej. Málokedy vyjde inokedy, okrem prípadov, keď spieva. Má iba jedného mužského návštevníka, ale má veľa z neho. Je tmavý, pekný a temperamentný, nikdy nezavolá menej ako raz. za deň a často dvakrát. Je to pán Godfrey Norton z Vnútorného chrámu. Pozrite sa na výhody taxikára ako na dôverníka. Odviedli ho tucetkrát domov z hadej tlamy a vedeli o ňom všetko. Keď Vypočul som si všetko, čo museli povedať, začal som ešte raz kráčať hore a dole neďaleko Briony Lodge a premýšľať nad svojím plánom kampane.

“Tento Godfrey Norton bol zjavne dôležitým faktorom v tejto veci. Bol to právnik. Znelo to hrozivo. Aký bol ich vzťah a aký bol predmet jeho opakovaných návštev? Bola to jeho klientka, jeho priateľ alebo milenka?” Ak ten prvý, pravdepodobne preniesla fotografiu do jeho úschovy. Ak ten druhý, to bolo menej pravdepodobné. Pokiaľ ide o túto otázku, záviselo to od toho, či by som mal pokračovať v práci v Briony Lodge, alebo upriamiť svoju pozornosť na džentlmenské komory v Chrám. Bol to delikátny bod a rozšírilo sa pole môjho vyšetrovania. Obávam sa, že som vás uniesol týmito podrobnosťami, ale ak chcete pochopiť situáciu, musím vám umožniť vidieť moje malé ťažkosti. “

„Pozorne ťa sledujem,“ odpovedal som.

„Stále som si v duchu vyvažoval túto záležitosť, keď sa k Brionyho chate viezla taxikárska kabína, a vyskočil z nej džentlmen. Bol to pozoruhodne pekný muž, tmavý, akvilínový a s knírmi - zjavne muž, ktorého som počul. Vyzeralo to, že sa veľmi ponáhľal, zakričal na taxikára na počkanie a prešiel vzduchom muža, ktorý otvoril dvere, vzduchom muža, ktorý bol dôkladne doma.

„Bol v dome asi pol hodiny a ja som ho mohol zahliadnuť v oknách obývacej izby, chodiť hore-dole, rozprávať vzrušene a mávať rukami. Z nej som nič nevidel. V súčasnosti sa vynoril, vyzerajúc ešte rozrušenejšie ako predtým. Keď vystúpil do kabíny, vytiahol z vrečka zlaté hodinky a vážne sa na ne pozrel: „Choďte ako diabol,“ zakričal, „najsôr k Grossovi a Hankeymu na Regent Street, a potom ku kostolu sv. Moniky na Edgeware Road. Ak to urobíte za dvadsať minút, napoly Guinea! “

„Prešli preč a ja som len premýšľal, či by som nemal robiť dobre, keď som ich sledoval, keď hore jazdným pruhom prišiel úhľadný malý landau, kočiš s kabátom iba do polovice zapnutým a s kravatou pod uchom, zatiaľ čo všetky štítky jeho pracky trčali z pracky. Nevytiahlo sa to, kým nevystrelila z dverí haly a do nich. Momentálne som na ňu len zahliadol, ale bola to milá žena s tvárou, ktorá človek môže zomrieť.

„, Kostol sv. Moniky, John, “ vykrikla, „ a polovičný panovník, ak k nemu dôjdete za dvadsať minút. “

“To bolo príliš dobré na to, aby si prehral, Watson. Iba som zvažoval, či sa za to poberiem, alebo či by som mal ostať sedieť za jej landau, keď cez ulicu prešla taxík. Vodič sa dvakrát pozrel na také ošúchané cestovné, ale priskočil skôr, ako mohol namietat. „Kostol sv. Moniky,“ povedal som, „a polovičný panovník, ak sa k nemu dostanete za dvadsať minút.“ Bolo dvadsaťpäť minút dvanásť a samozrejme bolo dosť jasné, čo je vo vetre.

“Môj taxikár jazdil rýchlo. Nemyslím si, že som niekedy jazdil rýchlejšie, ale ostatní tam boli pred nami. Keď som dorazil, kabína a landau so svojimi pariacimi sa koňmi boli pred dverami. Mužovi som zaplatil a ponáhľal sa do kostol. Nebola tam žiadna duša okrem dvoch, ktorých som nasledoval, a prekvapeného duchovného, ktorý akoby s nimi explodoval. Všetci traja stáli v uzle pred oltárom. Vyvalil som sa po bočnej uličke ako akýkoľvek iný vodca, ktorý spadol do kostola. Zrazu na moje prekvapenie všetci traja pri oltári stáli proti mne a Godfrey Norton pribehol ku mne čo najsilnejšie.

„, Vďakabohu, “ zvolal, „ Urobiš. Pod! Pod! “

“ ‘Čo potom?’ Opýtal som sa.

“Poď, človeče, príď, iba tri minúty, inak to nebude legálne.”

„Bola som napoly odvrátená k oltáru a skôr, ako som vedela, kde som, som zistila, že mumlám odpovede, ktoré mi šepkali do ucha, a ručila za veci, o ktorých som nič nevedela, a všeobecne pomáhala pri bezpečnom zväzovaní Irene. Adler, panna, pán Godfrey Norton, bakalár. Všetko bolo hotové v okamihu, a tam bol pán, ktorý mi poďakoval na jednej strane a pani na druhej strane, zatiaľ čo duchovný na mňa žiaril spredu. Bolo to najabsurdnejšie postavenie, v ktorom som sa vo svojom živote ocitol, a práve myšlienka na to ma práve teraz rozosmiala. Zdá sa, že o ich preukazoch bola určitá neformálnosť, že duchovný ich absolútne odmietol vziať bez svedka niektorých akýsi a ten môj šťastný vzhľad zachránil ženicha pred tým, aby musel vyraziť do ulíc hľadať najlepšieho muža. Nevesta mi dala panovníka a myslím ho na pamiatku tejto príležitosti nosiť na hodinkách.“

„Toto je veľmi neočakávaný vývoj vecí,“ povedal som; „a čo potom?“

„No, moje plány mi pripadali veľmi vážne ohrozené. Vyzeralo to, akoby dvojica mohla okamžite odísť, a preto si z mojej strany vyžadujem veľmi pohotové a energické opatrenia. U dverí kostola sa však rozišli a on odišiel späť k Temple a ona do svojho domu. „Vyrazím ako obvykle o piatej do parku,“ povedala, keď od neho odišla. Už som nič nepočula. Odišli rôznymi smermi a ja som si išiel vyrobiť vlastný dojednanie.“

“Ktoré sú?”

„Nejaké studené hovädzie mäso a pohár piva,“ odpovedal a zazvonil na zvonček. „Bol som príliš zaneprázdnený na to, aby som premýšľal o jedle, a ešte dnes večer budem pravdepodobne zaneprázdnený. Mimochodom, pán doktor, budem potrebovať vašu spoluprácu.“

„Budem potešená.“

„Neprekáža ti porušenie zákona?“

„Ani v najmenšom.“

„Ani šanca na zatknutie?“

„Nie v dobrej veci.“

„Ach, príčina je vynikajúca!“

„Tak som tvoj muž.“

„Bol som si istý, že sa na teba môžem spoľahnúť.“

„Ale čo si praješ?“

„Keď pani Turnerová prinesie tácku, dám ti to jasne najavo. Teraz,“ povedal, keď sa lačne obrátil na jednoduché cestovné, ktoré poskytla naša gazdina, „musím o tom diskutovať, kým budem jesť, pretože som veľa času. Teraz je takmer päť. Za dve hodiny musíme byť na mieste činu. Slečna Irene alebo skôr Madame sa vracia z jazdy o siedmej. Musíme byť v Briony Lodge, aby sme sa s ňou stretli.“

„A čo potom?“

„To musíš nechať na mňa. Už som zariadil, čo sa má stať. Existuje iba jeden bod, na ktorom musím trvať. Nesmieš do toho zasahovať, čo môžeš. Rozumieš?“

„Mám byť neutrálny?“

„Nerobiť nič. Pravdepodobne bude nejaké malé neprijemnosti. Nepripájaj sa k tomu. Skončí sa to tým, že ma dopraví do domu. Štyri alebo päť minút potom sa otvorí okno obývacej izby, do toho otvoreného okna.“

“Áno.”

„Budeš ma sledovať, lebo ťa budem vidieť.“

„Áno.“

„A keď zdvihnem ruku, tak vrhneš do miestnosti to, čo ti dám, aby si hodil, a zároveň zdvihnem ohnivý výkrik. Celkom ma sleduješ?“

„Úplne.“

„Nie je to nič veľmi hrozivé,“ povedal a vytiahol z vrečka dlhú rolku v tvare cigarety. „Je to obyčajná inštalatárska dymová raketa s uzáverom na oboch koncoch, aby sa sama rozsvietila. Vaša úloha je obmedzená na to. Keď zdvihnete svoj ohnivý výkrik, chopí sa ho pomerne veľa ľudí. Potom môžeš ísť na koniec ulice a ja sa k tebe pripojím o desať minút. Dúfam, že som sa vyjadril jasne?“

„Mám zostať neutrálny, priblížiť sa k oknu, sledovať ťa a na signál vrhnúť tento predmet, potom vyvolať ohnivý krik a počkať ťa na rohu ulice.“

„Presne.“

„Potom sa na mňa môžeš úplne spoľahnúť.“

„To je vynikajúce. Myslím si, že je asi čas, aby som sa pripravil na novú rolu, ktorú musím hrať.“

Zmizol vo svojej spálni a za pár minút sa vrátil v postave prívetivého a prostoduchého nekonformného duchovného. Jeho široký čierny klobúk, vysoké nohavice, biela kravata, sympatický úsmev a všeobecný pohľad na rovesníkov a benevolentná zvedavosť boli také, aké by sa mohol vyrovnáť iba pán John Hare. Nešlo len o to, že Holmes zmenil kostým. Jeho výraz, jeho chovanie, jeho samotná duša sa akoby menili s každou novou časťou, ktorú predpokladal. Javisko stratilo vynikajúceho herca, aj keď veda stratila ostré myslenie, keď sa stal špecialistom na kriminalitu.

Bolo trištvrte na šesť, keď sme opustili Baker Street, a stále to chcelo desať minút až hodinu, keď sme sa ocitli na Serpentine Avenue. Už bol súmrak a lampy sa práve rozsviecovali, keď sme chodili hore-dole pred domom Briony Lodge a čakali na príchod jeho obyvateľa. Dom bol taký, aký som si ho predstavil z výstižného popisu Sherlocka Holmesa, ale miestnosť sa javila ako menej súkromná, ako som čakal. Naopak, pre malú ulicu v pokojnej štvrti to bolo pozoruhodne animované. V kúte fajčila a smiala sa skupina ošúchane oblečených mužov, nožnicový mlynček na kolieskach, dvaja strážcovia, ktorí flirtovali so zdravotnou sestrou, a niekoľko dobre oblečených mladých mužov, ktorí sa váľali hore-dole s cigaretami v ich ústa.

„Vidíš,“ poznamenal Holmes, keď sme chodili sem a tam pred domom, „toto manželstvo skôr veci zjednodušuje. Fotografia sa teraz stáva dvojsečnou zbraňou. Je pravdepodobné, že by bola rovnako averzná k tomu, aby ju bolo vidieť. pán Godfrey Norton, pretože náš klient prichádza k očiam svojej princeznej. Teraz je otázka: Kde nájdeme fotografiu?“

„Kde vlastne?“

„Je nepravdepodobné, že to so sebou nosí. Je to veľkosť skrinky. Príliš veľká na ľahké utajenie ženských šiat. Vie, že kráľ je schopný dať ju vyprovokovať a prehľadať. Už boli vykonané dva pokusy tohto druhu.“
Môžeme to teda vziať, že to so sebou nemá.“

„Kde teda?“

„Jej bankár alebo právnik. Je tu dvojitá možnosť. Mám však sklon si myslieť, že ani jedno. Ženy sú prirodzene tajné a rady robia svoje vlastné tajomstvá. Prečo by to mala odovzdať niekomu inému? Mohla by dôverovať svojej vlastnej poručníctvu, ale nemohla povedať, aký nepriamy alebo politický vplyv by mohol mať na podnikateľa. Okrem toho nezabudnite, že sa ho rozhodla použiť do niekoľkých dní. Musí to byť miesto, kde na to môže vložiť ruky. musí byť v jej vlastnom dome.“

„Ale dvakrát to prepadlo.“

„Pshaw! Nevedeli, ako majú vyzerat’.“

„Ale ako budeš vyzerat’?“

„Nebudem sa pozerat’.“

„Čo potom?“

„Prinútím ju, aby mi to ukázala.“

„Ale ona to odmietne.“

„Nebude môcť. Ale počujem rachot kolies. Je to jej koč. Teraz plňte moje príkazy do bodky.“

Keď hovoril, záblesk obrysových svetiel vozňa prešiel okolo krivky ulice. Bol to malý inteligentný landau, ktorý rachotil až k dverám Brionyho chaty. Keď sa to vytiahlo, jeden z boháčov v rohu vyrazil vpred, aby otvoril dvere v nádeji, že si zarobí meď, ale bol laktom preč od iného povalovača, ktorý sa prihnal s rovnakým úmyslom. Strhla sa prudká hádka, ktorú zvýšili dvaja strážcovia, ktorí sa postavili na stranu jedného z lehátok, a nožnica na brúsenie, ktorá bola rovnako horúca na druhej strane. Zasiahla rana a v okamihu bola dáma, ktorá vystúpila z koča, stredom malého uzla začervenaných a bojujúcich mužov, ktorí na seba prudko narazili pästami a palicami. Holmes vrazil do davu, aby chránil dámu; ale hneď ako sa k nej dostal, vykrikoval a padol na zem, pričom mu po tvári voľne tiekla krv. Pri jeho páde sa gardisti v jednom smere postavili na päty a v druhom ležadlá, zatiaľ čo sa k sebe nahrnuli viacerí lepšie oblečení ľudia, ktorí sledovali rvačku bez toho, aby sa jej zúčastnili, aby pomohli pani a venovali sa zraneným muž. Irene Adler, ako jej budem stále hovoriť, sa ponáhľala po schodoch; ale stála na vrchole so svojou vynikajúcou postavou obrysovou proti svetlám haly a dívala sa späť do ulice.

„Je nebohý pán oveľa zranený?“ opýtala sa.

„Je mŕtvy,“ zvolalo niekoľko hlasov.

„Nie, nie, je v ňom život!“ zakričal ďalší. „Ale bude preč skôr, ako ho dostaneš do nemocnice.“

„Je to statočný chlap,“ povedala žena. „Mali by kabelku tej dámy a dívali by sa, keby to nebolo pre neho. Boli to gang a tiež drsný. Aha, teraz dýcha.“

„Nemôže ležať na ulici. Môžeme ho priviesť, marmo?“

„Určite. Privedte ho do obývacej izby. K dispozícii je pohodlná pohovka. Týmto spôsobom, prosím!“

Pomaly a slávnostne ho preniesli do Brionyho lôže a rozložili ho v hlavnej miestnosti, zatiaľ čo som stále sledoval postup z môjho miesta pri okne. Lampy boli rozsvietené, ale žalúzie neboli zatiahnuté, takže som videl Holmesa, ako leží na gauči. Neviem, či ho v tom okamihu chytili výčitky kvôli tej časti, ktorú hral, ale viem, že som sa nikdy v živote necítil srdečne zahanbený sám za seba, ako keď som uvidel to nádherné stvorenie, proti ktorému som sa sprisahal, alebo milosť a láskavosť, s akou čakala na zraneného muža. A predsa by to bola najčernejšia zrada pre Holmesa, aby teraz odtiahol časť, ktorú mi vtieral. Zatvrdil som si srdce a vybral som dymovú raketu spod môjho vredu. Napokon som si myslel, že ju nezraníme. My jej ale bránime v tom, aby zranila inú.

Holmes si sadol na gauč a videl som ho pohybovať sa ako človek, ktorý potrebuje vzduch. Naprieč prebehla slúžka a otvorila okno. V tom istom okamihu som ho uvidel zdvihnúť ruku a na signál som odhodil svoju raketu do miestnosti s výkrikom „Oheň!“ Toto slovo nebolo z mojich úst skôr, ako sa celý dav divákov, dobre oblečených a nedôstojných pánov, pšterov a služobných slúžok, pripojil k všeobecnému výkriku „Oheň!“ Miestnosťou a von pri otvorenom okne sa krútili husté oblaky dymu. Zahliadol som ponáhľajúce sa postavy a o chvíľu neskôr ich zvnútra ubezpečil Holmesov hlas, ktorý ich ubezpečil, že to bol falošný poplach. Preklzol som kričiacim davom a vydal som sa na roh ulice. O desať minút som sa radoval, že som v ruke našiel ruku môjho priateľa a dostal sa preč z miesta rozruchu. Kráčal pohotovo a ticho niekoľko minút, kým sme neodbočili z jednej z tichých ulíc, ktoré vedú smerom k Edgeware Road.

„Dokázali ste to veľmi pekne, pán doktor,“ poznamenal. „Nič nemohlo byť lepšie. Je to v poriadku.“

„Máte fotografiu?“

„Viem, kde to je.“

„A ako si sa to dozvedel?“

„Ukázala mi, ako som ti povedal, že urobí.“

„Som stále v tme.“

„Nechcem robiť tajomstvo,“ povedal so smiechom. „Záležitosť bola úplne jednoduchá. Samozrejme, videl si, že všetci na ulici sú spolupáchateľmi. Všetci boli na večer zasnúbení.“

„Hádam toľko.“

„Potom, keď sa strhol riadok, mal som na dlani trochu vlhkej červenej farby. Vyrútil som sa dopredu, padol som dole, tleskal som si rukou s tvárou a stal som sa žalostnou podívanou. Je to starý trik.“

„To by som tiež mohol pochopiť.“

„Potom ma preniesli dovnútra. Bola povinná ma mať v sebe. Čo ešte mohla urobiť? A do svojej obývacej izby, čo bola práve izba, ktorú som tušil. Ležala medzi tým a jej spálňou a bol som odhodlaný položiť ma na gauč, naznačil som vzduch, boli nútení otvoriť okno a ty si mal svoju šancu.“

„Ako ti to pomohlo?“

„Bolo to všetko dôležité. Keď si žena myslí, že jej dom horí, jej inštinktom je okamžite sa ponáhľať k veci, ktorú si najviac cení. Je to dokonale silný impulz a ja som to viackrát využil.“ V prípade škandálu s náhradou v Darlingtone to bolo užitočné pre mňa, a tiež pre podnikanie v oblasti zámku Arnsworth. Vydaná žena sa chytí svojho dieťaťa; slobodná siahne po svojej šperkovníci. Teraz mi bolo jasné, že náš dnešná pani nemala v dome nič vzácnejšie ako to, čo hľadáme. Ponáhľala by sa to zaistiť. Požiarny poplach bol obdivuhodne vykonaný. Dym a krik stačili na to, aby otriasli nervami z ocele. Ona reagovala nádherne. Fotografia je vo výklenku za posuvným panelom tesne nad pravým zvončekom. V okamihu tam bola a ja som ju zahliadol, keď ju napoly vytiahla. Keď som vykrikoval, že to bola falošný poplach, vymenila ho, pozrela na raketu, vyrútila sa z miestnosti a ja som nevidel jej hriech ce. Vstal som a ospravedlniac sa som utiekol z domu. Váhal som, či sa pokúsiť zaistiť fotografiu naraz; ale prišiel furman a keď ma pozorne sledoval, zdalo sa mi bezpečnejšie čakať. Trochu nadmernej zrážky môže zničiť všetko.“

„A teraz?“ Opýtal som sa.

„Naše pátranie je prakticky ukončené. Zajtra zavolám s kráľom a s tebou, ak chceš ísť s nami. Ukážeme sa v obývacej izbe, aby sme počkali na dámu, ale je pravdepodobné, že keď ona príde, možno nenájde ani nás, ani fotografiu. Jeho Veličenstvu by mohlo byť zadostučinením, že ho znovu získa vlastnými rukami.“

„A kedy zavolaš?“

„O ôsmej ráno. Nebude hore, aby sme mali čisté pole. Okrem toho musíme byť rýchli, pretože toto manželstvo môže znamenať úplnú zmenu v jej živote a zvykoch. meškanie.“

Došli sme na Baker Street a zastavili sme sa pri dverách. Hľadal vo vreckách kľúč, keď niekto okolo povedal:

„Dobrá noc, pán Sherlock Holmes.“

V tom čase bolo na chodníku niekoľko ľudí, ale zdalo sa, že pozdrav pochádza od útlej mladosti v ulste, ktorá sa ponáhľala.

„Ten hlas som už počul,“ povedal Holmes a hľadel do slabo osvetlenej ulice. „Teraz by ma zaujímalo, kto to mohol byť za dvojku.“

1.3 Baker Street

Tú noc som spal na Baker Street a ráno sme boli zasnúbení s našim toastom a kávou, keď sa do miestnosti vrhol český kráľ.

„Naozaj to máš!“ zvolal, chytil Sherlocka Holmesa za každé rameno a dychtivo sa mu zahľadil do tváre.

„Ešte nie.“

„Ale máš nádeje?“

„Mám nádeje.“

„Tak poď. Som celá netrpezlivosť, aby som bola preč.“

„Musíme mať taxík.“

„Nie, môj brougham čaká.“

„Tak to zjednoduší veci.“ Zostúpili sme a ešte raz sme vyrazili do Briony Lodge.

„Irene Adlerová je vydatá,“ poznamenal Holmes.

„Ženatý! Kedy?“

„Včera.“

„Ale komu?“

„Anglickému právnikovi menom Norton.“

„Ale nemohla ho milovať.“

„Dúfam, že to urobí.“

„A prečo v nádeji?“

„Pretože by to tvojmu Veličenstvu ušetrilo všetok strach z budúcej mrzutosti. Ak tá dáma miluje svojho manžela, nemiluje tvoje Veličenstvo. Ak nemiluje tvoje Veličenstvo, nie je dôvod, aby zasahovala do plánu tvojho Veličenstva.“

„Je to pravda. A predsa -! No! Kiež by bola z mojej vlastnej stanice! Akú kráľovnú by urobila!“ Zotavil sa v pochmúrnom tichu, ktoré nebolo prerušené, kým sme sa nezastavili na Serpentine Avenue.

Dvere Briony Lodge boli otvorené a na schodoch stála staršia žena. Sledovala nás sardonickým okom, keď sme vychádzali z broughamu.

„Verím, pán Sherlock Holmes?“ povedala ona.

„Som pán Holmes,“ odpovedal môj spoločník a spýtavo sa na ňu pozrel, skôr zaskočeným pohľadom.

„Skutočne! Moja milienka mi povedala, že pravdepodobne zavolaš. Dnes ráno odišla so svojím manželom vlakom 5:15 z Charing Cross na kontinent.“

„Čo!“ Sherlock Holmes sa zapotácal dozadu, biely od zlosti a prekvapenia. „Chceš tým povedať, že opustila Anglicko?“

„Nikdy sa nevrátiť.“

„A papiere?“ spýtal sa chrapľavo kráľ. „Všetko je stratené.“

„Uvidíme.“ Prešiel okolo sluhu a vběhol do salónu, za ktorým kráľ a ja. Nábytok bol roztrúsený do všetkých strán, s demontovanými policami a otvorenými zásuvkami, akoby ich dáma pred letom uponáhľane vyplienila. Holmes sa ponáhľal na zvonček, odtrhol malú posuvnú uzávierku a ponoril sa do jeho ruky, vytiahol fotografiu a list. Na fotografii bola samotná Irene Adler vo večerných šatách, list bol nahradený textom „Sherlock Holmes, Esq. Bude ponechané, kým nebude k dispozícii.“ Môj priateľ ju roztrhol a všetci traja sme si ju prečítali spolu. Bolo to datované o polnoci predchádzajúcej noci a bežalo to takto:

„MILÝ PÁN. SHERLOCK HOLMES, -Skutočne ste to zvládli veľmi dobre. Úplne ste ma prijali. Až po poplachu ohňom som nemal podozrenie. Ale potom, keď som zistil, ako som sa zradil, začal som myslím. Pred niekoľkými mesiacmi som bol pred tebou varovaný. Bolo mi povedané, že ak by kráľ zamestnal agenta, určite by si to bol ty. A tvoja adresa mi bola poskytnutá. Napriek tomu všetkému si ma donútil odhaliť, čo máš. Chcel som to vedieť. Aj potom, čo som začal mať podozrenie, bolo pre mňa ťažké myslieť na zlého takého drahého, milého starého duchovného. Ale sám som bol vycvičený ako herečka. Mužský kostým pre mňa nie je nič nové. Často Využil som slobodu, ktorú dáva. Poslal som Johna, kočiša, aby ťa sledoval, vybehol na poschodie, sadol si do mojich vychádzkových šiat, ako ich ja volám, a zostúpil, keď si odišiel.

„Nuž, išiel som za tebou k tvojim dverám, a tak som sa ubezpečil, že som skutočne predmetom záujmu oslavovaného pána Sherlocka Holmesa. Potom som ti, dosť nedôverčivo, zaželel dobrú noc a začal som, aby chrám videl moje manžel.

„Obaja sme si mysleli, že najlepším zdrojom je let, keď ho prenasleduje taký impozantný antagonista; takže pri zajtrajšom volaní nájdete hniezdo prázdne. Pokiaľ ide o fotografiu, váš klient môže odpočívať v pokoji. Lepší človek ako on. Kráľ môže robiť, čo chce, bez prekážok od toho, komu kruto ublížil. Nechávam to len na svoju ochranu a na uchovanie zbrane, ktorá ma vždy ochráni pred akýmikoľvek krokmi, ktoré by mohol podniknúť v Nechávam fotografiu, ktorú by mohol mať rád, a zostávam, drahý pán Sherlock Holmes,

„Skutočne tvoj,

„IRENE NORTON, roz. ADLER.“

„Aká žena - ach, taká žena!“ zvolal český kráľ, keď sme dali všetkým trom prečítať túto epištolu. „Nehovorila som ti, aká rýchla a rozhodná bola? Či by z nej neurobila obdivuhodnú kráľovnú? Nie je škoda, že nebola na mojej úrovni?“

„Podľa toho, čo som videl od tej dámy, sa zdá, že je na úplne inej úrovni ako tvoje Veličenstvo,“ povedal Holmes chladne. „Je mi ľúto, že sa mi nepodarilo doviest' podnikanie vášho Veličenstva do úspešnejšieho konca.“

„Naopak, môj drahý pane,“ zvolal kráľ; „Nič nemôže byť úspešnejšie. Viem, že jej slovo je nedotknuteľné. Fotografia je teraz rovnako bezpečná, akoby bola v ohni.“

„Som rád, že som počul, ako to hovorí tvoje Veličenstvo.“

„Som ti nesmierne dlžný. Modli sa, povedz mi, ako ťa môžem odmeniť. Tento prsteň -“ Vytiahol z prsta smaragdový hadí prsteň a vytiahol ho na dlani.

„Váš Veličenstvo má niečo, čo by som si mal vážiť ešte viac,“ povedal Holmes.

„Musíš, len aby si to pomenoval.“

„Táto fotografia!“

Kráľ na neho začudovane pozeral.

„Ireneina fotografia!“ plakal. „Určite, ak si to želaš.“

„Ďakujem tvojmu veličenstvu. Potom sa v tejto veci už nemusí robiť. Mám tú česť popriať vám veľmi dobré ráno.“ Poklonil sa a odvrátiac sa bez pozorovania ruky, ktorú mu kráľ natiahol, vydal sa v mojej

spoločnosti do svojich komnát.

A takto hrozilo, že veľký škandál zasiahne české kráľovstvo, a ako najlepšie plány pána Sherlocka Holmesa porazil ženský vtíp. Zvykol veseliť nad chytrosťou žien, ale nepočula som ho, ako to robí neskoro. A keď hovorí o Irene Adler, alebo keď sa odvoláva na jej fotografiu, vždy je pod čestným titulom ženy.

Kapitola 2

DOBRODRUŽSTVO II

2.0 LIGA S ČERVENOU HLAVOU.

Jedného dňa na jeseň minulého roku som zavolať svojho priateľa, pána Sherlocka Holmesa, a našiel som ho v hlbokom rozhovore s veľmi statným starým pánom s kvetnatou tvárou a ohnivo červenými vlasmi. S ospravedlnením za moje vniknutie som sa chystal stiahnuť, keď ma Holmes náhle stiahol do miestnosti a zavrel za sebou dvere.

„Nemohol si prísť v lepšom čase, môj drahý Watson,“ povedal srdečne.

„Bála som sa, že si zasnúbená.“

„Tak som. Veľmi.“

„Potom môžem čakať vo vedľajšej miestnosti.“

„Vôbec. Tento pán, pán Wilson, bol mojím spoločníkom a pomocníkom v mnohých mojich najúspešnejších prípadoch a nepochybujem, že mi bude nanajvyš užitočný aj vo vašom.“

Statný pán sa napoly zdvihol zo stoličky a pozdravom pozdravil rýchlym malým spýtavým pohľadom z jeho malých očí obklopených tukom.

„Vyskúšajte pohovku,“ povedal Holmes, sadol si do kresla a dal si prsty dokopy, ako bolo jeho zvykom v náladách sudcov. „Viem, môj drahý Watson, že sa delíš o moju lásku k všetkému bizarnému a mimo konvencií a všednej rutiny každodenného života. Svoju záľubu v nej si prejavil nadšením, ktoré ťa podnietilo ku kronike, a ak ospravedlní moje tvrdenie, aby tak trochu vyšperkoval toľko svojich malých dobrodružstiev.“

„Vaše prípady ma skutočne najviac zaujímali,“ poznamenal som.

„Pamätáte si, že som si druhýkrát, tesne predtým, ako sme sa dostali k veľmi jednoduchému problému, ktorý predstavila slečna Mary Sutherlandová, všimol, že pre zvláštne efekty a mimoriadne kombinácie musíme ísť k životu samotnému, ktorý je vždy oveľa odvážnejší ako akékoľvek úsilie predstavivosť.“

„O návrhu, o ktorom som si dovoľil pochybovať.“

„Urobili ste, pán doktor, ale napriek tomu mi musíte vyjsť v ústrety, pretože inak na vás budem hromadiť fakty, kým sa pod nimi nerozbije váš dôvod a neuzná ma za pravdu. Teraz, pán Jabez Wilson bolo dosť dobré na to, aby si ma dnes ráno zavolať a začal rozprávanie, ktoré sľubuje, že bude jedným z najpozoruhodnejších, ktoré som už nejaký čas počúval. Počuli ste ma, ako poznamenávam, že najpodivnejšie a najunikátnejšie veci sú veľmi často. nesúvisí s väčšími, ale s menšími trestnými činmi, a občas, samozrejme, existuje priestor na pochybnosti o tom, či došlo k pozitívnemu trestnému činu. Pokiaľ som už počul, nie je možné povedať, či ide o prejednávajúcu vec. inšancia trestného činu alebo nie, ale priebeh udalostí je určite jedným z najpozoruhodnejších, aké som kedy počúval. Možno, pán Wilson, by ste mali veľkú láskavosť znovu uviesť vaše rozprávanie. Žiadam vás nielen preto, že môj priateľ Dr. Watson nepočul úvodné s umenie, ale aj preto, že zvláštna povaha príbehu vo mne vyvoláva úzkosť, aby som mal z vašich pier každý možný detail. Spravidla, keď som počul nejaké mierne náznaky vývoja udalostí, dokážem sa riadiť tisíckami ďalších podobných prípadov, ktoré sa mi vyskytnú v pamäti. V tomto prípade som nútený pripustiť, že podľa môjho najlepšieho presvedčenia sú fakty jedinečné.“

Zdatný klient nafúkal hrud' s prejavom trochu pýchy a z vnútorného vrecka svojho kabáta vytiahol špinavé a pokrčené noviny. Keď sa pozrel na reklamný stĺp, s hlavou tlačenou dopredu a papierom splošteným na kolene, dobre som sa na toho muža pozrel a snažil som sa podľa módy môjho spoločníka prečítať náznaky, ktoré by jeho šaty alebo vzhľad.

Inšpekciou som však veľmi nezískal. Náš návštevník niesol všetky znaky priemerného bežného britského obchodníka, obézneho, pompézneho a pomalého. Mal na sebe dosť vrecovité sivé pastierske kockované nohavice, nie príliš čistý čierny nepremokavý kabát, vpredu rozopnutý a fádnu vestu s ťažkou mosadznou Albertovskou retiazkou a štvorcový prepichnutý kúsok kovu visiaci dole ako ozdoba. Na stoličke vedľa neho ležal ošúchaný cylinder a vyblednutý hnedý kabát s pokrčeným zamatovým golierom.

Celkovo, vyzerám tak, ako by som chcel, na mužovi nebolo nič pozoruhodného, až na to, že zachránila svoju žiariacu červenú hlavu a výraz extrémnej mrzutosti a nespokojnosti s jeho vlastnosťami.

Rýchle oko Sherlocka Holmesa prijalo moju okupáciu a keď zbadal moje spýtavé pohľady, s úsmevom pokrútil hlavou. „Okrem zrejmých skutočností, ktoré niekedy vykonával manuálnu prácu, že šnupavý tabak, že je slobodomurár, že bol v Číne a že v poslednej dobe veľa písal, nemôžem vyvodit' nič iné. .“

Pán Jabez Wilson vyštartoval na stoličke s ukazovákou na papieri, ale očami na mojom spoločníkovi.

„Ako ste to v mene šťastia vedeli, pán Holmes?“ spýtal sa. „Ako si napríklad vedel, že som vykonával manuálnu prácu. Je to rovnako pravdivé ako evanjelium, pretože som začínal ako lodný tesár.“

„Vaše ruky, môj drahý pane. Vaša pravá ruka je o dosť väčšia ako ľavá. Pracovali ste s tým a svaly sú vyvinutejšie.“

„No, teda šnupavý tabak a slobodomurárstvo?“

„Nebudem urážať tvoju inteligenciu tým, že ti poviem, ako som to čítal, najmä preto, že namiesto prísnych pravidiel tvojho rozkazu používaš oblúkový výstrih.“

„Aha, samozrejme, zabudla som na to. Ale na písanie?“

„Čo iné sa dá označiť tou pravou manžetou, ktorá je taká veľmi lesklá na päť centimetrov a ľavou s hladkou škvrnou v blízkosti lakťa, kde ju spočívaš na stole?“

„No, ale Čína?“

„Ryby, ktoré ste si dali vytetovať bezprostredne nad pravé zápästie, mohli byť vyrobené iba v Číne. Urobil som malú štúdiu o tetovacích značkách a prispel som dokonca k literatúre o tomto predmete. Tento trik zafarbenia šupín rýb jemná ružová je pre Čínu celkom zvláštna. Keď navyše vidím, že vám na retiazke visí čínska minca, vec sa stáva ešte jednoduchšou.“

Pán Jabez Wilson sa ťažko zasmial. „No, nikdy!“ povedal on. „Najprv som si myslel, že si niečo chytré urobil, ale vidím, že v tom napokon nič nebolo.“

„Začínam si myslieť, Watsone,“ povedal Holmes, „že robím chybu pri vysvetľovaní. „Omne ignotum pro magnifico“, viete, a moja slabá reputácia, ako je, bude, keď budem taký úprimný, stroškotať na vraku lode. „Nemôžete nájsť reklamu, pán Wilson?“

„Áno, už to mám,“ odpovedal hrubým červeným prstom zasadeným do polovice stĺpa. „Tu to je. Týmto sa to všetko začalo. Iba ste si to prečítali pre seba, pane.“

Vzal som mu papier a prečítal som ho takto:

„DO LIGY S ČERVENÝMI HLAVAMI: Z dôvodu odkazu zosnulého Ezechieha Hopkinsa z Libanonu v Pensylvánii v USA je teraz otvorené ďalšie voľné pracovné miesto, ktoré členovi Ligy dáva nárok na plat 4 GBP týždenne za čisto nominálne služby. Všetci oprávnení červenovlasí muži, ktorí majú zdravé telo i myseľ a majú viac ako 21 rokov. Podajte žiadosť osobne v pondelok o jedenástej hodine u Duncana Rossa v kanceláriách Ligy, 7 Pápežský dvor, Fleet Street.“

„Čo to preboha znamená?“ Ejakuloval som po tom, čo som si dvakrát prečítal mimoriadne oznámenie.

Holmes sa zachichotal a krútil na stoličke, ako to bolo jeho zvykom, keď bol v dobrej nálade. „Je to trochu mimo vychodených koľají, že?“ povedal on. „A teraz, pán Wilson, choďte na nulové slovo a povedzte nám všetko o sebe, svojej domácnosti a dopade, ktorý mala táto reklama na vaše šťastie. Najskôr si urobíte poznámku, doktor, k papieru a dátumu. „

„Je Ranná kronika z 27. apríla 1890. Iba pred dvoma mesiacmi.“

„Veľmi dobre. Teraz, pán Wilson?“

„No, je to tak, ako som vám už hovoril, pán Sherlock Holmes,“ povedal Jabez Wilson a utrel si čelo; „Mám malú zástavnícku firmu na námestí Coburg neďaleko mesta. Nie je to veľmi veľká záležitosť a v posledných rokoch mi neslúžila iba na živobytie. Kedysi som si mohol nechať dvoch asistentov, ale teraz Ponechávam si iba jedného a mal by som prácu, ktorú by som mu zaplatil, ale že je ochotný prísť za polovičnú mzdu, aby sa naučil podnikáť.“

„Ako sa volá táto povinná mládež?“ spýtal sa Sherlock Holmes.

„Volá sa Vincent Spaulding a tiež nie je taký mladík. Je ťažké povedať, aký je jeho vek. Nemal by som si priať inteligentnejšieho asistenta, pán Holmes; a dobre viem, že by sa mohol zlepšiť a zarobiť dvakrát to, čo ja som schopný mu ho dať. Ale koniec koncov, ak je spokojný, prečo by som mu mal vkladať nápady do hlavy?“

„Prečo? Skutočne? Zdá sa, že máte to šťastie, že máte zamestnávateľa, ktorý je za úplnú trhovú cenu. V tomto veku to medzi zamestnávateľmi nie je bežná skúsenosť. Nevie, že váš asistent nie je taký pozoruhodný ako vaša reklama.“

„Aj on má svoje chyby,“ povedal pán Wilson. „Nikdy nebol taký chlapík na fotografovanie. Odskočil si s fotoaparátom, keď si mal vylepšiť myseľ, a potom sa ponoril do pivnice ako králik do jej diery, aby vytvoril svoje obrázky. To je jeho hlavná chyba, ale na celý je to dobrý pracovník. Nie je v ňom zlozvyk.“

„Predpokladám, že je stále s tebou?“

„Áno, pane. On a štrnásťročná dievča, ktoré sa venuje jednoduchému vareniu a udržiava čisté miesto - to je všetko, čo v dome mám, pretože som vdovec a nikdy som nemal rodinu. Žijeme veľmi ticho, pane. , my traja, a ak neurobíme nič viac, držíme si strechu nad hlavou a splácame svoje dlhy.“

„Prvá vec, ktorá nás zverejnila, bola táto reklama. Spaulding, prišiel do kancelárie práve dnes, osem týždňov, s týmto papierom v ruke, a hovorí:

„Prajem Pánovi, pán Wilson, aby som bol ryšavý muž.“

“Prečo to?” Pýtam sa.

„„ Prečo, “hovorí,„ je tu ďalšie voľné miesto v Lige červenohlavých mužov. Každému človeku, ktorý ho získa, stojí za to značné šťastie, a chápem, že je tu viac voľných miest ako mužov, takže správcovia sú na konci s rozumom, čo s peniazmi. Ak by moje vlasy zmenili iba farbu, je tu pekný malý betlehem, do ktorého môžem vstúpiť.“

„Prečo teda, čo to je?“ Pýtal som sa. Vidíte, pán Holmes, som veľmi doma, a keďže mi namiesto toho, aby som do toho musel ísť, prišla moja firma, často som bol celé týždne bez toho, aby som položil nohu cez dvere. -mat. Takto som nevedel veľa o tom, čo sa deje vonku, a vždy som bol rád za nejaké novinky.

“Nikdy si nepočul o Lige červenohlavých mužov?” spýtal sa s otvorenými očami.

„Nikdy.“

„„ To by ma zaujímalo, pretože ste oprávnení na jedno z voľných pracovných miest. “

„„ A čo majú hodnotu? “ Opýtal som sa.

„„ Iba pár stoviek ročne, ale práca je mierna a nemusí veľmi zasahovať do iných zamestnaní. “

„No, ľahko si môžeš myslieť, že ma to prinútilo zdvihnúť uši, pretože podnikanie už niekoľko rokov nebolo dobré a ďalších pár stoviek by bolo veľmi šikovných.“

„„ Povedz mi o tom všetko,“ povedal som.

„„ No, “povedal a ukázal mi reklamu,„ sami sa môžete presvedčiť, že liga je voľná a adresa, na ktorú by ste sa mali uchádzať, by mala byť informovaná. Pokiaľ viem, liga bola založená americký milionár Ezechiah Hopkins, ktorý bol svojím spôsobom veľmi svojský. Bol sám červenovlasý a mal veľké sympatie

ku všetkým červenovlasým mužom; takže keď zomrel, zistilo sa, že opustil svoje obrovské bohatstvo v rukách správcov s pokynmi uplatniť záujem na poskytovaní ľahkých lôžok pre mužov, ktorých vlasy majú takúto farbu. Z toho, čo počujem, je to skvelá mzda a málo práce. ““

„Ale ‘, povedal som,, by sa našli milióny červenovlasých mužov, ktorí by sa prihlásili. ‘

„, Nie toľko, ako si možno myslíte, “odpovedal., Vidíte, že je to skutočne obmedzené na Londýňčanov a dospelých mužov. Tento Američan začal z Londýna, keď bol mladý, a chcel urobiť zo starého mesta dobre. Potom som znova počul, že je zbytočné nanášať vlasy, ak máte svetločervené alebo tmavočervené vlasy alebo čokoľvek iné ako skutočné svetlé, plápolajúce a ohnivo červené. Teraz, ak ste sa chceli uchádzať, pán Wilson, vy len by vošiel dovnútra, ale možno by vám len ťažko stálo za to, keby ste sa kvôli pár stovkám libier postavili z cesty. “

„Teraz je pravda, páni, ako sami vidíte, že moje vlasy majú veľmi plný a bohatý odtieň, takže sa mi zdalo, že ak by v tejto veci mala existovať nejaká konkurencia, stál som ako dobrý. príležitosť ako každý človek, ktorého som kedy stretol. Zdá sa, že Vincent Spaulding o tom vedel toľko, že som si myslel, že by sa mohol ukázať ako užitočný, a tak som mu nariadil, aby na tento deň zložil uzávery a aby šiel okamžite so mnou. bol veľmi ochotný mať dovolenku, tak sme zatvorili podnikanie a začali sme s adresou, ktorá nám bola uvedená v inzeráte.

„Nikdy nedúfam, že už taký pohľad uvidím, pán Holmes. Zo severu, juhu, východu a západu každý človek, ktorý mal vo vlasoch odtieň červenej, vtrhol do mesta, aby odpovedal na inzerát. Fleet Street bola udusená ľuďmi s červenými hlavami a pápežský dvor vyzeral ako nákladná oranžová kára. Nemal som si myslieť, že ich je v celej krajine toľko, koľko ich spojila jediná reklama. Každý odtieň farby bol slamený, citrónový, oranžový, tehlová, írsky, pečeň, hlina; ale ako povedal Spaulding, nebolo veľa tých, ktorí mali skutočný živý odtieň plameňa. Keď som videl, koľko čakalo, vzdal by som to v zúfalstve; ale Spaulding by to nepočul. Ako som to urobil, nedokázal som si to predstaviť, ale tlačil a ťahal a tupo sedel, až kým ma nedostal cez dav a priamo po schodoch vedúcich do kancelárie. Na chodbe bol dvojitý prúd. schodisko, niektoré stúpajú v nádeji a iné sa vracajú sklесlé; ale vklekli sme sa do nich ako sme mohli a čoskoro v kancelárii. “

„Vaše skúsenosti boli najviac zábavné,“ poznamenal Holmes, keď sa jeho klient odmlčal a osviežil si pamäť obrovskou štipkou šnupavého tabaku. „Prosím, pokračuj vo svojom veľmi zaujímavom vyjadrení.“

“V kancelárii nebolo nič, iba pár drevených stoličiek a stôl, v ktorom sedel malý muž s hlavou, ktorá bola ešte červenejšia ako tá moja. Keď prišiel, povedal každému kandidátovi niekoľko slov.” vždy sa im podarilo nájsť vinu, ktorá by ich diskvalifikovala. Získanie voľného miesta sa napokon nezdalo byť až tak ľahkou záležitosťou. Keď však prišiel rad na nás, bol pre mňa malý muž oveľa priaznivejší ako pre kohokoľvek iní, a keď sme vošli, zavrel dvere, aby mal s nami súkromné slovo.

„Toto je pán Jabez Wilson,“ povedal môj asistent, „a je ochotný obsadiť voľné miesto v Lige.“

„A je na to obdivuhodne vhodný,“ odpovedal druhý. „Má všetky požiadavky. Nevie si spomenúť, keď som videl niečo také pekné.“ Urobil krok dozadu, naklonil hlavu na jednu stranu a pozeral sa na moje vlasy, až som sa cítil dosť ostýchavo. Potom sa zrazu vrhol dopredu, vyžmýkal mi ruku a srdečne mi zablahoželel k úspechu.

„Bolo by nespravodlivé váhať,“ povedal. „Určite ma však ospravedlníte, že som urobil zjavné preventívne opatrenie.“ S tým chytil moje vlasy do oboch rúk a ťahal, až som zakričal bolesťou: „V očiach ti je voda,“ povedal, keď ma pustil. „Vnímam, že všetko je tak, ako má byť. Ale máme dávať si pozor, pretože sme boli dvakrát oklamaní parochňami a raz farbou. Mohol by som vám rozprávať príbehy o švecovom vošku, ktoré by vás znechutili ľudskou prirodzenosťou. “ Pristúpil k oknu a cez hlas vykrikoval, že voľné miesto je zaplnené. Zospodu sa ozvalo zasténanie sklamaní a ľudia sa všetci pohli rôznymi smermi, až kým nebolo červenej hlavy. vidieť okrem môjho vlastného a manažéra.

„, Moje meno, “povedal,, je pán Duncan Ross a sám som jedným z dôchodcov z fondu, ktorý zanechal náš ušľachtilý dobrodinec. Ste ženatý, pán Wilson? Máte rodinu? “

„Odpovedal som, že som nemal.

„Jeho tvár okamžite padla.

„„ Drahý ma! “ povedal vážne: “To je skutočne veľmi vážne! Je mi ľúto, že to hovoríte. Fond bol samozrejme určený na šírenie a šírenie červenohlavých, ako aj na ich údržbu. Je nesmierne poľutovaniahodné, že ste by mal byť bakalár. “

„Moja tvár sa nad tým natiahla, pán Holmes, pretože som si myslel, že to voľné miesto predsa nebudem mať; ale po pár minútach premýšľania povedal, že to bude v poriadku.

„„ V prípade iného, “ uviedol,, môže byť námietka fatálna, ale musíme natiahnuť bod v prospech muža s takou hlavou vlasov, ako je tá vaša. Kedy budete môcť vstúpiť do svojich nových povinností ? ‘

„„ Je to trochu nepríjemné, pretože už mám firmu, “ povedal som I.

„ To je jedno, pán Wilson! ‘ povedal Vincent Spaulding. “Mal by som byť schopný postarať sa o vás.”

„„ Aké by boli hodiny? “ Opýtal som sa.

„„ Desať na dve. “

„Teraz sa zástavník väčšinou zaoberá večerom, pán Holmes, najmä vo štvrtok a v piatok večer, ktorý je tesne pred dňom výplaty; takže by mi veľmi vyhovovalo, aby som si ráno trochu zarobil. Okrem toho som vedel, že môj asistent bol dobrý človek a že sa postará o všetko, čo sa objaví.

„To by mi veľmi vyhovovalo,“ povedal som. „A výplata?“

„Je to 4 GBP týždenne.“

„A práca?“

„Je čisto nominálny.“

„„ Čo hovoríš čisto nominálne? “

„„ No, po celú dobu musíš byť v kancelárii alebo aspoň v budove. Ak odídeš, stratíš navždy celú svoju pozíciu. Vôľa je v tomto bode veľmi jasná. Nedodržiavate podmienky, ak sa počas tejto doby odkloníte z kancelárie. “

„„ Sú to iba štyri hodiny denne a nemyslel by som na odchod, “ povedal som I.

„„ Ospravedlnenie nebude k dispozícii, “ povedal pán Duncan Ross,, ani choroba, ani podnikanie, ani nič iné. Tam musíte zostať, alebo stratíte svoj účet. “

„A práca?“

„Je kopírovanie Encyklopédie Britannica. V tejto tlači je jej prvý zväzok. Musíte nájsť svoj vlastný atrament, perá a škrvritý papier, ale my poskytujeme tento stôl a stoličku. Budete zajtra pripravení ? ‘

„„ Určite, “ odpovedal som.

„Potom, dovidenia, pán Jabez Wilson, a dovoľte mi, aby som vám ešte raz zablahoževal k dôležitému postaveniu, ktoré ste mali to šťastie získať.“ Poklonil ma z miestnosti a ja som išiel s asistentom domov, ťažko som vedel, čo mám povedať alebo urobiť, a tak ma moje vlastné šťastie veľmi potešilo.

„No, celý deň som nad tým premýšľal a do večera som bol opäť v dobrej nálade; pretože som sa celkom presvedčil, že celá záležitosť musí byť nejakým veľkým podvodom alebo podvodom, aj keď to, čo by mohlo byť jej predmetom, som si nedokázal predstaviť. Celkom sa zdalo minulé presvedčenie, že taký závet môže urobiť každý, alebo že zaplatí takú sumu za to, že urobí čokoľvek také jednoduché, ako je kopírovanie Encyclopaedia Britannica. Vincent Spaulding urobil, čo mohol, aby ma rozveselil, ale pred spaním som usúdil, Ráno som sa rozhodol, že sa na to aj tak pozriem, a tak som si kúpil penny fľašu s

atramentom a s brkom a siedmimi listami bláznivého papiera som vyrazil k pápežovi Súdu.

„Na moje prekvapenie a potešenie bolo všetko v najlepšom poriadku. Stôl bol pripravený pre mňa a pán Duncan Ross tam bol, aby videl, že som sa dostal spravodlivo do práce. Začal ma písmenom A, a potom ma opustil, ale občas sa prihlásil, aby zistil, že je so mnou všetko v poriadku. O druhej mi dal dobrý deň, pochválil ma sumou, ktorú som napísal, a zamkol dvere kancelárie po mne.

“Toto šlo deň čo deň, pán Holmes, a v sobotu vošiel manažér a zosadil štyroch zlatých panovníkov za moju týždennú prácu. Bolo to rovnaké budúci týždeň a to isté týždeň potom. Každé ráno som tam bol o o desiatej a každé popoludnie som odchádzal o druhej. Podľa stupňov sa pán Duncan Ross rozhodol prísť iba raz ráno a potom, po čase, vôbec neprišiel. Samozrejme som sa nikdy neodvážil na okamih opustiť miestnosť, pretože som si nebol istý, kedy môže prísť, a prediatok bol taký dobrý a vyhovoval mi tak dobre, že by som neriskoval jeho stratu.

“Osem týždňov takto uplynulo a ja som písal o Abbotoch a Lukostrelbe, Zbroji a Architektúre a Attike a dúfal som s usilovnosťou, že sa do B dostanem veľmi dlho. Stálo ma to niečo bláznivé a mal som pekné takmer zaplnil poličku mojimi spismi. A potom sa zrazu celé podnikanie skončilo. “

„Do konca?“

„Áno, pane. A najneskôr dnes ráno. O desiatej som išiel do práce ako obvykle, ale dvere boli zavreté a zamknuté a do stredu panelu bol pomocou špendlíka nalepený malý štvorcík lepenky .To je a môžete si prečítať sami. “

Zodvihol kúsok bielej lepenky veľký asi ako list poznámkového papiera. Znie to takto:

2.1 LIGA S ČERVENOU HLAVOU JE ROZPUSTENÁ.

9. októbra 1890.

Sherlock Holmes a ja sme skúmali toto úchvatné oznámenie a smutnú tvár za ním, až kým komická stránka aféry tak úplne neprekonalá všetky ostatné úvahy, že sme obaja prepukli v smiech.

„Nevidím, že je tu niečo veľmi vtipné,“ vykrikol náš klient a začervenal sa až po korene svojej horiacej hlavy. „Ak nemôžeš urobiť nič lepšie ako sa mi smiať, môžem ísť inam.“

„Nie, nie,“ zvolal Holmes a strčil ho späť na stoličku, z ktorej napoly vstal. „Tvoj prípad by mi pre svet naozaj nechýbal. Je to osviežujúco neobvyklé. Existuje však, ak ma ospravedlníte, tak trochu vtipné. Modlite sa, aké kroky ste podnikli, keď ste našli kartu na dvere? “

„Bol som rozladený, pane. Nevedel som, čo mám robiť. Potom som zavolať do kancelárií, ale zdá sa, že nikto z nich o ničom nevedel. Nakoniec som išiel k prenajímateľovi, ktorý je účtovníkom žijúcim na zemi. poschodí a požiadal som ho, či by mi mohol povedať, čo sa stalo s Červenohlavou ligou. Povedal, že o žiadnom takom tele nikdy nepočul. Potom som sa ho spýtal, kto je pán Duncan Ross. Odpovedal, že meno bolo pre neho nové.

„„ No, “povedal som,„ pán na čísle 4. “

„Čo, ten červenovlasý muž?“

“ ‘Áno.’

„„ Och, “povedal,„ volal sa William Morris. Bol právnikom a moju izbu využíval ako dočasnú výhodu, kým neboli pripravené jeho nové priestory. Včera sa odsťahoval. “

„„ Kde by som ho mohol nájsť? “

„ Ó, v jeho nových kanceláriách. Povedal mi adresu. Áno, ulica King Edward 17, neďaleko St. Paul's. “

„Začal som, pán Holmes, ale keď som sa dostal na túto adresu, bola to manufaktúra umelých nákolenníkov a nikto v nej nikdy nepočul ani o pánovi Williamovi Morrisovi, ani o pánovi Duncanovi Rossovi.“

„A čo si potom urobil?“ spýtal sa Holmes.

„Išiel som domov na námestie Saxe-Coburg a nechal som si poradiť od svojho asistenta. Ale on mi nijako nemohol pomôcť. Mohol povedať iba toľko, že ak budem čakať, mám to počuť poštou. To však nebolo dosť dobré „Pán Holmes. Nechcel som prísť o také miesto bez boja, takže keď som sa dopyčul, že ste dosť dobrí na to, aby ste poradili chudobným ľuďom, ktorí to potrebovali, okamžite som prišiel k vám.“

„A urobil si veľmi múdro,“ povedal Holmes. „Váš prípad je mimoriadne pozoruhodný a rád sa do neho pozriem. Z toho, čo ste mi povedali, si myslím, že je možné, že z neho visia závažnejšie problémy, ako by sa na prvý pohľad mohlo javiť.“

„Hrob dosť!“ povedal pán Jabez Wilson. „Prečo, schudol som štyri libry týždenne.“

„Pokiaľ sa vás osobne týka,“ poznamenal Holmes, „nevidím, že by ste mali nejaké sťažnosti proti tejto mimoriadnej lige. Naopak, ste, ako som pochopil, bohatší o približne 30 libier, nehovoriac o nepatrné vedomosti, ktoré ste získali o každom predmete, ktorý spadá pod písmeno A. Nestratili ste tým nič. “

„Nie, pane. Ale chcem sa dozvedieť o nich, o tom, kto sú a aký bol ich predmet pri hraní tohto žartu - ak to bol žart - na mňa. Bol to pre nich dosť drahý žart, pretože to stálo oni dve a tridsať kíl. ““

„Budeme sa snažiť objasniť vám tieto body. A najskôr jedna alebo dve otázky, pán Wilson. Tento váš asistent, ktorý vás ako prvý upozornil na reklamu - ako dlho s vami bol?“

„Tak asi mesiac.“

„Ako prišiel?“

„Odpoveď na inzerát.“

„Bol jediným uchádzačom?“

„Nie, mal som ich tucet.“

„Prečo si si ho vybral?“

„Pretože bol šikovný a vyšiel by lacno.“

„V skutočnosti za polovičné mzdy.“

„Áno.“

„Aký je, tento Vincent Spaulding?“

„Malý, statný, veľmi rýchly, v jeho chodníkoch žiadne chĺpky, hoci mu chýba tridsať. Má na čele biely šplechot kyseliny.“

Holmes sa so značným vzrušením posadil na stoličku. „Myslel som toľko,“ povedal. „Všimol si si niekedy, že má uši prepichnuté pre náušnice?“

„Áno, pane. Povedal mi, že to za neho urobil cikán, keď bol ešte chlapec.“

„Hum!“ povedal Holmes a ponoril sa späť do hlbokých myšlienok. „Stále je s tebou?“

„Áno, pane; práve som ho opustil.“

„A vybavil sa tvoj podnik v tvojej neprítomnosti?“

„Niet čo vytknúť, pane. Ráno nikdy nie je veľmi čo robiť.“

„To urobím, pán Wilson. Rád vám k tejto téme poskytneme stanovisko v priebehu jedného alebo dvoch dní. Dnešným dňom je sobota a dúfam, že do pondelka prídeme k záveru.“

„No, Watson,“ povedal Holmes, keď nás náš návštevník opustil, „čo si o tom všetkom myslíš?“

„Nerobím z toho nič,“ odpovedal som úprimne. „Je to najzáhadnejšia záležitosť.“

„Spravidla,“ povedal Holmes, „čím je bizarnejšia vec, tým menej záhadná sa ukazuje. Je to váš bežný a nevýrazný zločin, ktorý je skutočne zarážajúci, rovnako ako je najťažšie identifikovať bežnú tvár. Ale ja musí byť v tejto veci pohotový.“

„Čo teda budeš robiť?“ Opýtal som sa.

„Fajčiť,“ odpovedal. „Je to problém s tromi rúrkami a prosím, aby si so mnou neprehovoril päťdesiat minút.“ Skrútil sa na stoličke a tenkými kolenami vytiahol až po jastrabí nos. Tam sedel so zavretými očami a čiernou hlinenou fajkou vytrčajúcou ako účet nejakého zvláštneho vtáka. Dospel som k názoru, že zaspal a skutočne kývol hlavou, keď náhle vyskočil zo stoličky gestom muža, ktorý sa rozhodol, a položil fajku na krbovú rímsu.

„Sarasate dnes popoludní hrá v St. James's Hall,“ poznamenal. „Čo si myslíš, Watson? Mohli by ťa tvoji pacienti ušetriť na pár hodín?“

„Dnes nemám čo robiť. Moja prax nie je nikdy veľmi pohltivá.“

„Potom si nasadte čiapku a poďte. Najprv prechádzam Mestom a po ceste sa môžeme naobedovať. Poznamenávam, že na programe je veľa nemeckej hudby, ktorá je skôr podľa môjho vkusu ako Talian alebo Francúz. Je to introspektívne a chcem sa pozrieť. Poďte ďalej!“

Cestovali sme metrom až k Aldersgate; a krátka prechádzka nás zaviedla na námestie Saxe-Coburg, dejisko jedinečného príbehu, ktorý sme ráno počúvali. Bolo to malé, ošarpané miesto, kde sa štyri rady špinavých dvojpodlažných murovaných domov pozerali do malého zábradlia, kde tvrdý boj zvädzal trávnik trávnatej trávy a niekoľko zhlukov vyblednutých vavrínových krikov. proti dymu a nepriaznivej atmosfére. Tri pozlátene gule a hnedá tabuľa s bielymi písmenami „JABEZ WILSON“ na rohu domu oznamovali miesto, kde náš červenovlasý klient vykonával svoju činnosť. Sherlock Holmes sa pred ním zastavil s hlavou na jednej strane a pozrel sa na to celé, s očami žiariacimi jasne medzi pokrčenými viečkami. Potom pomaly kráčal hore ulicou a potom opäť dolu do rohu, stále však horlivo hľadiac na domy. Nakoniec sa vrátil do záložne, a keď dvakrát alebo trikrát rázne udel palicou na chodník, vyšiel k dverám a zaklopal. Okamžite ju otvoril jasne vyzerajúci a oholený mladý muž, ktorý ho požiadal, aby zakročil.

„Ďakujem,“ povedal Holmes, „iba by som sa ťa chcel opýtať, ako by si šiel odtiaľto na pláž.“

„Tretí vpravo, štvrtý vľavo,“ pohotovo odpovedal asistent a zavrel dvere.

„Chytrák, to,“ spozoroval Holmes, keď sme išli preč. „Je to podľa môjho názoru štvrtý najchytrejší muž v Londýne a za to, že som si trúfal, si nie som istý, či nemá nárok na tretie miesto. Už som o ňom niečo vedel.“

„Evidentne,“ povedal som, „asistent pána Wilsona sa v tejto záhade Červenohlavej ligy počíta s veľkým dielom. Som si istý, že ste sa informovali iba kvôli tomu, aby ste ho videli.“

„Nie jeho.“

„Čo potom?“

„Kolená jeho nohavíc.“

„A čo si videl?“

„Čo som čakal, že uvidím.“

„Prečo si porazil chodník?“

„Môj drahý doktor, toto je čas na pozorovanie, nie na rozhovor. Sme špióni v nepriateľskej krajine. Vieme niečo o námestí Saxe-Coburg. Poďme teraz preskúmať časti, ktoré za ním ležia.“

Cesta, na ktorej sme sa ocitli, keď sme zachádzali za rohom od námestia Saxe-Coburg vo výslužbe, predstavovala voči nej taký veľký kontrast, ako to robí predná časť obrazu zozadu. Bola to jedna z hlavných tepien, ktoré dopravovali dopravu z mesta na sever a západ. Vozovka bola zablokovaná obrovským prúdom obchodu, ktorý prúdil dvojitým prílivom dovnútra a von, zatiaľ čo chodníky boli čierne od uponáhľaného roja chodcov. Bolo ťažké si uvedomiť, keď sme sa pozreli na rad jemných obchodov a honosných obchodných priestorov, že skutočne doliehali na druhú stranu na vyblednuté a stagnujúce námestie, ktoré sme práve opustili.

„Uvidím,“ povedal Holmes, postavil sa za roh a pozrel pozdĺž čiary, „rád by som si spomenul na poradie domov, ktoré sú tu. Je mojím koníčkom mať presné znalosti o Londýne. Existuje Mortimer, trafika, malý obchod s novinami, pobočka Coburgu mestskej a prímestskej banky, vegetariánska reštaurácia a skladisko vozňov McFarlane. To nás zavedie priamo k druhému bloku. A teraz, pán doktor, sme urobili naše práca, takže je čas, aby sme sa trochu pohrali. sendvič a šálka kávy a potom preč do huslí, kde je všetko sladkosť, jemnosť a harmónia, a nie sú tu žiadni červenovlasí klienti, ktorí by nás trápili svojimi hlavolammi. „

Môj priateľ bol nadšený hudobník a bol nielen veľmi schopným umelcom, ale aj skladateľom, ktorý nemal nijaké obyčajné zásluhy. Celé popoludnie sedel v stánkoch zabalených do toho najdokonalejšieho šťastia a jemne mával dlhými, tenkými prstami v čase hudby, zatiaľ čo jeho jemne usmievavá tvár a jeho mdlé zasnené oči boli na rozdiel od očí hlupáka Holmesa, Holmes, neoblomný, bystrý a pohotový kriminálny agent, ako bolo možné počítať. V jeho, ktoré skončilo veľmi mohutnou železnou bránou. Aj toto bolo otvorené a viedlo to po schodoch točivých kamenných schodov, ktoré končili pri ďalšej hrozivej bráne. Pán Merryweather sa zastavil, aby zapálil lampáš, a potom nás viedol tmavým, zemou voňajúcim priechodom, a tak, po otvorení tretích dverí, do obrovskej klenby alebo pivnice, ktoré boli naokolo poukladané debnami a masívnymi krabicami.

„Zhora nie si veľmi zraniteľný,“ poznamenal Holmes, keď zdvihol lampáš a hľadel na neho.

„Ani zdola,“ povedal pán Merryweather a udrel paličkou o vlajky, ktoré lemovali podlahu. „Prečo, drahá, znie to dosť duto!“ poznamenal a prekvapene zdvihol zrak.

„Musím ťa naozaj požiadať, aby si bol o niečo tichší!“ povedal Holmes prísne. „Celý úspech našej expedície si už narušil. Mohol by som vás požiadať, aby ste mali tú dobrotu, keby ste si sadli k jednej z tých škatúl a nezasahovali?“

Slávnostný pán Merryweather sa posadil na debnu s veľmi zraneným výrazom na tvári, zatiaľ čo Holmes padol na kolená na podlahu a s lampášom a zväčšovacou šošovkou začal podrobne skúmať trhliny medzi kameňmi. Na uspokojenie stačilo pár sekúnd, pretože sa opäť postavil na nohy a pohárik si vložil do vrečka.

„Máme pred sebou aspoň hodinu,“ poznamenal, „pretože ťažko môžu podniknúť kroky, kým dobrý zástavník nebude bezpečne v posteli. Potom nestratia ani minútu, pretože čím skôr budú robiť svoju prácu, tým dlhšie budú pracovať. budeme mať na útek. Sme v súčasnosti, pán doktor - ako ste nepochybne zbožňovali - v pivnici pobočky mesta jednej z hlavných londýnskych bánk. Pán Merryweather je predsedom predstavenstva a vysvetlí vám že existujú dôvody, pre ktoré by sa v súčasnosti mali odvážnejší zločinci Londýna o túto pivnicu zaujímať značný záujem. ““

„Je to naše francúzske zlato,“ zašepkal riaditeľ. „Mali sme niekoľko varovaní, že by sme sa mohli pokúsiť o to.“

„Vaše francúzske zlato?“

„Áno. Pred niekoľkými mesiacmi sme mali príležitosť posilniť naše zdroje a na tento účel sme si požičali 30 000 napoleonov z Francúzskej banky. Stalo sa známe, že sme nikdy nemali príležitosť rozbaľiť peniaze a že stále ležia v našej pivnici.“ Prepravka, na ktorej sedím, obsahuje 2 000 napoleonov zabalených medzi vrstvami olovenej fólie. Naša rezerva drahých kovov je v súčasnosti oveľa väčšia, ako sa zvyčajne uchováva v jednej pobočke, a riaditelia mali voči tejto osobe pochybnosti.“

„Ktoré boli veľmi dobre opodstatnené,“ poznamenal Holmes. „A teraz je čas, aby sme si zariadili naše malé plány. Očakávam, že do hodiny veci prídu k hlave. Medzitým, pán Merryweather, musíme obrazovku umiestniť cez ten tmavý lampáš.“

„A sedieť v tme?“

„Obávam sa, že áno. Priniesol som do vrečka balíček kariet a myslel som si, že keďže sme partie carree, môžeš mať nakoniec svoju gumu. Ale vidím, že nepriateľské prípravy zašli tak ďaleko, že sme nemôžeme riskovať prítomnosť svetla. A v prvom rade si musíme zvoliť svoje pozície. Sú to odvážni muži, a hoci ich budeme brať do nevýhody, môžu nám ublížiť, pokiaľ nebudeme opatrní. Budem stáť za túto prepravku a skrývate sa za nimi. Potom, keď na nich zazriem svetlo, rýchlo ich zatvorte. Ak vystrelia, Watson, neľutujte sa ich zostreľovania.“

Natiahnutý revolver som položil na vrch dreveného puzdra, za ktorým som sa krčil. Holmes vystrelil šmykľavku cez prednú časť svojho lucerny a nechal nás v temnej tóne - takej absolútnej tme, akú som nikdy predtým nezažil. Vôňa horúceho kovu zostala, aby nás ubezpečila, že svetlo stále existuje a je pripravené na okamžité bliknutie. Pre mňa, keď som mal nervy prepracované do výšky očakávania, bolo v náhlejšere a v studenom vlhkom vzduchu klenby niečo depresívne a podmanivé.

„Majú iba jeden ústup,“ zašepkal Holmes. „To je cez dom späť na námestie Saxe-Coburg. Dúfam, že si urobil to, čo som ťa požiadal, Jones?“

„Na vchodových dverách čakám inšpektora a dvoch policajtov.“

„Potom sme zastavili všetky diery. A teraz musíme byť ticho a čakať.“

Aký čas sa zdal! Z následného porovnania poznámok to bola iba hodina a štvrt, napriek tomu sa mi zdalo, že noc už takmer musela byť a nad nami sa lámal úsvit. Moje končatiny boli unavené a stuhnuté, pretože som sa bál zmeniť svoju polohu; napriek tomu som mal nervy prepracované k najvyššiemu stupňu napätia a môj sluch bol taký ostrý, že som počul nielen jemné dýchanie svojich spoločníkov, ale dokázal som odlíšiť hlbší a ťažší nádych objemného Jonesa od tenkého. , povzdychový lístok riaditeľa banky. Z mojej pozície som sa mohol pozrieť na prípad v smere podlahy. Zrazu moje oči zachytili záblesk svetla.

Spočiatku to bola len kamenná iskra na kamennej dlažbe. Potom sa predĺžil, až sa z neho stala žltá čiara, a potom sa bez varovania alebo zvuku akoby otvorila rana a objavila sa ruka, biela, takmer ženská ruka, ktorá sa cítila v strede malej oblasti svetla. Ruka s krútiacimi sa prstami na minútu alebo viac vyčnievala z podlahy. Potom sa stiahla tak náhle, ako sa objavila, a všetko bolo opäť temné, až na jedinú odpornú iskru, ktorá označovala škrvnu medzi kameňmi.

Jeho zmiznutie však bolo iba chvíľkové. So širokým, trhavým zvukom sa jeden zo širokých bielych kameňov prevrátil na svoju stranu a zanechal štvorcový otvor s otvormi, cez ktorý prúdilo svetlo lucerny. Cez okraj vykukla chlapčenská tvár s čistým strihom, ktorá sa na to živo pozerala, a potom sa rukou po oboch stranách otvoru vytiahla až po plecia a po pás, až kým jedno koleno nespočívalo na okraji. V ďalšom okamihu stál na kraji otvoru a ťahal za ním spoločníka, ľahkého a malého ako on, s bledou tvárou a šokom veľmi červených vlasov.

„Všetko je jasné,“ zašepkal. „Máte sekáč a mešce? Skvelý Scott! Skoč, Archie, skoč a ja sa za to hojdám!“

Vyrazil Sherlock Holmes a chytil votrelca za golier. Druhý sa ponoril dolu dierou a ja som začul zvuk trhacieho plátna, keď sa Jones chytil za svoje sukne. Svetlo blikalo na hlaveň revolvera, ale Holmesova poľovnícka plodina zostúpila na mužovo zápästie a pištoľ cinkla o kamennú podlahu.

„Je to zbytočné, John Clay,“ povedal Holmes nevyrazne. „Nemáš vôbec žiadnu šancu.“

„Takže chápeš,“ odpovedal druhý s maximálnym chladom. „Myslím, že môj priateľ je v poriadku, aj keď vidím, že máš jeho kabáty.“

„Vo dverách na neho čakajú traja muži,“ povedal Holmes.

„Och, naozaj! Zdá sa, že si to urobil veľmi úplne. Musím ťa pochváliť.“

„A ja ty,“ odpovedal Holmes. „Váš nápad s červenými hlavami bol veľmi nový a efektívny.“

„V súčasnosti uvidíš svojho kamaráta,“ povedal Jones. „Dokáže rýchlejšie liezť dolu dierami ako ja. Len vydrž, kým opravím derby.“

„Prosím, aby si sa ma nedotkol svojimi špinavými rukami,“ poznamenal náš väzeň, keď mu na zápästí klepali putá. „Možno si neuvedomujete, že mám v žilách kráľovskú krv. Majte tiež dobrotu, keď ma oslovíte, aby ste vždy povedali, pane „a, prosím “. „

„Dobre,“ povedal Jones s pohľadom a chichotom. „Prosím, pane, pochodte hore, kde môžeme dostať taxík, ktorý odvezie vašu Výsosť na policajnú stanicu?“

„To je lepšie,“ povedal pokojne John Clay. Urobil nám všetkým zametanie a potichu vykročil do väzby detektíva.

„Naozaj, pán Holmes,“ povedal pán Merryweather, keď sme ich sledovali z pivnice. „Neviem, ako vám banka môže poďakovať alebo sa vám odplatiť. Niet pochyb o tom, že ste to odhalili a porazili najúplnejším spôsobom. Jeden z najodhodlanejších pokusov o lúpežné prepadnutie, aký som kedy zažil.“

„Mal som jedno alebo dve svoje malé skóre, aby som sa vyrovnal s pánom Johnom Clayom,“ povedal Holmes. „V tejto veci som mal nejaké malé náklady, od ktorých budem očakávať, že mi ich banka vráti, ale okrem toho som dosť odplatený tým, že som mal skúsenosť, ktorá je v mnohých ohľadoch jedinečná, a tým, že som si vypočul veľmi pozoruhodný príbeh Červenej -hlavová liga.“

„Vidíš, Watson,“ vysvetlil v skorých ranných hodinách, keď sme sedeli nad pohárom whisky a sódy v Baker Street, „od prvého okamihu bolo úplne zrejme, že jediný možný predmet tohto pomerne fantastického podniku reklamou Ligy a kopírovaním encyklopédie musí byť to, aby bol tento nie príliš jasný zástavník na niekoľko hodín každý deň mimo cestu. Bol to zvláštny spôsob riadenia, ale skutočne by to bolo ťažké navrhnúť lepšie. Táto metóda bola nepochybne navrhnutá Clayovej dômyselnej mysli podľa farby vlasov jeho komplica. 4 libry týždenne boli lákadlom, ktoré ho musí priťahovať, a čo to bolo s nimi, ktorí hrali o tisíce? Dali do reklamy, jeden darebák má dočasnú kanceláriu, druhý darebák nabáda muža, aby o to požiadal, a spoločne sa im podarilo zabezpečiť jeho neprítomnosť každé ráno v týždni. Od chvíle, keď som počul, že asistent prišiel pre polovičné mzdy, bolo mi zrejme, že má nejaké silné motív zabezpečenia situácie.““

„Ale ako si mohol uhádnuť, aký bol motív?“

„Keby v dome boli ženy, mal som tušiť, že ide iba o vulgárne intrigy. To však neprichádzalo do úvahy. Mužova záležitosť bola malá a v jeho dome nebolo nič, čo by zodpovedalo za tak komplikované prípravy a také výdavky, aké boli. Musí to teda byť niečo mimo domu. Čo to môže byť? Myslel som na asistentovu záľubu vo fotografovaní a na jeho trik zmiznutia v pivnici. V pivnici! koniec tejto zamotanej stopy. Potom som sa pýtal na tohto záhadného pomocníka a zistil som, že musím čeliť jednému z najchladnejších a najodvážnejších zločincov v Londýne. Robil niečo v pivnici - niečo, čo trvalo veľa hodín denne celé mesiace. Čo by to mohlo byť ešte raz? Nenapadlo mi nič, iba že by viedol tunel do nejakej inej budovy.“

„Doteraz som sa dostal, keď sme išli navštíviť miesto činu. Prekvapil som ťa, keď som uderil palicou o chodník. Zisťoval som, či sa pivnica tiahla spredu alebo zozadu. Nebola to spredu. Potom som zazvonil zvonček, a ako som dúfal, odpovedal na neho asistent. Mali sme nejaké potýčky, ale nikdy predtým sme na seba oči nespustili. Sotva som sa pozrel na jeho tvár. Jeho kolená boli to, čo som chcel vidieť. Musíte sami si všimnúť, ako veľmi sú opotrebované, pokrčené a zafarbené. Hovorili o tých hodinách hrabania. Jediným zostávajúcim bodom bolo to, pre čo sa hrabali. Prešiel som za roh a uvidel som, ako mestská a prímestská banka susedia s priestormi nášho priateľa a “Keď som šiel domov po koncerte, zavolať som

Scotland Yard a predsedu bankových riaditeľov s výsledkom, ktorý ste videli.”

„A ako si mohol povedať, že by sa pokúsili večer?“ Opýtal som sa.

„No, keď zatvorili svoje kancelárie v Lige, bolo to znamením, že sa už nestarali o prítomnosť pána Jabeza Wilsona - inými slovami, že dokončili svoj tunel. Bolo však nevyhnutné, aby ho čo najskôr využili, mohli by byť odhalení alebo by mohli byť tehly odstránené. Sobota by im vyhovovala lepšie ako ktorýkoľvek iný deň, pretože by im poskytla dva dni na útek. Z týchto dôvodov som očakával, že prídu večer.“

„Krásne si to zdôvodnil,“ zvolal som s bez predstieraného obdivu. „Je to taká dlhá reťaz a napriek tomu každý odkaz znie pravdivo.“

„Zachránilo ma to pred nepríjemnosťami,“ odpovedal a zíval. „Bohužiaľ! Už cítim, ako sa to do mňa zatvára. Môj život sa trávi v jednom dlhom úsilí uniknúť z bežných okolností existencie. Tieto malé problémy mi v tom pomáhajú.“

„A ty si dobrodinec závodu,“ povedal som I.

Pokrčil plecami. „No, možno, koniec koncov, je to trochu užitočné,“ poznamenal. „„ L'homme c'est rien-l'oeuvre c'est tout “, ako napísal Gustave Flaubert Georgovi Sandovi.“

Kapitola 3

DOBRODRUŽSTVO III

3.0 PRÍPAD IDENTITY.

„Môj drahý kolega,“ povedal Sherlock Holmes, keď sme sedeli na oboch stranách ohňa v jeho ubytovacích zariadeniach na Baker Street, „život je nekonečne čudnejší ako čokoľvek, čo by ľudská myseľ dokázala vymyslieť. Neodvážili by sme sa predstaviť si veci, ktoré sú Ak by sme mohli vyletieť z toho okna ruka v ruke, vznášať sa nad týmto veľkým mestom, jemne odstrániť strechy a nahliadnuť do podivných vecí, ktoré sa dejú, podivné náhody, plány, kríž - účely, úžasné reťaze udalostí, ktoré pracujú po generácie a vedú k najpriaznivejším výsledkom, urobilo by z fikcie všetky jej konvenčnosti a predvídané závery najneposlušnejšie a nerentabilnejšie.“

„A napriek tomu o tom nie som presvedčený,“ odpovedal som. „Prípady, ktoré vyjdú najavo v novinách, sú spravidla dosť plešaté a dosť vulgárne. V našich policajných správach sme realizmus tlačili až do krajných medzí, a napriek tomu je výsledkom, ktorý treba priznať, ani fascinujúci, ani fascinujúci.“
umelecké.““

„Na dosiahnutie realistického efektu je potrebné použiť určitý výber a diskretnosť,“ poznamenal Holmes. „Toto je žiaduce v policajnej správe, kde je možno kladený väčší dôraz na frázy sudcu ako na podrobnosti, ktoré pre pozorovateľa obsahujú podstatnú podstatu celej záležitosti. Závisí to od toho, že neexistuje nič také neprirodzené“ ako bežná vec.““

Usmial som sa a pokrútil hlavou. „Celkom rozumiem tvojmu mysleniu.“ Povedal som. „Samozrejme, že na pozícii neoficiálneho poradcu a pomocníka všetkým, ktorí sú absolútne zmätení, na troch kontinentoch, ťa kontaktujú so všetkým, čo je zvláštne a bizarné. Ale tu,“ - zdvihol som ranný papier zo zeme - „Podme to podrobiť praktickej skúške. Tu je prvý okruh, ku ktorému prichádzam.,“ Týranie manžela voči jeho žene. “ Je tu polovica stĺpca tlače, ale bez prečítania viem, že mi je všetko úplne dobre známe. Je tu samozrejme druhá žena, nápoj, úder, rana, modrina, sympatická sestra alebo gazdina. Najhrubší spisovateľia nedokázali vymyslieť nič surovejšie.““

„Váš príklad je vskutku nešťastný pre vašu argumentáciu,“ povedal Holmes, vzal papier a pozrel naňho očami. “Toto je prípad oddelenia Dundas a, ako sa to stalo, zapojil som sa do objasnenia niektorých drobných súvislostí v súvislosti s ním. Manžel bol teetotaler, nebola tam žiadna iná žena a sťažovalo sa na to, že sa unášal zvyknúť si natahovať každé jedlo tým, že vytiahne jeho falošné zuby a hodí ich na manželku, čo, ako dovoľíte, nie je pravdepodobné, že by k predstavám priemerného rozprávača pravdepodobne došlo, zoberte štipku šnupavého tabaku, Pán doktor, a uznajte, že som vo vašom príklade skóroval nad vami.“

Natiahol tabatierku tabaku zo starého zlata s veľkým ametystom v strede veka. Jeho nádhera bola v takom kontraste s jeho domáckymi spôsobmi a jednoduchým životom, že som sa nemohol ubrániť komentáru.

„Aha,“ povedal, „zabudol som, že som ťa už niekoľko týždňov nevidel. Je to malý suvenír od českého kráľa na oplátku za moju pomoc v prípade novin Irene Adlerovej.“

„A prsteň?“ Spýtal som sa a pozrel na pozoruhodného brilantného, ktorý mu zaiskril na prste.

„Bolo to z vládnucej rodiny z Holandska, aj keď záležitosť, v ktorej som im slúžil, bola taká jemná, že sa s tým nemôžem zveriť ani vám, ktorí ste boli dosť dobrí na to, aby ste zaznamenali jeden alebo dva moje malé problémy.“

„A máš teraz niekoho po ruke?“ Spýtal som sa so záujmom.

„Niektoré desať alebo dvanásť, ale žiadne, ktoré by predstavovali nejakú zaujímavú črtu. Sú dôležité, rozumej, bez toho, aby boli zaujímavé. Zistil som, že zvyčajne existuje pole pre pozorovanie a pre nedôležité veci rýchla analýza príčiny a následku, ktorá dodáva kúzlu vyšetrovanie. Väčšie trestné činy sú pravdepodobne jednoduchšie, pre väčší trestný čin je zrejmejší motív. V týchto prípadoch, s výnimkou jedného zložitého, záležitosť, ktorá mi bola predložená z Marseille, neexistuje nič, čo by predstavovalo nejaké zaujímavé prvky. Je však možné, že môžem mať niečo lepšie skôr, ako uplynie veľa minút, pretože to je jeden z mojich klientov, alebo som veľmi sa mylí.““

Vstal zo stoličky a stál medzi roztriahnutými žalúziami a díval sa dole na nudnú neutrálne zafarbenú londýnsku ulicu. Pri pohľade cez jeho plece som uvidel, že na chodníku oproti stála veľká žena s ťažkým kožušinovým boa okolo krku a veľkým curlingovým červeným pierkom v klobúku so širokým okrajom, ktoré bolo nad ňou naklonené koketnou vojvodkyňou z Devonshire. ucho. Spod tohto veľkého panopu vykukla nervóznym a váhajúcim spôsobom k našim oknám, zatiaľ čo jej telo kmitalo dozadu a dopredu a prsty sa vrtili gombíkmi v rukaviciach. Zrazu s ponorom, ako plavec, ktorý odchádza z brehu, ponáhľala sa cez cestu a začuli sme ostrý zvonček.

„Tieto príznaky som už videl,“ povedal Holmes a odhodil cigaretu do ohňa. „Oscilácia na chodníku vždy znamená affaire de coeur. Chcela by sa poradiť, ale nie je si istá, či tá záležitosť nie je príliš chúlostivá na komunikáciu. A napriek tomu môžeme aj tu diskriminovať. Keď bola žene vážne ublížená mužom, už osciluje a obvyklým príznakom je zlomený drôt zvončeka. Tu to môžeme chápať tak, že existuje milostná záležitosť, ale že panna nie je tak nahnevaná, ako zmätená alebo zarmútená. Ale tu prichádza osobne, aby vyriešila naše problémy. pochybnosti.“

Keď hovoril, pri dverách zaznelo klepnutie a chlapec v gombíkoch vstúpil, aby ohlásil slečnu Mary Sutherlandovú, zatiaľ čo samotná dáma sa týčila za jeho malou čiernou postavou ako obchodník s plnou plavbou za malým pilotným člnom. Sherlock Holmes ju privítal s ľahkou zdvorilosťou, pre ktorú bol pozoruhodný, a potom, čo zavrel dvere a sklonil ju do kresla, ju za minútu prehlíadal a pritom abstrahoval pre neho zvláštnym spôsobom.

„Nenájdeš,“ povedal, „že svojím krátkym zrakom sa trochu snažíš toľko strojopisu?“

„Najprv som to urobila,“ odpovedala, „ale teraz už viem, kde sú listy, bez toho, aby som sa pozrela.“ Potom, keď si náhle uvedomila plný význam jeho slov, prudko naštartovala a so strachom a údivom vzhľadla k svojej širokej, dobre naladenej tvári. „Počuli ste o mne, pán Holmes,“ zvolala, „inak, ako by ste to všetko mohli vedieť?“

„Nevadí,“ povedal Holmes so smiechom; „Je mojou vecou vedieť veci. Možno som sa sám naučil, aby som videl, čo ostatní prehliadajú. Ak nie, prečo by si ma mal prísť navštíviť?“

„Prišiel som k vám, pane, pretože som o vás počul od pani Etherege, ktorej manžela ste našli tak ľahko, keď ho polícia a všetci vydali za mŕtveho. Ach, pán Holmes, bol by som rád, keby ste pre to urobili toľko ja. Nie som bohatý, ale napriek tomu mám stovku ročne sám o sebe, okrem toho maličkého, čo zarobím na stroji, a dal by som všetko, aby som vedel, čo sa stalo s pánom Hosmerom Angelom.“

„Prečo si šiel preč so mnou tak ponáhľať sa?“ spýtal sa Sherlock Holmes so špičkami prstov spojenými a očami do stropu.

Znova sa vynoril prevrapený pohľad na trochu prázdnu tvár slečny Mary Sutherlandovej. „Áno, buchla som z domu,“ povedala, „pretože ma nahnevalo, keď som videla, ako ľahko pán Windibank - teda môj otec - všetko vzal. Nešiel na políciu, a on by k vám nešiel, a tak konečne, keď neurobil nič a stále hovoril, že nedošlo k nijakej škode, ma to pobláznilo a ja som len pokračoval vo svojich veciach a hneď som prišiel k vám.“

„Tvoj otec,“ povedal Holmes, „tvoj nevlastný otec, určite, pretože meno je iné.“

„Áno, môj nevlastný otec. Hovorím mu otec, aj keď to znie tiež komicky, pretože je odo mňa len o päť rokov a dva mesiace starší.“

„A tvoja matka žije?“

„Ach, áno, matka je nažive a dobre. Nepotešilo ma najlepšie, pán Holmes, keď sa znovu vydala tak skoro po smrti otca, a muž, ktorý bol od nej takmer o pätnásť rokov mladší. Otec bol inštalatér v Tottenham Court Road a zanechal po sebe upratané obchody, ktoré matka pokračovala u pána Hardyho, predáka; ale keď prišiel pán Windibank, prinútil ju, aby podnik predala, pretože bol veľmi dobrý, pretože bol cestovateľom vín. Za dobrú vôľu a úrok dostali 4700 libier, čo nebolo zďaleka toľko, koľko by mohol dostať otec, keby bol nažive.“

Očakával som, že Sherlocka Holmesa v tomto potulnom a bezvýznamnom rozprávaní uvidím netrpezlivého, ale naopak, poslúchal s najväčšou koncentráciou pozornosti.

„Váš malý príjem,“ opýtal sa, „vychádza to z podnikania?“

„Ach, nie, pane. Je to celkom samostatné a nechal mi ho môj strýko Ned v Aucklande. Nachádza sa na novozélandskom sklade a platí za neho 4½ percent. Dvetisícpäťsto libier bola suma, ale môžem sa dotknúť iba úroku. .“

„Mimoriadne ma zaujímaš,“ povedal Holmes. „A keďže ročne čerpáš tak veľkú sumu ako sto, s tým, čo zarobíš na zjednávaní, nepochybne trochu cestuješ a všemožne sa oddávaš. Verím, že slobodná dáma môže veľmi pekne vychádzať z príjmu asi 60 libier.““

„Dokázal by som toho oveľa menej, pán Holmes, ale chápete, že pokiaľ žijem doma, nechcem im byť na ťarchu, a preto peniaze majú k dispozícii, kým som zostat' s nimi. Samozrejme, je to len na čas. Pán Windibank čerpá môj úrok každý štvrtrok a platí ho matke. Zistil som, že s tým, čo zarobím na písaní na stroji, dokážem celkom dobre urobiť. Prináša mi to dvesto hárok a často dokážem urobiť od pätnásť do dvadsať hárkov za deň.““

„Svoju pozíciu si mi dal veľmi jasne najavo,“ povedal Holmes. „Toto je môj priateľ, doktor Watson, pred ktorým môžete hovoriť tak slobodne ako pred mnou. Prosím, povedzte nám teraz všetko o vašom sporení s pánom Hosmerom Angelom.“

Na tvári slečny Sutherlandovej sa ukradlo flush a nervózne sa vybrala na okraj bundy. „Prvýkrát som ho stretla na plese plynárov,“ povedala. „Kedysi boli nažive, posielali otcovi lístky, potom si nás spomenuli a poslali ich matke. Pán Windibank si neprial, aby sme išli. Nikdy si neprial, aby sme niekam išli. Celkom by sa našťaval, keby Tak veľmi som sa chcel zapojiť do nedeľnej školskej dochádzky. Tentokrát som však šiel a pôjdem; za aké právo mal zabrániť? Povedal, že ľud nie je vhodný na to, aby sme to vedeli, keď všetci otcovia mali tam byť priatelia. A on povedal, že som si nemal čo obliecť, keď som mal svojho fialového plyšu, ktorý som nikdy nemal toľko, koľko by som vytiahol zo zásuvky. Nakoniec, keď už nič iné neurobilo, odišiel do Francúzska do práce firmy, ale išli sme, matka a ja, s pánom Hardym, ktorý býval našim predákom, a práve tam som stretol pána Hosmera Angela.“

„Predpokladám,“ povedal Holmes, „že keď sa pán Windibank vrátil z Francúzska, veľmi ho rozčuľovalo, že ste šli na ples.“

„Och, dobre, bol v tom veľmi dobrý. Pamätal som si, že sa zasmial, pokrčil ramenami a povedal, že žene nemá zmysel nič odoprieť, pretože by mala svoj spôsob.“

„Chápem. Potom si sa na plese plynových montérov stretol, ako som pochopil, s pánom, ktorý volal pána Hosmera Angela.“

„Áno, pane. Stretol som sa s ním v noci a on mi volal nasledujúci deň s otázkou, či sme sa dostali domov v bezpečí, a potom sme ho stretli - teda, pán Holmes, stretol som ho

„Spal v areáli.“

„A ty nepoznáš jeho adresu?“

„Nie, až na to, že to bola ulica Leadenhall.“

„Kde si teda adresoval svoje listy?“

„Na pošte na ulici Leadenhall Street, aby sa nechalo zavolať. Povedal, že ak by ich poslali do kancelárie, všetci ostatní úradníci by ho rozdrvili kvôli listom od dámy, tak som im ponúkol, že ich napíšem, ako on urobil svoje, ale to by nemal, pretože povedal, že keď som ich písal, zdalo sa, že pochádzajú odo mňa, ale keď boli napísané na stroji, vždy cítil, že ten stroj prišiel medzi nás. To vám len ukáže, aký má rád bol zo mňa, pán Holmes, a maličkosti, na ktoré by myslel.““

3.0 PRÍPAD IDENTITY.

„Bolo to najsugestívnejšie,“ povedal Holmes. „Už dávno nie je mojou axiómou, že maličkosti sú nekonečne najdôležitejšie. Pamätáte si nejaké ďalšie maličkosti o pánovi Hosmerovi Angelovi?“

„Bol to veľmi plachý muž, pán Holmes. Radšej by so mnou chodil večer ako za denného svetla, pretože hovoril, že je nenávidený, aby bol nápadný. Bol veľmi dôchodok a gentleman. Aj jeho hlas bol jemný. Mal som brušné a opuchnuté žľazy, keď bol mladý, povedal mi to a zanechalo ho to so slabým hrdlom a váhavým a šepkajúcim spôsobom reči. Vždy bol dobre oblečený, veľmi upravený a jasný, ale jeho oči boli slabé, rovnako ako moji, a proti odlesku mal tónované okuliare.“

„No a čo sa stalo, keď sa pán Windibank, váš nevlastný otec, vrátil do Francúzska?“

„Pán Hosmer Angel opäť prišiel do domu a navrhol, že by sme sa mali vziať, kým sa otec nevráti. Bol strašne vážny a prinútil ma prisahať, že mám ruky závet, že čokoľvek sa stane, vždy mu budem verná. Matka povedala, že mal celkom pravdu, že ma donútil prisahať, a že to bolo prejavom jeho vášne. Matka bola od začiatku v jeho prospech a ešte viac ho milovala ako ja. Potom, keď hovorili o tom, že sa do týždňa oženia, Začal som sa pýtať na otca; obaja však povedali, že im to nikdy nevadí, ale len aby mu to povedali a matka povedala, že to s ním urobí dobre. To sa mi celkom nepáčilo, pán Holmes. sranda, že by som ho mal požiadať o dovolenku, pretože bol odo mňa len o pár rokov starší; ale nechcel som nič robiť na tajnom, tak som napísal otcovi v Bordeaux, kde má spoločnosť svoje francúzske kancelárie, ale list sa mi vrátil presne ráno po svadbe.“

„Tak mu to chýbalo?“

„Áno, pane; pretože do Anglicka sa vydal tesne predtým, ako dorazilo.“

“Ha! To bolo nešťastie. Vaša svadba bola teda dohodnutá na piatok. Malo to byť v kostole?”

„Áno, pane, ale veľmi potichu. Malo to byť u svätého Spasiteľa, neďaleko Kráľovho kríža, a potom sme mali raňajkovať v hoteli St. Pancras. Hosmer pre nás prišiel v krasavici, ale keďže boli dvaja z nás do toho oboch vložil a nastúpil do štvorkolky, ktorá bola náhodou jedinou ďalšou kabínou na ulici. Najprv sme sa dostali ku kostolu, a keď štvorkolka išla hore, čakali sme, kým vystúpi, ale nikdy to neurobil, a keď taxikár zliezol z krabice a pozrel sa, nikto tam nebol! Taxikár povedal, že si nevie predstaviť, čo sa s ním stalo, pretože ho videl vchádzať na vlastné oči. bol minulý piatok, pán Holmes, a odvtedy som nikdy nič nevidel ani nepočul, aby som vrhal nejaké svetlo na to, čo sa s ním stalo.“

„Zdá sa mi, že s tebou bolo zaobchádzané veľmi hanebne,“ povedal Holmes.

“Ach, nie, pane! Bol príliš dobrý a láskavý, aby ma tak opustil. Prečo mi celé ráno hovoril, že nech už sa stane čokoľvek, musí to byť pravda; a že aj keby nás odlúčilo niečo celkom nepredvídané,“ „Vždy som si mal pamätať, že som mu bol zaviazaný a že si svoj sľub skôr či neskôr uplatní. Pripadalo mi to čudné rozprávanie o svadobnom ráne, ale to, čo sa odvtedy stalo, tomu dáva zmysel.“

„Určite to tak je. Tvoj vlastný názor je teda taký, že ho postihla nejaká nepredvídateľná katastrofa?“

„Áno, pane. Verím, že predvídal nejaké nebezpečenstvo, inak by o tom nehovoril. A potom si myslím, že sa stalo to, čo predvídal.“

„Ale ty vôbec netušíš, čo to mohlo byť?“

„Žiadne.“

“Ešte jedna otázka. Ako to tvoja matka prijala?”

„Bola nahnevaná a povedala, že už o tejto veci nikdy nebudem hovoriť.“

“A tvoj otec? Povedal si mu to?”

„Áno; a zdalo sa mi, že si so mnou myslí, že sa niečo stalo, a že by som mal znova počuť o Hosmerovi. Ako povedal, aký záujem by mohol mať ktokoľvek, aby ma priviedol ku dverám kostola a potom ma opustil? Keby si teraz požičal moje peniaze, alebo keby si ma vzal za manželku a moje peniaze by sa na

ňom vyrovnali, mohlo by to mať nejaký dôvod, ale Hosmer bol veľmi nezávislý od peňazí a nikdy by sa nepozrel na môj šiling. sa mohlo stať? A prečo nemohol písať? Ach, napína ma k tomu šialené, keď na to myslím, a nemôžem v noci zaspať žmurknutím. ““ Vytiahla z vrecka malú vreckovku a začala do nej ťažko vzlykať.

„Nahliadnem do prípadu pre teba,“ povedal Holmes a vstal, „a nepochybujem, že dospejeme k určitému konečnému výsledku. Nech teraz na mne leží váha vecí a nenechaj sa tým zaoberať svojou myslou. ďalej. Predovšetkým sa snažte nechať pána Hosmera Angela zmiznúť z vašej pamäti, ako to urobil z vášho života.“

„Tak potom si nemyslíš, že ho ešte uvidím?“

„Obávam sa, že nie.“

„Tak čo sa mu stalo?“

„Tú otázku necháš v mojich rukách. Páčil by sa mi jeho presný popis a všetky jeho listy, ktoré by si mohol ušetriť.“

„Inzerovala som ho v kronike z minulej soboty,“ povedala. „Tu je lístok a tu sú štyri listy od neho.“

“Ďakujem. A tvoja adresa?“

„Č. 31 Lyon Place, Camberwell.“

„Rozumiem, adresu pána Angela, ktorú si nikdy nemal. Kde je miesto podnikania tvojho otca?“

„Cestuje za spoločnosťou Westhouse & Marbank, veľkými dovozcami bordových nástrojov na ulicu Fenchurch.“

„Ďakujem. Svoje vyhlásenie ste vyjadrili veľmi zreteľne. Necháte tu papiere a budete pamätať na rady, ktoré som vám dal. Nech je celá udalosť zapečatená kniha a nedovoľte, aby to ovplyvnilo váš život.“

„Ste veľmi láskavý, pán Holmes, ale nemôžem to urobiť. Budem verný Hosmerovi. Keď sa vráti, nájde ma pripraveného.“

Pre všetok absurdný klobúk a prázdnu tvár bolo v prostej viere nášho návštevníka niečo ušľachtilé, čo viedlo k totožnosti zmiznutého ženícha slečny Mary Sutherlandovej.

V tom čase priťahoval moju pozornosť profesionálny prípad veľkej gravitácie a celý nasledujúci deň som bol zaneprázdnený pri posteli postihnutého. Až skoro po šiestej hodine som sa ocitol na slobode a mohol som vyskočiť do výkupného a odviezť sa na Bakerovu ulicu. Obával som sa, že už budem neskoro na pomoc pri rozuzlení malého tajomstva. Našiel som samotného Sherlocka Holmesa, napoly spiaceho, s jeho dlhou tenkou formou stočenou do výklenkov jeho kresla. Ohromujúca sada fliaš a skúmaviek so štiplavou a čisto vôňou kyseliny chlorovodíkovej mi hovorila, že strávil deň chemickými prácami, ktoré mu boli také drahé.

„No, vyriešil si to?“ Spýtal som sa, keď som vošiel.

„Áno. Bol to bisulfát z baryty.“

„Nie, nie, záhada!“ Plakal som.

“Och, to! Myslel som na soľ, na ktorej pracujem. V tejto veci nikdy nebolo žiadne tajomstvo, aj keď, ako som povedal včera, sú zaujímavé niektoré podrobnosti. Jedinou nevýhodou je, že neexistuje zákon, Obávam sa, že sa to môže dotknúť eštabáka. “

„Kto to teda bol a aký bol jeho cieľ opustiť slečnu Sutherlandovú?“

Otázka sotva vyšla z mojich úst a Holmes ešte neotvoril pery, aby odpovedal, keď sme začuli ťažký krok v chodbe a klepanie na dvere.

3.0 PRÍPAD IDENTITY.

„Toto je nevlastný otec dievčata, pán James Windibank,“ povedal Holmes. „Napísal mi, že tu bude o šiestej. Poď dnu!“

Muž, ktorý vošiel, bol statný chlap strednej veľkosti, mal asi tridsať rokov, bol oholený a s bledou pleťou, s nevýrazným, narážajúcim spôsobom a dvojicou nádherne ostrých a prenikavých sivých očí. Spýtavo pozrel na každého z nás, položil svoj lesklý cylindr na príborník a s ľahkým úklonom sa zvalil dole na najbližšiu stoličku.

„Dobry večer, pán James Windibank,“ povedal Holmes. „Myslím si, že tento strojom napísaný list pochádza od teba, v ktorom si so mnou dohodol schôdzku na šiestu hodinu?“

„Áno, pane. Obávam sa, že trochu meškám, ale nie som celkom sám sebe pánom, viete. Je mi ľúto, že vás slečna Sutherlandová trápila kvôli tejto malej záležitosti, pretože si myslím, že je oveľa lepšie nerobiť to. Bolo to celkom proti mojim želaniam, že prišla, ale je to veľmi vzrušujúce a impulzívne dievča, ako ste si už mohli všimnúť, a keď sa rozhodne v jednom bode, nedá sa ľahko ovládať. Samozrejme, že mi to až tak nevadilo, pretože nie ste v kontakte s úradnou políciou, ale nie je príjemné mať takéto rodinné nešťastie, ktoré sa ozýva v zahraničí. Okrem toho sú to zbytočné náklady, pretože ako by ste mohli nájsť tohto Hosmerovho anjela?“

„Naopak,“ povedal Holmes potichu; „Mám všetky dôvody veriť, že sa mi podarí objaviť pána Hosmera Angela.“

Pán Windibank prudko začal a odhodil rukavice. „Som rád, že to počujem,“ povedal.

„Je to kuriózna vec,“ poznamenal Holmes, „že písací stroj má skutočne toľko individuality ako rukopis človeka. Pokiaľ nie sú úplne nové, žiaden z nich nepíše presne rovnako. Niektoré listy sa opotrebovávajú viac ako iné a niektoré noste iba na jednej strane. Teraz v tejto svojej poznámke poznamenávate, pán Windibank, že v každom prípade je trochu škvŕňajúce cez „e“ a mierna chyba na chvoste „r“. Existuje štrnásť ďalších charakteristík, ale tie sú zjavnejšie.“

„S týmto strojom robíme všetku korešpondenciu v kancelárii a bezpochyby je trochu opotrebovaný,“ odpovedal náš návštevník a ostro pozrel na Holmesa svojimi bystrými očami.

„A teraz vám ukážem, čo je skutočne veľmi zaujímavá štúdia, pán Windibank,“ pokračoval Holmes. „Myslím, že v dnešnej dobe napíšem ďalšiu malú monografiu o písacom stroji a jeho vzťahu k zločinu. Je to téma, ktorej som venoval malú pozornosť. Mám tu štyri listy, ktoré údajne pochádzajú od nezvestného muža. Sú to všetky sú napísané na stroji. V oboch prípadoch sú nielen „e“ rozmazané a „r“ bezchvostové, ale budete pozorovať, ak budete chcieť použiť moju zväčšovaciu šošovku, že tam existuje aj ďalších štrnásť charakteristík, na ktoré som spomínal.“

Pán Windibank vyskočil zo stoličky a vzal klobúk. „Nemôžem strácať čas takýmto fantastickým rozprávaním, pán Holmes,“ povedal. „Ak dokážeš toho muža chytiť, chyt ho a daj mi vedieť, keď si to urobil.“

„Určite,“ povedal Holmes, prešiel a otočil kľúčom vo dverách. „Dám ti teda vedieť, že som ho chytil!“

„Čo kde?“ zakričal pán Windibank, zbeľel mu na perách a rozhladol sa okolo neho ako potkan v pasci.

„Och, neurobí to - naozaj nebude,“ povedal Holmes zdvorilo. „Nie je možné sa z toho dostať, pán Windibank. Je to príliš priehľadné a bol to veľmi zlý kompliment, keď ste povedali, že je pre mňa nemožné vyriešiť tak jednoduchú otázku. Správne! Sadnite si a nechajte prehovoríme to.“

Náš návštevník sa zrútil na stoličku s príšernou tvárou a leskom vlhkosti na čele. „To-to nie je možné napadnúť,“ vykoktal.

„Veľmi sa bojím, že to tak nie je. Ale medzi nami, Windibank, to bol rovnako krutý a sebecký a bezcitný trik malicherným spôsobom, aký som kedy predtým dostal. Teraz mi dovoľte len bežať behom udalostí a budeš mi odporovať, ak sa pokazím.“

Muž sedel schúlený na svojom kresle a hlavu mal sklonenú k prsiam ako ten, ktorý je úplne zdrvený. Holmes vystrčil nohy na roh krbovej rámsy a naklonil sa späť s rukami vo vreckách a začal rozprávať radšej sám so sebou, ako sa zdalo, ako s nami.

„Muž sa oženil so ženou, ktorá bola oveľa staršia ako on, pre svoje peniaze,“ povedal, „a užíval si peniaze dcéry, pokiaľ s nimi žila. Pre ľudí v ich postavení to bola značná suma. , a strata toho by znamenala vážny rozdiel. Zachovať to stálo za námahu. Dcéra mala dobré, milé dispozície, ale svojimi spôsobmi láskavá a srdečná, takže bolo zrejmé, že s ňou spravodlivé osobné výhody a jej malý príjem by jej nebolo umožnené zostať dlho sama. Teraz by jej manželstvo samozrejme znamenalo stratu sto ročne, tak čo robí jej nevlastný otec, aby tomu zabránilo? Berie zjavné samozrejme, že ju bude držať doma a zakáže jej vyhľadávať spoločnosť ľudí v jej vlastnom veku. Čoskoro však zistil, že to nebude odpovedať navždy. Začala byť nepokojná, trvala na svojich právach a nakoniec oznámila svoj pozitívny zámer ísť na určitá guľa. Čo potom robí jej šikovný nevlastný otec? dáva myšlienku dôveryhodnejšiu pre jeho hlavu ako pre jeho srdce. Za svedomitosti a asistencie svojej ženy sa prezliekol, tie bystré oči zakryl tónovanými okuliarmi, tvár zakryl fúzmi a dvojicou huňatých fúzov, ten jasný hlas potopil do nepretržitého šepotu a dvojnásobne sa chránil kvôli dievčaťu. krátky pohľad, javí sa ako pán Hosmer Angel a iným milencom sa bráni tým, že sa miluje sám.““

„Bol to najskôr iba žart,“ zastonal náš návštevník. „Nikdy sme si nemysleli, že by bola taká unesená.“

„Je veľmi pravdepodobné, že nie. Mladá slečna však bola rozhodne unesená a po tom, čo sa celkom rozhodla, že jej nevlastný otec je vo Francúzsku, sa do jej mysle nedostalo podozrenie zo zrady. Lichotilo jej to pozornosť pána a účinok sa zvýšil hlasným prejavom obdivu jej matky. Potom pán Angel začal volať, pretože bolo zrejmé, že záležitosť by sa mala posunúť čo najďalej, ak sa má dosiahnuť skutočný efekt. Uskutočňovali sa stretnutia a zásnuby, ktoré nakoniec zabezpečili, aby sa náklonnosť dievčata neobrátila k nikomu inému. Klam sa však nedal udržať navždy. Tieto predstierané cesty do Francúzska boli dosť mrzuté. podnikania tak dramatickým spôsobom, že by to v mysli mladej dámy zanechalo trvalý dojem a na istý čas by jej bránilo v hľadaní iného nápadníka. Preto tieto sľuby vernosti vyžadované testom a teda aj narážky na možnosť, že sa niečo stane hneď ráno po svadbe. James Windibank si prial, aby bola slečna Sutherlandová tak viazaná na Hosmer Angela a taká neistá, čo sa týka jeho osudu, že ďalších desať rokov nebude v žiadnom prípade počúvať iného muža. Pokiaľ ju priniesol ku kostolu, a potom, keď už nemohol ísť ďalej, pohodlne zmizol zo starého triku, keď vkročil do jedných dverí štvorkolky a von do ostatných. Myslím, že to bol sled udalostí, pán Windibank!“

Náš návštevník si počas rozhovoru obnovil niečo zo svojej istoty, a teraz vstal zo stoličky so studeným úškrnom na bledej tvári.

„Môže to tak byť, alebo nemusí, pán Holmes,“ povedal, „ale ak ste takí ostrí, mali by ste byť natoľko ostrí, aby ste vedeli, že ste to vy, kto teraz porušujete zákon, a nie ja. Od prvého som neurobil nič žalovateľné, ale pokiaľ budete držať tieto dvere zamknuté, otvoríte sa žalobe za napadnutie a nezákonné obmedzenie.““

„Zákon sa ťa nemôže dotknúť, ako hovoríš,“ povedal Holmes, odomkol a otvoril dvere, „ale nikdy nebol muž, ktorý by si zaslúžil viac trestu. Ak má slečna brata alebo priateľa, mal by klamať bič cez plecيا. Od Jove!“ pokračoval a začervenal sa pri pohľade na trpký úškrn na mužovej tvári, „nie je to súčasť mojich povinností voči klientovi, ale je tu poľovnícka plodina, ktorá sa mi hodí, a myslím si, že si ju proste doprajem.“ Vzal dve rýchle kroky k biču, ale skôr ako to pochopil, na schodoch sa ozval divoký klepot schodov, ťažké dvere do haly búchali a z okna sme videli, ako pán James Windibank beží na vrchole svojej rýchlosti po ceste .

„Je tu chladnokrvný darebák!“ povedal so smiechom Holmes, keď sa ešte raz hodil do kresla. „Ten chlapík bude stúpať od zločinu k zločinu, kým neurobí niečo veľmi zlé, a skončí to na šibenici. Prípad nebol v niektorých ohľadoch úplne bez záujmu.“

„Teraz nevidím úplne všetky kroky tvojho uvažovania,“ poznamenal som.

„No, samozrejme, od prvého bolo zrejmé, že tento pán Hosmer Angel musí mať pre svoje zvedavé

3.0 PRÍPAD IDENTITY.

správanie nejaký silný predmet a bolo rovnako zrejmé, že jediný muž, ktorý z incidentu skutočne profitoval, pokiaľ sme videli, bol nevlastný otec. Potom bola sugestívna skutočnosť, že títo dvaja muži nikdy neboli spolu, ale ten sa vždy objavil, keď bol druhý preč. Rovnako tak boli tónované okuliare a zvedavý hlas, ktorý obaja naznačovali maskovanie, rovnako ako huňaté fúzy. Všetky moje podozrenia potvrdila jeho zvláštna činnosť pri písaní jeho podpisu, z čoho samozrejme vyplývalo, že jeho rukopis jej bol taký známy, že rozpozná aj jeho najmenšiu vzorku. Všetky tieto izolované fakty vidíte spolu s mnohými menšími, všetky smerovali rovnakým smerom. ““

„A ako si ich overil?“

„Keď som svojho muža raz spozoroval, bolo ľahké ho potvrdiť. Poznal som firmu, pre ktorú tento muž pracoval. Vzal som si vytlačенý popis. Vylúčil som z neho všetko, čo mohlo byť výsledkom prestrojenia - fúzy, okuliare, hlas a poslal som ho firme so žiadosťou, aby ma informovali, či odpovedá na popis niektorého z ich cestujúcich. Už som si všimol zvláštnosti písacieho stroja a napísal som samotnému mužovi obchodná adresa s otázkou, či sem príde. Ako som predpokladal, jeho odpoveď bola napísaná strojom a odhalila rovnaké triviálne, ale charakteristické nedostatky. Rovnaký príspevok mi priniesol list od spoločnosti Westhouse & Marbank z Fenchurch Street, kde sa uvádza, že popis sa zhodoval s s účtou k ich zamestnancom, James Windibank. Voila tout! “

„A slečna Sutherlandová?“

“Keď jej poviem, že mi neuverí. Možno si pamätáte staré perzské príslovie: ‘Existuje nebezpečenstvo pre toho, kto vezme tigrie mláďa, a nebezpečenstvo aj pre toho, kto vytrhne ženu zo klamu.’ V Hafizovi je toľko zmyslu ako v Horace a toľko znalostí o svete. ““

Kapitola 4

DOBRODRUŽSTVO IV

4.0 TAJOMSTVO Údolia BOSCOMBE

Raz ráno sme sedeli spolu s manželkou pri raňajkách, keď slúžka priniesla telegram. Bolo to od Sherlocka Holmesa a bežalo týmto spôsobom:

„Máte pár dní nazvyš? Práve ste boli pripojení zo západu Anglicka v súvislosti s tragédiou v údolí Boscombe. Budem rád, keď pôjdete so mnou. Vzduch a scenérie dokonalé. Nechajte Paddington do 11:15. „

„Čo povieš, drahá?“ povedala moja žena a pozrela sa na mňa. „Pôjdeš?“

„Naozaj neviem, čo mám povedať. V súčasnosti mám dosť dlhý zoznam.“

„Och, Anstruther by za teba urobil tvoju prácu. V poslednej dobe vyzeráš trochu bledo. Myslím si, že táto zmena by ti urobila dobre a prípady pána Sherlocka Holmesa vás vždy tak zaujímajú.“

„Keby som nebol, mal by som byť nevďačný, keď vidím, čo som získal jedným z nich,“ odpovedal som. „Ale ak mám ísť, musím sa zbaliť naraz, pretože mám iba pol hodinu.“

Moje skúsenosti so životom v tábore v Afganistane ma prinajmenšom viedli k tomu, že som bol rýchly a pohotový cestovateľ. Moje požiadavky boli malé a jednoduché, takže som za menej ako stanovený čas sedel v taxíku s kufrikom a rachotil preč na stanicu Paddington. Sherlock Holmes chodil po plošine hore a dole, jeho vysoká, vyziabnutá postava bola ešte dlhšia a vyššia vďaka dlhému sivému cestovnému plášťu a priliehavej látkovej čiapke.

„Je od vás naozaj veľmi dobré, Watson,“ povedal. „Je to pre mňa značný rozdiel, mať pri sebe niekoho, na koho sa môžem spoľahnúť. Miestna pomoc je vždy buď bezcenná, alebo skreslená. Ak si ponecháte dve rohové sedadlá, zaobstarám si lístky.“

Prepravu sme mali pre seba, až na obrovský vrh papierov, ktoré si so sebou Holmes priniesol. Medzi nimi sa prehrabával a čítal s intervalmi poznámok a meditácií, až kým sme neprešli okolo Readingu. Potom ich zrazu všetky zvinul do gigantickej gule a odhodil ich na stojan.

„Počuli ste už niečo o prípade?“ spýtal sa.

„Ani slovo. Už niekoľko dní som nevidel papier.“

„Londýnska tlač nemá veľmi úplné informácie. Práve som si prezeral všetky nedávne práce, aby som si osvojil podrobnosti. Zdá sa, že z toho, čo zhromaždím, je jeden z tých jednoduchých prípadov, ktoré sú také nesmierne ťažké.“ “

„To znie trochu paradoxne.“

„Je to však hlboko pravda. Singularita je takmer vždy vodítkom. Čím je trestný čin nevýraznejší a bežnejší, tým ťažšie je ho dopraviť domov. V tomto prípade však začali veľmi závažný prípad proti synovi zavraždený muž.“ “

„Je to teda vražda?“

„Predpokladá sa, že to tak je. Nebudem brať nič ako samozrejmosť, kým nebudem mať možnosť osobne to preskúmať. Vysvetlím vám stav vecí, pokiaľ som tomu bol schopný porozumieť, v veľmi málo slov.“

„Údolie Boscombe je okresná krajina neďaleko od Rossu v Herefordshire. Najväčším majiteľom pôdy v tejto časti je pán John Turner, ktorý zarobil peniaze v Austrálii a pred niekoľkými rokmi sa vrátil do starej krajiny. Jedna z fariem ktorý zastával, ten z Hatherley, bol prenajatý pánovi Charlesovi McCarthymu, ktorý bol tiež bývalým Austrálčanom. Muži sa poznali v kolóniách, takže nebolo neprirodzené, že keď sa prišli usadiť, mali to urobiť takže čo najbližšie k sebe. Turner bol zjavne bohatší muž, takže McCarthy sa stal jeho nájomcom, ale stále zostal, zdá sa, za podmienok dokonalej rovnosti, pretože boli často spolu. McCarthy mal jedného syna, osemnásťročného chlapca a Turner mal jedinú dcéru rovnakého veku, ale ani jedna z nich nežila. Zdá sa, že sa vyhýbali spoločnosti susedných anglických rodín a viedli život na dôchodku, hoci obaja McCarthysovci mali radi šport a často ich videli na závodné stretnutia

n osemnásť. McCarthy si nechal dvoch sluhov - muža a dievča. Turner mal značnú domácnosť, prajmenšom asi pol tucta. To je toľko, koľko som mohol zhromaždiť o rodinách. Teraz k faktom.

„3. júna, teda posledný pondelok, opustil McCarthy asi o tretej popoludní svoj dom v Hatherley a kráčal dolu k Boscombe Pool, čo je malé jazero tvorené rozširovaním sa z potoka, ktorý vedie dole Boscombe Valley. Bol ráno so svojím slúžiacim u Rossa a povedal mu, že sa musí poponáhľať, pretože mal dôležitú schôdzku, aby zostal na tretej. Z tejto schôdzky sa už nikdy nevrátil živý.

“Z farmy Hatherley Farm to Boscombe Pool je štvrtá míľa a dvaja ľudia ho videli, keď prechádzal cez túto zem. Jedna bola stará žena, ktorej meno nie je uvedené, a druhý bol William Crowder, strážca hry.” v službách pána Turnera. Obaja títo svedkovia tvrdia, že pán McCarthy išiel sám. Strážca hry dodáva, že behom niekoľkých minút, keď uvidel prihrávku pána McCarthyho, videl svojho syna, pána Jamesa McCarthyho, ako ide rovnako so zbraňou pod pažou. Podľa jeho najlepšieho presvedčenia bol otec v tom čase skutočne na očiach a syn ho sledoval. Na vec už nemyslel, kým večer tragédie nepočul, že došlo.

„Dvaja McCarthysovcia boli videní po čase, keď ich stratil z dohľadu William Crowder. Boscombe Pool je husto zalesnený, len s okrajom trávy a rákosu po okraji. Štrnásťročná dievčina, Patience Moran, ktorá je dcérou chalupára na panstve v údolí Boscombe, bola v jednom z lesov a zbierala kvety. Uvádza, že zatiaľ čo tam bola, videla na hranici lesa a blízko jazera Mr. McCarthyho a jeho syna, a že sa zdá, že sa medzi sebou násilne hádajú. Počula pána McCarthyho staršieho, ktorý používa veľmi silný jazyk na svojho syna, a videla, ako ten druhý zdvíha ruku, akoby chcel udrieť jeho otca. vystrašená ich násilím, že utiekla a po príchode domov povedala matke, že nechala dvoch McCarthysovcov hádajúcich sa neďaleko Boscombe Pool a že sa bojí, že budú bojovať. Sotva povedala slová, keď mladý Mr. McCarthy pribehol k chate a povedal, že našiel ahoj s otcom mŕtvym v lese a požiadať o pomoc chatára. Bol veľmi vzrušený, bez svojej pištole alebo klobúka, a pravá ruka a rukáv boli špinavé od čerstvej krvi. Keď ho nasledovali, našli mŕtve telo natiahnuté na trávě vedľa bazény. Hlava bola zbitá opakovanými údermi nejakej ťažkej a tupej zbrane. Zranenia mohol veľmi dobre spôsobiť pažba jeho synovej pištole, ktorá bola nájdená ležať na trávě v niekoľkých krokoch od tela. Za týchto okolností bol mladík okamžite zatknutý a verdikt „úmyselnej vraždy“, ktorý bol vrátený pri utornajšom vyšetrovaní, bol v stredu predvedený pred richtárov v Rosse, ktorí prípad postúpili ďalším porotám. To sú hlavné fakty prípadu, ktorý vyšiel pred koronerom a policajným súdom.“

„Len ťažko by som si vedel predstaviť nejaký zatracovanejší prípad,“ poznamenal som. „Ak nepriame dôkazy poukazujú na zločinca, urobia to tu.“

„Nepriame dôkazy sú veľmi ošemetné,“ odpovedal zamyslene Holmes. “Môže sa zdať, že smeruje veľmi priamo k jednej veci, ale ak trochu posuniete svoj vlastný pohľad, môže sa vám zdať, že rovnako nekompromisne smeruje k niečomu úplne inému. Je však potrebné priznať, že prípad vyzerá je mimoriadne mladý proti mladému mužovi a je veľmi pravdepodobné, že je jeho vinníkom. V okolí je však niekoľko ľudí, medzi nimi aj slečna Turnerová, dcéra susedného vlastníka pôdy, ktorá verí v jeho nevinu. ponechali Lestrade, ktorého si môžete pamätať v súvislosti so Štúdiom v Scarlet, aby prípad vyriešil v jeho záujme. Lestrade, ktorý je dosť zmätený, mi prípad postúpil, a preto lietajú dvaja páni v strednom veku na západ rýchlosťou päťdesiat míľ za hodinu namiesto toho, aby pokojne strávili raňajky doma.“

„Obávam sa,“ povedal som, „že fakty sú také zrejme, že v tomto prípade nenájdete veľa kreditu.“

„Nie je nič klamlivejšie ako zrejma skutočnosť,“ odpovedal so smiechom. „Okrem toho môžeme mať šancu naraziť na niektoré ďalšie zjavné fakty, ktoré v žiadnom prípade nemohli byť pánovi Lestrade zrejme. Poznáte ma príliš dobre na to, aby som si myslel, že sa chválím, keď poviem, že buď potvrdím alebo zničím jeho teóriu tým, že znamená, že nie je schopný zamestnať alebo dokonca porozumieť. Ak vezmem prvý príklad do ruky, veľmi jasne vnímam, že vo vašej spálni je okno na pravej strane, a napriek tomu sa pýtam, či by pán Lestrade mal zaznamenať aj tak samozrejmu vec.“

„Ako preboha -“

„Môj drahý, poznám ťa dobre. Poznám vojenskú úhľadnosť, ktorá ťa charakterizuje. Holíte sa každé ráno a v tejto sezóne sa holíte na slnečnom svetle; ale keďže vaše holenie je čoraz menej úplné, keď sa dos-

taneme ďalej na ľavá strana, až kým to nebude celkom pozitívne, keď sa dostaneme okolo uhla čeluste, je nepochybne úplne jasné, že táto strana je menej osvetlená ako druhá. Nevedel som si predstaviť, že by sa človek, ktorý má vo zvyku, díval na seba rovnakým svetlom a spokojnosť s takýmto výsledkom. Citujem to iba ako triviálny príklad pozorovania a dedukcie. V tom spočíva môj merier a je možné, že to môže byť nejakou službou pri vyšetrovaní, ktoré leží pred nami. Existuje jeden alebo dva drobné body, ktoré boli zdôraznené pri vyšetrovaní a ktoré stoja za zváženie. ““

“Čo sú zač?”

“Zdá sa, že k jeho zatknutiu nedošlo naraz, ale po návrate na farmu Hatherley. Inšpektor polície, ktorý ho informoval, že je väzňom, poznamenal, že ho neprekvapilo, že to počul, a že to nebolo viac ako jeho púšte. Toto jeho pozorovanie malo prirodzený efekt odstránenia akýchkoľvek stôp pochybností, ktoré by mohli zostali v hlavách poroty koronera. “

„Bolo to priznanie,“ ejakulovala som.

„Nie, pretože po ňom nasledoval protest neviný.“

„Keď sme sa dostali na vrchol tak závažnej série udalostí, bola to prinajmenšom najpodozrivejšia poznámka.“

„Naopak,“ povedal Holmes, „je to najjasnejšia trhlina, ktorú v súčasnosti vidím v oblakoch. Nech by bol akokoľvek nevinný, nemohol byť taký absolútny imbecil, aby nemohol vidieť, že okolnosti boli veľmi čierne proti Keby sa zdal prekvapený svojím vlastným zatknutím alebo predstieral rozhorčenie, mal by som sa na to pozeráť ako na veľmi podozrivé, pretože také prekvapenie alebo hnev by za daných okolností neboli prirodzené, a napriek tomu by sa mohol javiť ako najlepšia politika intrikujúci muž. Jeho úprimné prijatie situácie ho označuje buď za nevinného človeka, alebo za človeka so značnou zdržanlivosťou a pevnosťou. Pokiaľ ide o jeho poznámku o jeho púšťach, nebolo tiež neprirodzené, ak si myslíte, že stál vedľa mŕtveho tela jeho otca a že niet pochyb o tom, že v ten deň doposiaľ zabudol na svoju synovskú povinnosť, aby s ním robil bandy slov, a dokonca podľa malého dievčatka, ktorého dôkazy sú také dôležité, pozdvihnúť svoje ruka, akoby ho chcela udrieť - prístup a skrušenie, ktoré sa prejavujú v jeho poznámke, sa mi javia skôr ako znaky zdravej mysle ako bez previnenia. ““

Pokrútil som hlavou. „Mnoho mužov bolo obesených za oveľa jasnejšie dôkazy,“ poznamenal som.

“Takže majú. A veľa mužov bolo neprávom obesených.”

„Aký je mladíkov účet?“

„Obávam sa, že to nie je pre jeho priaznivcov príliš povzbudivé, hoci je v ňom jeden alebo dva body, ktoré sú naznačujúce. Nájdete ho tu a môžete si ho prečítať sami.“

Zo zväzku vybral kópiu miestneho herefordshirského papiera a potom, čo list odmietol, poukázal na odsek, v ktorom nešťastný mladík predniesol vlastné vyhlásenie o tom, čo sa stalo. Usadil som sa v rohu koča a veľmi pozorne som si ho prečítal. Bežalo to takto:

„Pán James McCarthy, jediný syn zosnulého, bol potom zavolaný a vykonal svedectvo takto: „ Bol som tri dni mimo domova v Bristole a vrátil som sa len ráno minulého pondelka 3. dňa. Môj otec v čase môjho príchodu nebol doma, a slúžka ma informovala, že išiel k Rossovi so ženichom Johnom Cobbom. Krátko po mojom návrate som na dvore začul kolesá jeho pasce a , keď som sa pozrel z môjho okna, uvidel som ho, ako vystúpil a rýchlo vyšiel z dvora, hoci som si nebol vedomý, ktorým smerom ide. Potom som vzal pištoľ a vyšiel som smerom k Boscombeho jazeru s úmysel navštíviť králičí chodec, ktorý je na druhej strane. Na svojej ceste som uvidel herca Williama Crowdera, ako uviedol vo svojich dôkazoch, ale mylí sa, keď si myslí, že idem za mojím otcom. myšlienka, že bol predo mnou. Keď som asi sto metrov od bazéna začula výkrik „Cooee!“ , čo bolo usu alší signál medzi mojím otcom a mnou. Potom som sa ponáhľal dopredu a našiel som ho stáť pri bazéne. Zdá sa, že bol veľmi prekvapený, keď ma videl, a skôr sa ma zhruba opýtal, čo tam robím. Nasledoval rozhovor, ktorý viedol k vysokým slovám a takmer k úderom, pretože môj otec bol muž veľmi prudkej nálady. Keď som videl, že jeho vášeň sa stáva neovládateľnou,

opustil som ho a vrátil sa smerom k Hatherley Farm. Nešiel som však viac ako 150 metrov, keď som za sebou začul odporný výkrik, ktorý ma prinútil opäť utiecť. Zistil som, že môj otec expiruje na zemi a má strašne zranenú hlavu. Pustil som zbraň a držal ho v náručí, ale takmer okamžite vypršal. Niekoľko minút som si k nemu kľakol a potom som zamieril k chate pána Turnera, ktorého dom bol najbližšie, aby som požiadal o pomoc. Po návrate som nikoho nevidel v blízkosti svojho otca a vôbec netuším, ako k nemu prišli zranenia. Nebol to populárny človek, bol trochu chladný a vo svojich mravoch zakazoval, ale pokiaľ viem, nemal aktívnych nepriateľov. O veci nič viac neviem. “

„Koroner: Urobil vám váš otec nejaké vyhlásenie pred smrťou?

„Svedok: Zamumlal pár slov, ale dokázal som zachytiť iba nejakú narážku na potkana.

„Koroner: Čo ste tým pochopili?

„Svedok: Neprenieslo to pre mňa žiadny význam. Myslel som si, že bol bludný.

„Koroner: Aký bol bod, v ktorom ste vy a váš otec mali poslednú hádku?

„Svedok: Radšej by som neodpovedal.

„Koroner: Bojím sa, že to musím stlačiť.

„Svedok: Je mi skutočne nemožné povedať vám. Môžem vás ubezpečiť, že to nemá nič spoločné so smutnou tragédiou, ktorá nasledovala.

„Koroner: To musí rozhodnúť súd. Nemusím vás upozorňovať, že vaše odmietnutie odpovedať bude mať značný dopad na váš prípad v budúcich konaniach, ktoré môžu vzniknúť.

„Svedok: Musím stále odmietnuť.

„Koroner: Rozumiem, že výkrik „Coee“ bol bežným signálom medzi vami a vašim otcom?

„Svedok: Bolo.

„Koroner: Ako to teda bolo, že to vyslovil skôr, ako vás uvidel, a skôr ako vôbec vedel, že ste sa vrátili z Bristolu?

„Svedok (so značným zmätkom): Neviem.

„Porotca: Nevideli ste nič, čo by vzbudilo vaše podozrenie, keď ste sa vrátili, keď ste počuli krik a našli svojho otca smrteľne zraneného?

„Svedok: Nič konkrétne.

„Koroner: Čo tým myslíte?

„Svedok: Bol som taký rozrušený a vzrušený, keď som vybehol na otvorené priestranstvo, že som nemohol myslieť na nič iné ako na svojho otca. Mám však neurčitý dojem, že keď som bežal vpred, niečo ležalo na zemi po mojej ľavej strane. Zdalo sa mi, že je to niečo sivej farby, nejaký kabát alebo snád károvaný odev. Keď som vstal od otca, obzrel som sa po ňom, ale bolo to preč.

„Myslíš tým, že zmizlo skôr, ako si išiel o pomoc?“

„Áno, bolo to preč.“

„„ Nemôžeš povedať, čo to bolo? “

„Nie, mal som pocit, že tam niečo je.“

„Ako ďaleko od tela?“

„Asi desať metrov.“

„A ako ďaleko od okraja dreva?“

“O tom istom.”

“Takže ak to bolo odstránené, bolo to, keď ste boli asi tucet metrov od neho?”

„Áno, ale otočený chrbtom.“

„Týmto sa skončilo výsluch svedka.“

„Chápem,“ povedal som, keď som sa pozrel na kolónu, „že koroner vo svojich záverečných poznámkach bol pre mladého McCarthyho dosť tvrdý. Upozorňuje as rozumom na rozpor v tom, že mu otec signalizoval predtým, ako ho videl. , tiež na jeho odmietnutie poskytnúť podrobnosti o rozhovore s otcom a jeho jedinečnú správu o umierajúcich slovách jeho otca. Všetci sú, ako poznamenáva, veľmi proti synovi.“

Holmes sa pre seba jemne zasmial a natiahol sa na polstrované sedadlo. „Vy aj koroner ste mali nejaké bolesti,“ povedal, „aby ste vyzdvihli najsilnejšie stránky v prospech mladého muža. Nevidíte, že mu striedavo dávate uznanie za to, že má príliš veľa fantázie a príliš málo? Príliš málo, ak by nemohol vymyslieť príčinu hádky, ktorá by mu poskytla sympatie poroty, príliš veľa, keby by sa z jeho vlastného vnútorného vedomia vyvinulo niečo tak outré ako umierajúci odkaz na potkana, a prípad zmiznutia plátno. Nie, pane, k tomuto prípadu sa budem stavať z toho hľadiska, že to, čo hovorí tento mladý muž, je pravda, a uvidíme, kam nás táto hypotéza dovedie. A teraz je tu moje vrecko Petrarch, a iné slovo nebudem povedať o tomto prípade, kým nebudeme na mieste činu. Obedujeme vo Swindone a vidím, že tam budeme o dvadsať minút.“

Boli už skoro štyri hodiny, keď sme sa konečne po prechode nádherným údolím Stroud a cez široký nablýskaný Severn ocitli v peknom malom vidieckom mestečku Ross. Na plošine nás čakal štíhly, fretkový muž, nenápadne a šibalsky vyzerajúci. Napriek svetlohnedému kabátu a koženým leginám, ktoré mal oblečené v úcte k svojmu rustikálnemu prostrediu, som nemal problém spoznať Lestrade zo Scotland Yardu. S ním sme sa odviezli do Hereford Arms, kde už pre nás bola zaistená miestnosť.

„Objednal som si kočiar,“ povedal Lestrade, keď sme sedeli nad šálkou čaju. „Poznal som tvoju energickú povahu a že by si nebol šťastný, kým by si nebol na mieste činu.“

„Bolo to od teba veľmi milé a ústretové,“ odpovedal Holmes. „Je to úplne otázka barometrického tlaku.“

Lestrade vyzeral vydesene. „Celkom nesledujem,“ povedal.

„Ako je to s pohárom? Vidím dvadsaťdeväť. Bezvetrie a na oblohe ani mráčik. Mám tu množstvo cigariet, ktoré je potrebné fajčiť, a pohovka je oveľa lepšia ako obvyklá ohavnosť vidieckeho hotela. Ja nemysli si, že je pravdepodobné, že vozík použijem v noci.“

Lestrade sa zhovievavo zasmial. „Svoje závery ste nepochybne už vytvorili z novín,“ uviedol. „Prípad je jasný ako pikestaff a čím viac sa doňho dostane, tým sa stáva jasnejším. Samozrejme, že človek nemôže odmietnuť dámu, a tiež takú veľmi pozitívnu. Počula o vás, a chcel by som tvoj názor, hoci som jej opakovane hovoril, že nemôžeš urobiť nič, čo by som ešte neurobil. Prečo, žehnaj moju dušu! tu je jej koč pri dverách.“

Sotva prehovoril, predtým, ako vbehla do miestnosti jedna z najkrajších mladých žien, aké som v živote videl. Jej fialové oči žiarili, pery pootvorené, ružové líca na lícach, všetko pomyslelo na jej prírodnú rezervu stratenú v jej silnom vzrušení a obavách.

„Och, pán Sherlock Holmes!“ rozplakala sa a pozrela z jedného na druhého z nás a nakoniec so ženskou rýchlosťou intuíciou a pripútaním sa na môjho spoločníka: „Som veľmi rada, že si prišiel. Zdrhol som ti to povedať. Nerobím to. Viem to a chcem, aby si s prácou začal aj ty. Nikdy o tom nedaj pochybovať. Poznáme sa od malička a poznám jeho chyby ako nikto. inak áno; je však príliš nežný na to, aby zranil mušku. Takýto poplatok je absurdný pre každého, kto ho skutočne pozná.“

„Dúfam, že ho očistíme, slečna Turnerová,“ povedal Sherlock Holmes. „Môžeš sa spoľahnúť, že urobím všetko, čo môžem.“

„Ale čítal si dôkazy. Urobil si nejaký záver? Nevidíš nejakú medzeru, nejakú chybu? Nemyslíš si sám, že je nevinný?“

„Myslím si, že je to veľmi pravdepodobné.“

„Tam teraz!“ rozplakala sa, odhodila hlavu a vyzývavo pozrela na Lestrade. „Počuješ! Dáva mi nádeje.“

Lestrade pokrčil plecami. „Obávam sa, že môj kolega bol pri príprave záverov trochu rýchly,“ uviedol.

„Ale má pravdu. Ach! Viem, že má pravdu. James to nikdy neurobil. A pokiaľ ide o jeho hádku s otcom, som si istý, že dôvod, prečo o tom nebude hovoriť koronerovi, bol ten, že som sa zaujímal o to.“

„Akým spôsobom?“ spýtal sa Holmes.

„Nie je čas, aby som niečo tajil. James a jeho otec mali o mne veľa nezhôd. Pán McCarthy sa veľmi usiloval o to, aby medzi nami došlo k manželstvu. James a ja sme sa vždy milovali ako brat a sestra; ale samozrejme, že je mladý a zatiaľ toho videl len veľmi málo, a - a - no, prirodzene si zatiaľ nič také nepri- al. Takže došlo k hádkam a toto, som si istý, bola jednou z nich. .“

„A tvoj otec?“ spýtal sa Holmes. „Bol za takúto úniu?“

„Nie, bol proti tomu tiež. Nikto okrem pána McCarthyho to nebol za.“ Po jej sviežej mladej tvári prešiel rýchly rumenec, keď Holmes strelil jeden zo svojich bystrých a spýtal sa na ňu pohľadom.

„Ďakujem za túto informáciu,“ povedal. „Môžem vidieť tvojho otca, ak zajtra zavolám?“

„Obávam sa, že to lekár nedovolí.“

„Lekár?“

„Áno, nepočula si to? Chudák otec nebol roky silný, ale toto ho úplne zlomilo. Zobral si ho do posteľe a doktor Willows hovorí, že je vrak a jeho nervový systém je rozbitý.“ Pán McCarthy bol jediný živý muž, ktorý poznal otca za starých čias vo Viktórii. “

„Ha! Vo Viktórii! To je dôležité.“

„Áno, v baniach.“

„Celkom dobre; v zlatých baniach, kde, ako som pochopil, zarobil peniaze pán Turner.“

„Áno určite.“

„Ďakujem, slečna Turnerová. Boli ste mi materiálne nápomocný.“

„Poviete mi, ak budete mať zajtra nejaké správy. Nepochybne pôjdete do väzenia za Jamesom. Ach, ak áno, pán Holmes, povedzte mu, že ho poznám ako nevinného.“

„Budem, slečna Turnerová.“

„Teraz musím ísť domov, pretože otec je veľmi chorý a chýba mi, takže ak ho opustím. Zbohom a Boh ti pomôže v tvojom záväzku.“ Ponáhľala sa z miestnosti tak impulzívne, ako vošla, a počuli sme, ako kolesá jej kočiaka rachotia dole po ulici.

„Hanbím sa za teba, Holmes,“ povedal dôstojne Lestrade po pár minútach ticha. „Prečo by si mal vzbudzovať nádej, ktorú určite sklameš? Nie som príliš citlivý na srdce, ale hovorím tomu krutý.“

„Myslím, že vidím svoju cestu k očisteniu Jamesa McCarthyho,“ povedal Holmes. „Máte rozkaz vidieť ho vo väzení?“

„Áno, ale iba pre teba a pre mňa.“

„Potom prehodnotím svoje predsavzatie ísť von. Máme ešte čas ísť vlakom do Herefordu a vidieť ho v noci?“

„Dostatok.“

„Tak to urobme. Watson, obávam sa, že to bude veľmi pomalé, ale budem preč len pár hodín.“

Íšiel som s nimi dolu na stanicu, potom som sa potuloval ulicami mestečka a nakoniec som sa vrátil do hotela, kde som si ľahol na pohovku a pokúsil sa zaujať románom so žltými chrbtami. Puny dej bol príliš tenký, v porovnaní s hlbokým tajomstvom, cez ktoré sme tápali, a našiel som svoju pozornosť putovať tak nepretržite od akcie k skutočnosti, že som ju nakoniec hodil cez izbu a dal úplne na zväzanie udalostí dňa. Za predpokladu, že príbeh tohto nešťastného mladíka bol absolútne pravdivý, potom čo pekelná vec, aká absolútne nepredvídaná a mimoriadna kalamita mohla nastať medzi časom, keď sa odlúčil od svojho otca, a okamihom, keď sa, stiahnutý svojimi výkrikmi, vrhol do glade? Bolo to niečo hrozné a smrteľné. Čo by to mohlo byť? Nemôže mi podstata zranení prezradiť niečo o mojich lekárskejších inštinktoch? Zazvonil som a zavolať som týždenný župný list, ktorý obsahoval doslovný záznam o vyšetrovaní. V depozite chirurga bolo uvedené, že zadná tretina ľavej temennej kosti a ľavá polovica okcipitálnej kosti bola rozbitá silným úderom tupou zbraňou. Označil som si miesto na vlastnej hlave. Je zrejmé, že takýto úder musel byť zasiahnutý zozadu. To bolo do istej miery v prospech obvineného, pretože pri hádke bol zoči-voči svojmu otcovi. Stále to však veľmi nešlo, pretože starší muž sa možno pred úderom otočil chrbtom. Možno by stálo za to upozorniť na to Holmesa. Potom tu bol zvláštny odkaz na potkana. Čo to môže znamenať? To nemohlo byť delírium. Muž zomierajúci na náhly úder sa zvyčajne nestane delirom. Nie, pravdepodobne to bol pokus vysvetliť, ako stretol svoj osud. Čo by to však mohlo naznačovať? Privinul som si mozog, aby som našiel nejaké možné vysvetlenie. A potom príhoda šedej látky, ktorú videl mladý McCarthy. Ak to bola pravda, vrah musel počas letu odhodiť časť svojich šiat, pravdepodobne kabát, a musel mať ťažkosti s návratom a odnesením v okamihu, keď syn kľučal otočený chrbtom, nie tucet krokov preč. Aká to bola zápleтка záhad a nepravdepodobností! Nečudoval som sa Lestradowmu názoru, a napriek tomu som tak dôveroval vľad Sherlocka Holmesa, že som nemohol stratiť nádej, pokiaľ sa zdá, že každý nový fakt posilňoval jeho presvedčenie o nevine mladého McCarthyho.

Bolo neskoro, než sa vrátil Sherlock Holmes. Vrátil sa sám, pretože Lestrade býval v ubytovacích zariadeniach v meste.

„Pohár sa stále drží veľmi vysoko,“ poznamenal, keď si sadol. „Je dôležité, aby nepršalo skôr, ako dokážeme ísť nad zem. Na druhej strane, človek by mal byť v takej najlepšej miere a horlivý po takej peknej práci, ako je táto, a ja som to nechcel robiť.“ keď som bol opretý dlhou cestou. Videl som mladého McCarthyho. “

„A čo si sa od neho dozvedel?“

„Nič.“

„Nemohol by hodiť žiadne svetlo?“

“Vôbec žiadny. Mal som sklom myslieť si naraz, že vie, kto to urobil, a vyšetruoval ho, ale teraz som presvedčený, že je rovnako zmätený ako všetci ostatní. Nie je to veľmi bystrá mládež.” , aj keď je príjemné sa na to pozeráť a myslím si, že to znie ako srdce. ““

„Nemôžem obdivovať jeho vkus,“ poznamenal som, „ak je skutočne pravda, že odmietal manželstvo s tak očarujúcou mladou dárou, ako je táto slečna Turnerová.“

„Aha, tým visí dosť bolestivá rozprávka. Tento chlapík je do nej šialene, šialene zamilovaný, ale pred dvoma rokmi, keď bol iba chlapec, a skôr, ako ju skutočne spoznal, bola preč päť rokov o internát, čo ten idiot robí, ale dostane sa do pazúrov barmanky v Bristole a vezme si ju na matrike? Nikto o tom nevie ani slovo, ale viete si predstaviť, aké šialené pre neho musí byť upútaný za to, že neurobil to, čo by dal svojim očiam, ale to, o čom vie, že je absolútne nemožné. Bolo to číre šialenstvo tohto druhu, ktoré

ho prinútilo odhodiť ruky do vzduchu, keď jeho otec na ich poslednom rozhovore bol nabádal ho, aby navrhol slečnu Turnerovú. Na druhej strane nemal nijaké prostriedky na svoju podporu a jeho otec, ktorý bol podľa všetkého veľmi tvrdý muž, by ho úplne uvrhol, keby poznal pravdu. Bolo to so svojou manželkou barmankou, že strávil posledné tri dni v Bristole, a jeho otec nevedel, kde je . Vyznačte ten bod. Je to dôležité. Z barmanky však vyšlo dobro, pretože barmanka zistila z novín, že je vo vážnych problémoch a pravdepodobne bude obesený, úplne ho odhodila a napísala mu, že už má manžela na Bermudách. Lodenica, aby medzi nimi skutočne neexistovala väzba. Myslím si, že táto novinka potešila mladého McCarthyho za všetko, čím trpel. “

kapitola 5

DOBRODRUŽSTVO V

5.0 PIATICH ORANŽOVÝCH PIPS

- Keď nahliadnem do svojich poznámok a záznamov o prípadoch Sherlocka Holmesa z rokov '82 a '90, čelí mi toľko ľudí, ktorí majú čudné a zaujímavé vlastnosti, že nie je ľahké vedieť, ktoré zvoliť a ktoré nechať. Niektoré si však už získali publicitu prostredníctvom článkov, iné neponúkli pole pre tie zvláštne vlastnosti, ktoré môj priateľ mal v tak vysokej miere, a ktoré je predmetom týchto prác. Niektorí tiež zmiatli jeho analytické schopnosti a boli by ako rozprávania začiatky bez konca, zatiaľ čo iní boli iba čiastočne objasnení a ich vysvetlenie bolo založené skôr na dohadoch a domnienkach, ako na tom absolútnom logickom dôkaze, ktorý bol taký drahý mu. Existuje však jeden z týchto posledných, ktorý bol tak pozoruhodný svojimi podrobnosťami a tak ohromujúci svojimi výsledkami, že som v pokušení to trochu vysvetliť, napriek tomu, že v súvislosti s ním existujú body, ktoré nikdy neboli, a pravdepodobne nikdy nebude, úplne vyčistené.

Rok '87 nám vybavil dlhú sériu prípadov väčšieho alebo menšieho záujmu, o ktorých si uchovávam záznamy. Medzi mojimi nadpismi v rámci tohto dvanásťmesačného obdobia nájdem opis dobrodružstva Paradoxnej komory, Amatérskej Mendikantovej spoločnosti, ktorá držala luxusný klub v dolnej klenbe skladu nábytku, skutočností spojených so stratou Britov Barque Sophy Anderson, o jedinečných dobrodružstvách Grice Patersonovcov na ostrove Uffa a nakoniec prípad otravy Camberwellom. V druhom prípade, ako si možno pamätať, bol Sherlock Holmes schopný natiahnúť hodiničky mŕtveho muža dokázať, že boli natiiahnuté dve hodiny predtým, a preto zosnulý za ten čas išiel spať - odpočet čo malo pri objasňovaní prípadu najväčší význam. To všetko môžem načrtnúť niekedy v budúcnosti, ale žiadny z nich neponúka také pozoruhodné črty ako zvláštny sled okolností, ktorý som teraz popísal perom.

Bolo to v posledných septembrových dňoch a rovnodennícke víchrice sa spustili s mimoriadnym násilím. Celý deň vrieskal vietor a dážď bil do okien, takže aj tu, v srdci veľkého, ručne vyrábaného Londýna, sme boli nútení okamžite zdvihnúť myseľ od rutiny života a rozpoznať prítomnosť tie veľké elementárne sily, ktoré na človeka kričia mrežami jeho civilizácie, ako neskrotné zvieratá v klietke. S blížiacim sa večerom bola búrka čoraz silnejšia a vietor plakal a vzlykal ako dieťa v komíne. Sherlock Holmes sedel náladovo na jednej strane krhu a indexoval svoje záznamy o trestných činoch, zatiaľ čo ja na druhej strane bol hlboko v jednom z vynikajúcich morských príbehov Clarka Russella, až kým sa vytie víchrice zvonku nezmiešalo s textom a žblnkot dažďa sa predĺžil do dlhého privalu morských vln. Moja žena bola na návšteve u svojej matky a niekoľko dní som bol opäť obyvateľom v mojom starom dome na Baker Street.

„Prečo,“ povedal som a pozrel na svojho spoločníka, „to bol určite zvon. Kto mohol prísť na noc? Možno nejaký tvoj priateľ?“

„Ibaže sám seba nemám,“ odpovedal. „Nepodporujem návštevníkov.“

„Takže klient?“

„Ak je to tak, jedná sa o vážny prípad. Nič menej by nevynieslo muža von v taký deň a o hodinu. Beriem to však tak, že je pravdepodobnejšie, že to bude nejaký kumpán gazdinej.“

Sherlock Holmes sa však vo svojich domnienkach mýlil, pretože v chodbe prišiel krok a klepanie na dvere. Natiahal svoju dlhú ruku, aby lampu odvrátil od seba a k voľnej stoličke, na ktorej musí sedieť nováčik.

„Vstúpte!“ povedal on.

Muž, ktorý vošiel, bol mladý, vonku asi dvadsaťdva, dobre upravený a zdobený, s jemnosťou a jemnosťou. Prúdiaci dáždnik, ktorý držal v ruke, a jeho dlho žiariaca vodeodolnosť hovorili o prudkom počasí, cez ktoré prišiel. Úzkostlivo sa okolo seba obzeral v žiare lampy a videl som, že jeho tvár bola bledá a oči ťažké, ako oči muža, ktorý je zaťažený určitou veľkou úzkosťou.

„Dlhujem ti ospravedlnenie,“ povedal a zdvihol k očiam svoj zlatý pinč. „Verím, že do toho nezasahujem. Obávam sa, že som do tvojej útulnej komory priniesol nejaké stopy po búrke a daždi.“

„Daj mi kabát a dáždnik,“ povedal Holmes. „Môžu tu ležať na háku a budú v súčasnosti suché. Vidíte, vy ste prišli z juhozápadu.“

„Áno, z Horshamu.“

„Tá hlinená a kriedová zmes, ktorú vidím na твоjich špičkách, je dosť výrazná.“

„Prišiel som pre radu.“

„To sa dá ľahko získať.“

„A pomôž.“

„To nie je vždy také ľahké.“

„Počul som o vás, pán Holmes. Počul som od majora Prendergasta, ako ste ho zachránili v škandále s klubom Tankerville.“

„Aha, samozrejme. Bol neprávom obvinený z podvádzania pri kartách.“

„Povedal, že môžeš vyriešiť čokoľvek.“

„Povedal toho príliš veľa.“

„Že ťa nikdy nebijú.“

„Mňa štyrikrát zbili - trikrát muži a raz žena.“

„Ale čo je to v porovnaní s počtom твоjich úspechov?“

„Je pravda, že som bol všeobecne úspešný.“

„Tak to môžeš byť so mnou.“

„Prosím, aby si položil stoličku k ohňu a doprial mi nejaké podrobnosti týkajúce sa tvojego prípadu.“

„Nie je to obyčajný.“

„Žiaden z tých, čo mi prídu, nie je. Som posledný odvolací súd.“

„A napriek tomu sa pýtam, pane, či ste pri všetkých svojich skúsenostiach niekedy počúvali tajomnejší a nevysvetliteľný sled udalostí, ako boli udalosti, ktoré sa stali v mojej vlastnej rodine.“

„Napĺňáš ma záujmom,“ povedal Holmes. „Prosím, povedzte nám základné informácie od začiatku a potom sa vás môžem spýtať na podrobnosti, ktoré sa mi zdajú najdôležitejšie.“

Mladý muž vytiahol stoličku a vystrčil mokré nohy smerom k ohňu.

„Moje meno,“ povedal, „je John Openshaw, ale moje záležitosti nemajú, pokiaľ viem, len málo spoločného s touto hroznou záležitosťou. Je to dedičná záležitosť; preto, aby som vám urobil predstavu o fakty, musím sa vrátiť k začiatku aféry.“

„Určite viete, že môj starý otec mal dvoch synov - môjho strýka Eliáša a môjho otca Josepha. Môj otec mal malú továreň v Coventry, ktorú rozšíril v čase vynálezu bicyklovania. Bol držiteľom nerozbitnej pneumatiky Openshaw,“ a jeho podnikanie sa stretlo s takým úspechom, že ho dokázal predať a odísť do dôchodku na základe peknej kompetencie.

„Môj strýko Eliáš emigroval do Ameriky, keď bol ešte mladý muž, a stal sa plantážnikom na Floride, kde sa údajne dosiahol veľmi dobrý výkon. V čase vojny bojoval v Jacksonovej armáde a potom pod Hoodom, kde vstal aby bol plukovníkom. Keď Lee zložil zbrane, môj strýko sa vrátil na svoju plantáž, kde zostal tri alebo štyri roky. Asi v rokoch 1869 alebo 1870 sa vrátil do Európy a vzal si malý statok v Sussexe neďaleko Horshamu. veľmi značné bohatstvo v štátoch a jeho dôvodom na opustenie bola jeho averzia voči čiernym a jeho nechť voči politike republikánov pri rozširovaní franšízy na ne. Bol to jedinečný človek, prudký a temperamentný, veľmi zlý - s ústami, keď bol nahnevaný, a najspokojnejšou dispozíciou. Po celé tie roky, čo žil v Horshame, pochybujem, či vôbec vstúpil do mesta. Mal okolo domu

záhradu a dve alebo tri polia a tam vzal by si svoje cvičenie, aj keď veľmi často po celé týždne potreboval r opustiť svoju izbu. Pil veľa brandy a veľmi fajčil, ale nevidel by žiadnu spoločnosť a nechcel žiadnych priateľov, dokonca ani vlastného brata.

“Nevadil mi; v skutočnosti si ma oblúbil, pretože v čase, keď ma videl prvý raz, som bol asi dvanásťročný mladík. To by bolo v roku 1878, keď mal osem alebo deväť rokov v Anglicku. Prosil môjho otca, aby ma nechal žiť s ním, a bol ku mne svojím spôsobom veľmi láskavý. Keď bol triezvy, rád so mnou hrával backgammon a drafty a urobil zo mňa svojho zástupcu. aj so sluhami, aj s remeselníkmi, takže v mojich šestnástich rokoch som bol celkom pánom v dome. Nechal som si všetky kľúče a mohol som ísť, kam sa mi páčilo, a robiť, čo sa mi páčilo, pokiaľ som nevyrušoval v jeho súkromí. Existovala však jedna samostatná výnimka, pretože mal jednu izbu, drevárňu medzi podkroviami, ktorá bola vždy zamknutá a do ktorej nikdy nedovolil vstup mne ani nikomu inému. chlapčenská zvedavosť Nakukla som cez kľúčovú dierku, ale nikdy som nebola schopná vidieť viac ako takú zbierku starých kufrov a zväzkov, aké by boli v takej miestnosti.

“Jedného dňa - bolo to v marci 1883 - ležal na stole pred plukovníkovým štítkom list so zahraničnou pečiatkou. Doručovanie listov nebolo bežné, pretože všetky jeho účty boli zaplatené v hotovosti peniaze a nemal žiadnych priateľov. „Z Indie!“ povedal, keď sa jej chopil: „Poštová pečiatka Pondicherry! Čo to môže byť?“ Rýchlo som to otvoril, tam vyskočilo päť malých usušených oranžových jadriek, ktoré poklepali po jeho tanieri. Začal som sa tomu smiať, ale pri pohľade na jeho tvár sa mi smial smiech z mojich pier. vyčnievajúce, jeho pokožka mala farbu tmelu a škeril sa po obálke, ktorú stále držal v chvejúcej sa ruke, „KKK!“ zakričal a potom: „Môj Bože, môj Bože, moje hriechy ma premošli!“

„Čo je to, strýko?“ Plakal som.

„Smrť,“ povedal a vstal zo stola, odišiel do svojej izby a nechal ma hrôzou hrôzy. Vzal som obálku a uvidel som načmáraný červeným atramentom na vnútornej chlopni, tesne nad dasnom, písmeno K tri krát sa opakovalo. Okrem piatich zaschnutých jadriek už nebolo nič iné. Čo mohlo byť dôvodom jeho premáhajúcej hrôzy? Opustil som raňajkový stôl a keď som vystúpil po schodoch, stretol som ho, ako schádza so starým hrdzavým kľúčom, ktorý musel mať v jednej ruke patrila podkroviu a v druhej malej mosadznej skrinke, ako keš.

„, Môžu si robiť, čo sa im páči, ale ešte ich dám mat, “povedal s prísahou.,, Povedzte Mary, že dnes budem chcieť v mojej izbe požiar, a pošlem ho Fordovi, právnikovi z Horshamu. ,,

„Urobil som, ako nariadil, a keď dorazil právnik, požiadali ma, aby som vystúpil do miestnosti. Oheň horel jasne a v rošte bol hromada čierneho, nadýchaného popola, ako zo spáleného papiera, zatiaľ čo mosadz keď som pozrela na krabicu, všimla som si s počiatkom, že na veku boli vytlačené výšky K, ktoré som ráno prečítal na obálke.

„, Prajem ti, Johne, “povedal môj strýko,, aby si bol svedkom mojej vôle. Svoje dedičstvo so všetkými jeho výhodami a všetkými nevýhodami prenechávam svojmu bratovi, tvojmu otcovi, odkiaľ bezpochyby zostúpi k tebe. .Ak si to môžete vychutnať v pokoji, dobre a dobre! Ak zistíte, že nemôžete, dajte mi radu, môj chlapče, a prenechaj to svojmu najsmrteľnejšiemu nepriateľovi. Je mi ľúto, že ti dám takú dvojsečnú vec, ale môžem „Nehovorte, ako sa veci obrátia. Láskavo podpíšte papier, kde vám ho ukazuje pán Fordham.“

“Podpísal som papier podľa pokynov a právnik ho odniesol so sebou. Ojedinelá udalosť na mňa urobila, ako si myslíte, najhlbší dojem, zamyslel som sa nad tým a obrátil som to v mojej mysli bez toho, aby som bol schopný urobiť z toho čokoľvek. Napriek tomu som sa nedokázal zbaviť nejasného pocitu strachu, ktorý po sebe zanechal, aj keď senzácia s pribúdajúcimi týždňami rástla tak horlivo, že sa nič nestalo, aby narušilo obvyklú rutinu nášho života. strýko. Pil však viac ako inokedy a menej inklinoval k akejkoľvek spoločnosti. Väčšinu času trávil vo svojej izbe so zamknutými dverami, ale niekedy sa objavil akosi opitý. šialenstvo a vybuchne z domu a roztrhne sa o záhradu s revolverom v ruke a bude kričať, že sa nikoho nebojí a že nemá byť zavretý, ako ovca v ohrade, človekom alebo diabol. Keď však tieto horúce záchvaty skončili, vrhol sa búrlivo do dverí a ja ock a zakryte to za sebou, ako človek, ktorý to už dokáže drzo vybuchnúť proti teroru, ktorý leží v koreňoch jeho duše. V takých časoch som videl jeho tvár,

dokonca aj v chladnom dni, lesknúcu sa vlhkosťou, akoby bola nová vyvýšená z kotliny.

„Aby sa to skončilo, pán Holmes, a aby ste nezneužili svoju trpezlivosť, prišla noc, keď urobil jednu z tých opitých slaní, z ktorých sa už nevrátil. Našli sme ho, keď sme išli do hľadajte ho, tvárou nadol v malom bazéne so zelenými pórmami, ktorý ležal na úpäti záhrady. Nijaké násilie nebolo viditeľné a voda bola iba dve metre hlboká, takže porota so zreteľom na jeho známe výstrednosť vyniesol verdikt „samovraždy“. Ale ja, ktorý som vedel, ako sa trhal od samej myšlienky na smrť, som mal veľa rečí, aby som si presvedčil, že mu vyšiel v ústrety. Záležitost' však prešla a môj otec vstúpil do vlastníctva panstva a asi 14 000 libier, ktoré pripísal na svoje meno v banke.“

„V jednom okamihu,“ vložil Holmes, „vaše vyhlásenie je, predpokladám, jedno z najpozoruhodnejších, aké som kedy počúval. Dovoľte mi uviesť dátum prijatia listu vašim strýkom a dátum jeho údajnej samovraždy.“

„List dorazil 10. marca 1883. Jeho smrť bola o sedem týždňov neskôr, v noci z 2. mája.“

„Ďakujem. Modlite sa, prosím.“

„Keď môj otec prevzal majetok Horsham, podrobil na moju žiadosť dôkladné preskúmanie podkrovia, ktoré bolo vždy uzamknuté. Našli sme tam mosadznú skrinku, aj keď jej obsah bol zničený. Na vnútornej strane obálka bola papierová etiketa, na ktorej boli opakované iniciály KKK, a pod nimi napísané „listy, memorandá, potvrdenky a register“. Tieto, predpokladáme, naznačovali povahu papierov, ktoré boli zničené plukovníkom Openshawom. zvyšok nebol v podkroví nič dôležitého, okrem veľkého množstva roztrúsených papierov a poznámkových blokov týkajúcich sa života môjho strýka v Amerike. Niektoré boli z čias vojny a ukazovali, že svoju povinnosť si plnil dobre a znášal Povesť odvážneho vojaka. Iní boli rande počas rekonštrukcie južných štátov a zaoberali sa väčšinou politikou, pretože sa evidentne významne podieľal na odporovaní politikom z kobercov, ktorí boli zoslaní zo severu.“

„Bol to začiatok roku 84, keď môj otec prišiel bývať do Horshamu, a všetko šlo s nami najlepšie, ako bolo možné, až do januára '85. Štvrtý deň po novom roku som začul, ako otec prudko výkrik prekvapenia, keď sme sedeli spolu pri raňajkovom stole. Bol tam, sedel s novootvorenou obálkou v jednej ruke a piatimi sušenými oranžovými jadierkami v natiahnutej dlani druhej. Vždy sa smial tomu, čo nazval môj vták. - a býčí príbeh o plukovníkovi, ale vyzeral veľmi vystrašený a zmätený, keď teraz na neho prišlo to isté.“

„Prečo, čo to preboha znamená, Johne? vykukol.“

„Moje srdce sa obrátilo k vedeniu.‘ Je to K. K. K., ‘povedal som I.“

„Pozrel sa dovnútra obálky.‘ Tak je, ‘vykrikoval.‘ Tu sú samotné listy. Ale čo je to napísané nad nimi? ‘

„„ Položte papiere na slnečné hodiny, “prečítal som mu a vykukol mu cez rameno.“

„„ Aké papiere? Aké slnečné hodiny? “ spýtal sa.“

“„ Slnečné hodiny v záhrade. Neexistujú žiadne iné, “povedal som,“ ale musia byť zničené papiere. “

„„ Pú! “ povedal on a pevne sa zmocnil svojej odvahy. “Sme tu v civilizovanej krajine a nemôžeme mať také bláznovstvá. Odkiaľ to pochádza?“

„Od Dundee,“ odpovedal som a pozrel na poštovú pečiatku.“

„Nejaký nezmyselný praktický vtip,“ povedal. „Čo mám robiť so slnečnými hodinami a papiermi? Takéto nezmysly si nevšímam.“

„Určite by som mal hovoriť s políciou,“ povedal som.“

“A smeja sa za moje bolesti. Nič takého.“

„Potom mi to dovoľím?“

„Nie, zakazujem ti to. Nebudem sa kvôli takýmto nezmyslom nechať znepokojovať.“

„Darmo sa s ním hádať, pretože to bol veľmi tvrdohlavý muž. Išiel som však okolo so srdcom plným predtuchy.“

„Tretí deň po príchode listu môj otec odišiel z domu navštíviť svojho starého priateľa, majora Freebody, ktorý velí nad jednou z pevností na vrchu Portsdown Hill. Bol som rád, že by mal ísť, lebo Zdalo sa mi, že je ďalej od nebezpečenstva, keď bol mimo domova. V tom som sa však mýlil. Na druhý deň jeho neprítomnosti som dostal telegram od majora a prosil ma, aby som okamžite prišiel. Spadol cez jednu z hlbokých kriedových jám, ktoré oplývajú okolím, a ležal nezmyselne s rozbitou lebku. Ponáhľal som sa k nemu, ale zomrel bez toho, aby si vôbec uvedomil svoje vedomie. Bol, ako sa zdá, vracajúci sa z Farehamu za súmraku, a pretože krajina pre neho nebola známa a krieda nebola ohradená, porota neváhala vyniesť rozsudok nad „smrťou z náhodných príčin“. Keď som pozorne preskúmal všetky skutočnosti spojené s jeho smrťou, nemohol som nájsť nič, čo by naznačovalo myšlienku vraždy. Neboli viditeľné žiadne známky násilia, stopy, lúpeže ani stopy po cudzincoch, ktorí boli videní na cestách. A ale nemusím ti povedať, že moja myseľ nebola ani zďaleka v pokoji a že som si takmer istý, že okolo neho bola utkaná nejaká sprostá zápleтка.“

„Týmto zlovestným spôsobom som vstúpil do svojho dedičstva. Budeš sa ma pýtať, prečo som sa toho nezbavil? Odpoviem, pretože som bol dobre presvedčený, že naše ťažkosti boli nejakým spôsobom závislé od udalosti v strýkovom živote a že Nebezpečenstvo by bolo rovnako naliehavé v jednom dome ako v druhom.“

„Bolo to v januári '85, keď sa môj nebohý otec dočkal svojho konca a odvtedy uplynuli dva roky a osem mesiacov. Za ten čas som šťastne žil v Horshame a začal som dúfať, že táto kľatba pominula. Od rodiny, a že to skončilo minulou generáciou. Začal som sa však utešovať príliš skoro; včera ráno úder padol do podoby, v akej dopadol na môjho otca.“

Mladý muž vzal zo svojej vesty pokrčenú obálku a otočil sa k stolu, na ktorý vytriasol päť malých sušených oranžových kôstok.

„Toto je obálka,“ pokračoval. „Poštové pečiatka je londýnska a východná divízia. Uvádza sa slová, ktoré odzneli po poslednej správe môjho otca: „K. K. K.“ a potom, „Položte papiere na slnečné hodiny“.“

„Čo si to urobil?“ spýtal sa Holmes.

„Nič.“

„Nič?“

„Pravdupovediac“ - zaboril si tvár do svojich tenkých, bielych rúk - „Cítil som sa bezmocný. Cítil som sa ako jeden z tých úbohých králikov, keď sa had k nemu zvjíal. Zdá sa, že som ho pochopil. nejakého neodolateľného, neúprosného zla, pred ktorým nemôže stáť predvídavosť a žiadne preventívne opatrenia.“

„Tut! Tut!“ zvolal Sherlock Holmes. „Musíš konať, človeče, alebo si stratený. Nič okrem energie ťa nemôže zachrániť. Nie je čas na zúfalstvo.“

„Videl som políciu.“

„Aha!“

„Ale môj príbeh počúvali s úsmevom. Som presvedčený, že inšpektor si vytvoril názor, že listy sú všetko iba vtipy z praxe a že smrť mojich vzťahov bola podľa informácií poroty skutočne nehoda, a nemalo to byť spojené s varovaniami.“

Holmes potriasol zaťatými rukami vo vzduchu. „Neuveriteľná imbecilita!“ plakal.

„Povolili mi však policajta, ktorý so mnou môže zostať v dome.“

„Prišiel s tebou v noci?“

“Nie. Jeho rozkazy boli zostať v dome.”

Holmes opäť zúrili vo vzduchu.

„Prečo si prišiel ku mne,“ zvolal, „a hlavne, prečo si neprišiel naraz?“

„Nevedel som. Až dnes som hovoril s majorom Prendergastom o mojich problémoch a bolo mi odporúčané, aby za tebou prišiel.“

„Sú to naozaj dva dni, čo ste dostali list. Mali sme konať skôr. Predpokladám, že nemáte žiadne ďalšie dôkazy, ako tie, ktoré ste nám predložili - nijaký sugestívny detail, ktorý by nám mohol pomôcť?“

„Je tu jedna vec,“ povedal John Openshaw. Prehrabal sa vo vrecku kabáta a vytiahol kúsok odfarbeného modro zafarbeného papiera a položil ho na stôl. „Mám trochu spomienky,“ povedal, „že v deň, keď môj strýko spálil papiere, som si všimol, že malé, nespálené okraje, ktoré ležali medzi popolom, mali túto konkrétnu farbu. Na podlahe jeho domu som našiel tento jediný list. miestnosti, a prikláňam sa k názoru, že to môže byť jeden z papierov, ktoré sa možno vznášali medzi ostatnými a unikli tak zničeniu. Okrem zmien v jadierkach nevidím, že by nám to pomohlo veľa. Myslím si, že je to stránka z nejakého súkromného denníka. Písanie je nepochybne mojím strýkom.“

Holmes posunul lampu a obaja sme sa sklonili nad listom papiera, ktorý podľa otrhaného okraja ukazoval, že bol skutočne vytrhnutý z knihy. Mala hlavičku „marec 1869“ a dole boli tieto záhadné oznámenia:

„4.. Prišiel Hudson. Rovnaká stará platforma.

“7.. Dajte pecky na McCauley, Paramore a.”

John Swain, zo svätého Augustína.

„9.. McCauley vyčistil.

„10. miesto. John Swain vyčistil.

„12. miesto. Navštívené Paramore. Všetko v poriadku.“

“Ďakujem!” povedal Holmes, zložil papier a vrátil ho nášmu návštevníkovi. „A teraz v žiadnom prípade nesmieš stratiť ďalší okamih. Nemôžeme si nechať čas ani na diskusiu o tom, čo si mi povedal. Musíš sa okamžite dostať domov a konať.“

“Čo mám robiť?”

„Je potrebné urobiť iba jednu vec. Musí sa to urobiť naraz. Tento kus papiera, ktorý si nám ukázal, musíš vložiť do mosadznej škatule, ktorú si popísal. Musíš tiež uviesť poznámku, v ktorej uvediem, že všetky ostatné Váš strýko spálil papiere a že toto je jediné, čo zostane. Musíte tvrdiť, že to bude tak presvedčivé, že to urobíte. Po vykonaní tohto postupu musíte podľa pokynov okamžite položiť krabicu na slnečné hodiny. Rozumieš?“

„Úplne.“

„V súčasnosti nemyslite na pomstu alebo na niečo podobné. Myslím si, že to môžeme dosiahnuť zákonom, ale máme svoju webovú sieť, ktorá sa má tkať, zatiaľ čo tá je už tkaná. Najskôr je potrebné odstrániť naliehavé nebezpečenstvo, ktoré vám hrozí. Druhým je objasnenie záhady a potrestanie viníkov.““

„Ďakujem,“ povedal mladý muž, vstal a natiahol si kabát. „Dala si mi nový život a nádej. Určite urobím, ako ti poradíš.“

„Nestrácaj okamih. A hlavne sa medzitým o seba staraj, pretože si nemyslím, že je možné pochybovať o

tom, že ti hrozí veľmi reálne a bezprostredné nebezpečenstvo. Ako sa vrátiš?“

„Vlakom z Waterloo.“

„Ešte nie je deväť. Ulice budú preplnené, takže verím, že môžeš byť v bezpečí. A napriek tomu sa nemôžeš strážiť príliš pozorne.“

„Som ozbrojený.“

„To je dobre. Zajtra sa chystám pracovať na vašom prípade.“

„Uvidíme sa teda v Horshame?“

„Nie, tvoje tajomstvo leží v Londýne. Tam ho budem hľadať.“

„Potom ťa za deň alebo za dva dni vyzvem so správami o škatuli a papieroch. V každom konkrétnom prípade ti dám radu.“ Podal nám ruku a odišiel. Vonku stále kričal vietor a dážď špliechal a štrngal po oknách. Zdá sa, že tento zvláštny divoký príbeh k nám prišiel uprostred bláznivých prvkov - vyhánaných do nás ako plachta morskej buriny v búrke - a teraz ich znova absorbovali.

Sherlock Holmes chvíľu sedel v tichosti, hlavu mal sklonenú vpred a oči sklonené k červenej žiare ohňa. Potom si zapálil fajku a oprel sa o stoličku a sledoval modré dymové krúžky, ktoré sa navzájom prenasledovali až k stropu.

„Myslím, Watson,“ poznamenal nakoniec, „že vo všetkých našich prípadoch sme nemali nič fantastickšieho ako tento.“

„Ulož, snáď, Znamenie štyroch.“

„Áno, áno. Možno, to si teda ulož.“

„Ale vy,“ spýtal som sa, „ste si vytvorili definitívnu predstavu o tom, čo sú tieto riziká?“

„O ich povahe nemôže byť reč,“ odpovedal.

„Čo sú to? Kto je to K. K. K. a prečo prenasleduje túto nešťastnú rodinu?“

Sherlock Holmes zavrel oči a lakte položil na paže svojej stoličky tak, aby mali končeky prstov spojené. „Ideálny dôvod,“ poznamenal, „by, ak by sa mu raz ukázal jediný fakt vo všetkých jeho súvislostiach, odvodil z neho nielen celý sled udalostí, ktoré k nemu viedli, ale aj všetky výsledky, ktoré by vyplynuli z Pretože Cuvier dokázal správne popísať celé zviera kontempláciou jednej kosti, tak pozorovateľ, ktorý dôkladne porozumel jednému odkazu v sérii udalostí, by mal byť schopný presne uviesť všetky ostatné, pred aj po. dosiaľ nepochopil výsledky, ktoré môže dosiahnuť iba jediný dôvod. Problémy možno vyriešiť v štúdiu, ktorá zmiatla všetkých, ktorí hľadali riešenie pomocou svojich zmyslov. Ak však chcete umenie preniesť na najvyššiu úroveň, je nevyhnutné, aby rozumový pracovník bol schopný využiť všetky skutočnosti, ktoré získal, a to samo o sebe znamená, ako ľahko uvidíte, vlastníctvo všetkých vedomostí, ktoré aj v dnešnej dobe bezplatného vzdelávania a encyklopédií je trochu vzácny úspech hment. Nie je však nemožné, aby mal človek všetky vedomosti, ktoré by mu mohli byť pri jeho práci užitočné, a o to som sa v mojom prípade usiloval. Ak si dobre pamätám, pri jednej príležitosti ste v počiatkoch nášho priateľstva definovali moje limity veľmi presne.“

„Áno,“ odpovedal som so smiechom. „Bol to jedinečný dokument. Pamätám si, že filozofia, astronómia a politika boli nulové. Botanická premenná, geológia hlboká, pokiaľ ide o škrvny od bahna z ktoréhokolvek regiónu vzdialeného päťdesiat kilometrov od mesta, excentrická chémia, nesystematická anatómia, senzačná literatúra a Jedinečné záznamy o trestných činoch, hráč na husle, boxer, šermiar, právnik a otravovateľ kokaínom a tabakom. To boli, myslím si, hlavné body mojej analýzy.“

Holmes sa uškrnul na posledný predmet. „No,“ povedal, „hovorím teraz, ako som už povedal, že človek by si mal udržiavať svoju malú mozgovú podkrovie zásobenú všetkým nábytkom, ktorý pravdepodobne použije, a zvyšok, ktorý si môže odložiť do reziva - miestnosť jeho knižnice, kde ho môže získať, ak chce.“

Teraz, pre prípad, ktorý nám bol predložený dnes v noci, musíme určite zhromaždiť všetky naše zdroje. Láskavo mi odovzdaj písmeno K americkej encyklopédie, ktorá stojí na policičke vedľa vás. Ďakujeme. Teraz sa pozrime na situáciu a pozrime sa, čo sa dá z nej odvodiť. V prvom rade môžeme začať so silnou domnienkou, že plukovník Openshaw mal nejaký veľmi pádny dôvod za odchod z Ameriky. Muži v čase svojho života nemenia všetky svoje zvyky a dobrovoľné pôvabné floridské prostredie vymenia za osamelý život anglického provinčného mesta. Jeho extrémna láska k samote v Anglicku naznačuje myšlienku, že sa bál niekoho alebo niečoho, takže ako pracovnú hypotézu môžeme predpokladať, že to tak bolo strach z niekoho alebo z niečoho, čo ho vyhnalo z Ameriky. Pokiaľ ide o to, čoho sa obával, môžeme to odvodiť iba na základe hrozivých listov, ktoré dostal on a jeho nástupcovia. Všimli ste si poštové pečiatky tých listov? “

„Prvý bol z Pondicherry, druhý z Dundee a tretí z Londýna.“

„Z východného Londýna. Čo z toho odvodzuješ?“

„Všetko sú to námorné prístavy. Že spisovateľ bol na palube lode.“

“Vynikajúce. Už máme tušenie. Niet pochyb o tom, že pravdepodobnosť - veľká pravdepodobnosť - je, že spisovateľ bol na palube lode. A teraz zvážime ďalší bod. V prípade Pondicherry sedem medzi hrozbou a jej splnením uplynuli týždne, v Dundee to boli len nejaké tri alebo štyri dni. Naznačuje to niečo? “

„Väčšia cestovná vzdialenosť.“

„Ale list mal mať tiež väčšiu vzdialenosť.“

„Potom nevidím zmysel.“

“Existuje prinajmenšom predpoklad, že plavidlo, v ktorom sú muži alebo muži, je plachetnica. Vyzerá to, akoby pred začatím misie vždy poslali pred sebou svoje jedinečné varovanie alebo znak. Vidíte, ako rýchlo skutok nasledoval znamenie, keď to pochádzalo z Dundee. Keby prišli z Pondicherry v parníku, dorazili by takmer hneď ako ich list. Ale v skutočnosti uplynulo sedem týždňov. Myslím si, že týchto sedem týždňov predstavovalo rozdiel medzi poštovou loď, ktorá priniesla list, a plachetnica, ktorá priniesla spisovateľa. “

“To je možné.”

„Viac ako to. Je to pravdepodobné. A teraz vidíte smrteľnú naliehavosť tohto nového prípadu a dôvod, prečo som vyzval mladého Openshawa, aby bol opatrný. Úder vždy padol na konci času, ktorý by potreboval odosielateľov na cestu vzdialenosť. Ale tento pochádza z Londýna, a preto nemôžeme počítať s oneskorením. “

“Dobrý Boh!” Plakal som. „Čo to môže znamenať, toto neoblomné prenasledovanie?“

“Papiere, ktoré Openshaw priniesol, majú zjavne zásadný význam pre osobu alebo osoby na plachetnici. Myslím si, že je úplne zrejmé, že ich musí byť viac. Jeden človek nemohol v roku 2001 spôsobiť dve úmrtia.” takým spôsobom, aby oklamali porotu koronera. Musí ich byť niekoľko a musia to byť muži, ktorí majú zdroje a odhodlanie. Ich dokumenty, ktoré majú v úmysle mať, musia byť ich držiteľmi, kým môžu. Týmto spôsobom vidíte KKK prestáva byť iniciálami jednotlivca a stáva sa znakom spoločnosti. ““

„Ale z akej spoločnosti?“

„Nikdy si -“ povedal Sherlock Holmes, sklonil sa dopredu a stíšil hlas - „nepočul si nikdy o Ku Klux Klane?“

„Nikdy som nemal.“

Holmes si listy knihy otočil na koleno. „Tu to je,“ povedal v súčasnosti:

„, Ku Klux Klan. Názov odvodený od fantazijnej podobnosti so zvukom produkovaným napnutím pušky. Túto strašnú tajnú spoločnosť vytvorili po občianskej vojne niektorí bývalí vojaci Konfederácie v južných

štátoch a rýchlo sa v nej vytvorili miestne pobočky. “ rôznych častiach krajiny, najmä v Tennessee, Louisiane, Karolíne, Gruzínsku a na Floride. Jeho moc sa využívala na politické účely, hlavne na terorizáciu čiernych voličov a na vraždenie a vyhánanie tých, ktorí boli proti Jeho pohoršeniu zvyčajne predchádzalo varovanie zaslané označenému mužovi v nejakom fantastickom, ale všeobecne uznávanom tvare - vetvička dubových listov v niektorých častiach, melónové semená alebo oranžové jadierka v iných. Po prijatí tohto oznámenia mohla obeť buď otvorene sa vzdať svojich niekdajších spôsobov, alebo by mohol odletieť z krajiny. Keby túto záležitosť vyriešil, neomylnne by na neho prišla smrť a zvyčajne nejakým zvláštnym a nepredvídateľným spôsobom. Organizácia th Spoločnosť a jej metódy sú také systematické, že len ťažko sa dá zaznamenať prípad, keď by sa niektorému človeku podarilo beztriestne ju prekonať, alebo ak by niekto z jej rozhorčení vysledoval páchatel'ov. Niekoľko rokov organizácia prekvitala napriek úsiliu vlády USA a lepších vrstiev komunity na juhu. Nakoniec sa hnutie v roku 1869 pomerne náhle zrútilo, hoci od tohto dátumu došlo k sporadickým epidémiám rovnakého druhu. ““

„Budete pozorovať,“ povedal Holmes, pričom stanovil hlasitosť, „že náhle rozpadnutie spoločnosti bolo totožné so zmiznutím Openshawa z Ameriky s ich dokumentmi. Môže to byť dobre aj príčina a následok. Niet divu, že on a jeho rodina majú na svojej dráhe jedných z najneuveriteľnejších duchov. Môžete pochopiť, že tento register a denník môžu zahŕňať niektorých prvých mužov na juhu a že môže byť veľa takých, ktorí nebudú v noci spať ľahko, kým nebudú zotavený.“

„Potom stránka, ktorú sme videli -“

“Je to, ako by sme mohli čakať. Bežalo, ak si dobre pamätám, ‘poslalo jadierka na A, B a C’ - to znamená, poslalo im varovanie spoločnosti. Potom existujú ďalšie záznamy, ktoré A a B vymazali alebo opustili krajinu a nakoniec bola navštívená C, obávam sa, že pre C. bude hrozivý výsledok. Myslím si, pán doktor, že by sme mohli na toto temné miesto pustiť nejaké svetlo a verím, že jediná šanca pre mladých Openshaw medzitým musí urobiť to, čo som mu povedal. Už sa v noci nedá nič povedať alebo robiť, tak mi odovzdaj moje husle a skúsme na pol hodiny zabudnúť na mizerné počasie a ešte mizernejšie spôsoby našich blížnych. ““

Ráno sa vyjasnilo a slnko svietilo tlmeným jasom cez slabý závoj, ktorý visel nad veľkým mestom. Sherlock Holmes už bol na raňajkách, keď som zostúpil.

„Ospravedlníš ma, že som ťa nečakal,“ povedal; „Predpokladám, že mám pred sebou veľmi rušný deň, keď som sa zaoberal týmto prípadom mladého Openshawa.“

„Aké kroky urobíš?“ Opýtal som sa.

„Bude to veľmi závisieť od výsledkov mojich prvých vyšetrení. Nakoniec budem musieť ísť do Horshamu.“

„Nepôjdeš tam prvý?“

„Nie, začnem s Mestom. Stačí zazvoniť a slúžka vám prinesie kávu.“

Keď som čakal, zdvihol som zo stola neotvorené noviny a pozrel som na ne očami. Spočívalo to na hlavičke, ktorá mi mrazila v srdci.

„Holmes,“ zvolala som, „ideš neskoro.“

„Aha!“ povedal a položil pohár: „Bál som sa rovnako. Ako sa to stalo?“ Hovoril pokojne, ale videl som, že bol hlboko dojatý.

„Moje oko zachytilo meno Openshaw a nadpis, „Tragédia blízko mosta Waterloo “. Tu je účet:

„, Včera od deviatej do desiatej večer policajný strážnik Cook z divízie H, ktorý bol v službe neďaleko mosta Waterloo, začul volanie o pomoc a špliechanie vo vode. Noc bola však mimoriadne tmavá a búrlivá, takže, napriek pomoci niekoľkých okoloidúcich bolo celkom nemožné uskutočniť záchranu. Spustil sa však poplach a telo bolo pomocou vodnej polície nakoniec zachránené. Ukázalo sa, že mladého pána, ktorého meno, ako to vyplýva z obálky, ktorá sa našla v jeho vrecku, bolo John Openshaw a

ktorého bydlisko je neďaleko Horshamu. Predpokladá sa, že sa mohol ponáhľať dole, aby stihol posledný vlak zo stanice Waterloo, a že vo svojom zhone a extrémnej tme minul svoju cestu a prešiel cez okraj jedného z malých miest na prístátie pre riečne parníky. Telo nevykazovalo žiadne stopy násilia a nemožno pochybovať o tom, že zosnulým bol obeťou nešťastnej nehody, ktorá by mala mať za následok privolanie pozornosti orgánov na stav prístávacích stupňov na brehu rieky. ““ „“

Niekoľko minút sme sedeli v tichosti, Holmes depresívnejší a roztrasenejší, ako som ho kedy videla.

„To bolí moju hrdosť, Watson,“ povedal nakoniec. „Je to bezpochyby malicherný pocit, ale bolí ma to na pýche. Teraz sa to so mnou stáva osobnou záležitosťou, a ak mi Boh pošle zdravie, položím ruku na tento gang. Že by mal za mnou prísť o pomoc, a že ho mám poslať preč na smrť--!“ Vyskočil zo stoličky a nekontrolovateľne sa pohyboval po miestnosti s flushom na svojich bledých lícach a nervóznym zovretím a zovretím svojich dlhých tenkých rúk.

„Musia to byť prefikani čerti,“ zvolal nakoniec. „Ako ho mohli tam dole odkašľať? Nábregie nie je na priamej linke na stanicu. Most bol bezpochyby príliš preplnený, dokonca ani v takú noc, na ich účel. No, Watson, uvidíme, kto z dlhodobého hľadiska vyhrá. Teraz idem von!“

„Na políciu?“

„Nie; budem mojou vlastnou políciou. Keď som roztočil pavučinu, môžu vziať muchy, ale nie skôr.“

Celý deň som sa venoval svojej profesionálnej práci a bolo neskoro večer predtým, ako som sa vrátil na Baker Street. Sherlock Holmes sa ešte nevrátil. Bolo takmer desať hodín predtým, ako vošiel, vyzeral bledo a opotrebeno. Vyšiel k kredencu a vytrhnutím kúska z bochníka ho nenásytne zhltol a spláchol dlhým prúdom vody.

„Si hladný,“ poznamenal som.

“Hladujem. Ušlo mi to z pamäti. Od raňajok som nemal nič.”

„Nič?“

„Ani sústo. Nemal som čas na to myslieť.“

„A ako si uspel?“

„No.“

„Máte indíciu?“

„Mám ich v dutine svojej ruky. Mladý Openshaw dlho nezostane nevystavený. Prečo, Watson, dajme im na nich vlastnú diaboliskú ochrannú známku. Je to dobre premyslené!“

“Čo tým myslíte?”

Vzal zo skrinky pomaranč a roztrhol ho na kúsky a vytlačil jadierka na stôl. Z nich vzal päť a vrazil ich do obálky. Na vnútornú stranu chlopne napísal „S. H. pre J. O.“ Potom ju zapečatil a adresoval „Kapitánovi Jamesovi Calhounovi, Barque Lone Star, Savannah v Gruzínsku.“

„To ho bude čakať, keď vstúpi do prístavu,“ usmial sa. „Môže mu to dať bezsennú noc. Zistí, že je taký istý predchodca svojho osudu, ako ho pred ním otvoril Openshaw.“

„A kto je tento kapitán Calhoun?“

„Vodca gangu. Budem mať aj ostatných, ale on najskôr.“

„Ako si to teda vysledoval?“

Vytiahol z vrečka veľký list papiera, celý pokrytý dátumami a menami.

„Strávil som celý deň,“ povedal, „nad Lloydovými registrami a spismi starých novín, sledujúc budúcu

kariéru každého plavidla, ktoré sa dotklo Pondicherry v januári a februári roku 83. Bolo tam tridsaťšesť veľtržných lodí ton, ktoré tam boli počas týchto mesiacov hlásené. Z nich jeden, Osamelá hviezda, okamžite upútal moju pozornosť, pretože aj keď sa o ňom údajne hovorilo, že vyšiel z Londýna, názov sa volá jeden zo štátov Únie. . “

„Myslím, že Texas.“

„Nebol som si istý a nie som si istý, ktorý z nich; ale vedel som, že loď musí mať americký pôvod.“

“Čo potom?”

„Prehliadal som záznamy v Dundee a keď som v januári 85 zistil, že tam je bar Lone Star, moje podozrenie sa stalo istotou. Potom som sa informoval o plavidlách, ktoré v súčasnosti ležia v londýnskom prístave.“

“Áno?”

„Osamelá hviezda sem dorazila minulý týždeň. Zišiel som do Albert Dock a zistil som, že ju dnes ráno ranný príliv odviezol po rieke domov smerom k Savannah. Pripojil som sa k Gravesendu a dozvedel som sa, že minula nejaké pred časom a keďže je východný vietor, nepochybujem o tom, že teraz je okolo Goodwins a nie príliš ďaleko od ostrova Wight. “

„Čo teda urobíš?“

“Och, mám na ňom ruku. On a dvaja kamaráti sú, ako sa dozvedám, jediní Američania narodení v lodi. Ostatní sú Fíni a Nemci. Viem tiež, že boli všetci traja od loď včera v noci. Mal som ju od stevedora, ktorý nakladal ich náklad. V čase, keď sa ich plachetnica dostane do Savannah, bude poštová loď niesť tento list a kábel bude informovať políciu v Savannah, že tieto traja páni sú tu ťažko hľadani na základe obvinenia z vraždy. ““

Avšak v najlepších zostavených ľudských plánoch bude vždy chyba a vrahovia Johna Openshawa nikdy nedostanú oranžové jadierka, ktoré by im ukazovali, že iná, rovnako prefíkaná a rozhodná ako oni, bola na ich ceste. V tom roku boli veľmi dlhé a veľmi ťažké rovnodenné vichrice. Dlhو sme čakali na správy o Lone Star of Savannah, ale žiadna sa k nám nikdy nedostala. Konečne sme počuli, že niekde ďaleko v Atlantiku bol viditeľný rozbitý kormidelník člna, ktorý sa kýval v koryte vlny s písmenami „L. S.“ vytesané na ňom, a to je všetko, čo sa kedy dozvieme o osude Osamelej hviezdy.

Kapitola 6

DOBRODRUŽSTVO VI

6.0 MUŽ S POKRÝVENÝMI PERMI.

Isa Whitney, brat zosnulého Eliasa Whitneyho, D.D., riaditeľa teologickej fakulty sv. Juraja, bol veľmi závislý od ópia. Zvyk na neho rástol, ako som pochopil, z nejakého bláznivého čudáka, keď bol na vysokej škole; za to, že si prečítal De Quinceyov popis jeho snov a vnemov, si zapil tabak laudanom v snahe vyvolať rovnaké účinky. Zistil, ako to už urobilo oveľa viac, že tento postup je ľahšie dosiahnuteľný ako sa ho zbaviť, a mnoho rokov bol otrokom drogy, predmetom zmiešanej hrôzy a zľutovania voči svojim priateľom a príbuzným. Teraz ho vidím so žltou, pastovitou tvárou, poklesnutými viečkami a špičkovými zreničkami, všetci schülení v kresle, vrak a skaza ušľachtileho muža.

Jednej noci - bolo to v júni '89 - prišiel zvonenie na môj zvon, asi v hodinu, keď muž prvýkrát zívá a pozrie na hodiny. Posadil som sa na svoje kreslo a moja žena si položila prácu s ihlami do lona a urobila malú tvár sklamaní.

„Pacient!“ povedala ona. „Budeš musieť ísť von.“

Zastonal som, pretože som sa čerstvo vrátil z unaveného dňa.

Počuli sme, ako sa dvere otvárajú, pár uponáhľaných slov a potom rýchle kroky na linoleum. Naše dvere sa rozleteli a do miestnosti vošla dáma zahalená tmavými farbami s čiernym závojom.

„Moje povolanie ospravedlníš tak neskoro,“ začala a potom, keď náhle stratila sebaovládanie, rozbehla sa, hodila sa rukami okolo krku mojej ženy a vzlykala jej na pleci. „Och, mám také problémy!“ plakala; „Chcem tak trochu pomôcť.“

„Prečo,“ povedala moja žena a zatiehla závoj, „to je Kate Whitney. Ako si ma vyplašil, Kate! Keď som vošiel, netušil som, kto si.“

„Nevedela som, čo mám robiť, tak som prišla priamo k tebe.“ Vždy to tak bolo. Ľudia, ktorí boli v smútku, prišli k mojej žene ako vtáky do svetelného domu.

„Bolo to od teba veľmi milé, že si prišiel. Teraz si musíš dať nejaké víno a vodu a pohodlne tu sedieť a rozprávať nám o tom všetko. Alebo by si mal radšej, keď som poslal Jamesa do postele?“

„Och, nie, nie! Aj ja chcem radu a pomoc lekára. Týka sa to Isa. Už dva dni nebol doma. Som z neho taký vystrašený!“

Nebolo to prvýkrát, čo s nami hovorila o problémoch svojho manžela, so mnou ako s lekárom, s manželkou ako so starým priateľom a spoločníkom v škole. Upokojovali sme ju a utešovali slovami, ktoré sme našli. Vedela, kde je jej manžel? Bolo možné, že by sme mu ho mohli vrátiť späť?

Zdá sa, že to tak bolo. Mala najistejšiu informáciu, že v poslednej dobe, keď sa to na neho hodilo, využila ópiový brloh najďalej na východ od mesta. Doteraz boli jeho orgie vždy obmedzené na jeden deň a večer sa vrátil, triasol sa a rozbil. Teraz však na neho kúzlo padlo osem a štyridsať hodín a on tam ležal, nepochybne medzi lomami dokov, dýchal jed alebo zaspal účinky. Tam ho mal nájsť, tým si bola istá, pri Zlatom prste v Hornom Swandam Lane. Čo však mala robiť? Ako by sa mohla, mladá a plachá žena, dostať na také miesto a vytrhnúť svojho manžela spomedzi ruffianov, ktorí ho obklopovali?

Prípad bol a samozrejme z neho bolo len jedno východisko. Nemôžem ju odprevadiť na toto miesto? A potom, ako druhá myšlienka, prečo by mala vôbec prísť? Bol som lekárske poradcom Isy Whitneyovej a mal som na neho vplyv. Lepšie by som to zvládol, keby som bol sám. Sľúbil som jej na moje slovo, že ho do dvoch hodín pošlem domov v taxíku, ak bude skutočne na adrese, ktorú mi poskytla. A tak som za desať minút nechal za sebou svoje kreslo a veselú obývaciu izbu a v podivnej veci, ako sa mi v tom čase zdalo, sa rútil smerom na východ v podivnej veci, hoci budúcnosť mohla ukázať, aké to bolo čudné byť.

Ale v prvej etape môjho dobrodružstva neboli veľké ťažkosti. Upper Swandam Lane je odporná ulička číhajúca za vysokými prístaviskami, ktoré lemujú severnú stranu rieky na východ od London Bridge. Medzi obchodom a obchodom s ginmi, ku ktorému sa dostal strmý schodík vedúci dole k čiernej medzere ako ústie jaskyne, som našiel brloh, ktorý som hľadal. Prikázal som svojej kabíne čakať, prešiel

som po schodoch, uprostred dutý opotrebovaný neutíchajúcim behúňom opitých nôh; a vo svetle blikajúcej olejovej lampy nad dverami som našiel západku a dostal som sa do dlhej, nízkej miestnosti, hustej a ťažkej s hnedým ópiovým dymom, a terasovanej drevenými lôžkami, ako predhradie emigrantskej lode .

V šere bolo možné matne zahliadnuť telá ležiace v čudných fantastických pózach, sklonené ramená, ohnuté kolená, hlavy odhodene dozadu a brady smerujúce nahor, pričom sem-tam sa na prichádzajúceho obrátilo tmavé oko bez lesku. Z čiernych tieňov sa leskli malé červené kruhy svetla, teraz jasné, teraz slabé, keď horiaci jed voskoval alebo ubúdal v miskách kovových rúrok. Väčšina z nich mlčala, ale niektorí si sami seba zamrmlali a iní sa spolu rozprávali zvláštnym, nízkym a monotónnym hlasom, ich rozhovory sa ozývali v náručí a potom znenazdajky utíchli, každý zamumlal svoje vlastné myšlienky a venoval malú pozornosť slová jeho suseda. Na vzdialenejšom konci bol malý ohrievač horiaceho uhlia, vedľa ktorého na trojnohej drevenej stoličke sedel vysoký štíhly starý muž s čelustou opretou o dve päste a lakťami po kolená hľadiac do ohňa. .

Keď som vošiel, rútiaci sa malajský sprievodca sa ponáhlal s potrubím pre mňa a zásobou drogy a vábil ma k prázdnomu miestu.

„Ďakujem. Neprišiel som zostať,“ povedal som. „Je tu môj priateľ, pán Isa Whitney, a rád by som s ním hovoril.“

Z mojej pravice sa ozval pohyb a výkričník a nakukujúc ponurým temnom som uvidel Whitney, bledú, zbabranú a neupravenú, ktorá na mňa zízala.

„Panebože! To je Watson,“ povedal. Bol v žalostnom stave reakcie, s každým nervom v twitteri. „Hovorím, Watson, čo je to za hodinu?“

„Takmer jedenásť.“

„V ktorý deň?“

„V piatok 19. júna.“

„Dobré nebesia! Myslel som si, že je streda. Je streda. Za čo chceš vystrašiť chlapíka?“ Položil si tvár na ruky a začal vzlykať vysokým kľúčom.

„Hovorím ti, že je piatok, človeče. Tvoja manželka na teba čakala dva dni. Mal by si sa za seba hanbiť!“

„Takže som. Ale ty si sa zmiešal, Watson, pretože som tu iba pár hodín, tri rúry, štyri rúry - zabudol som koľko. Ale pôjdem s tebou domov. Neľakal by som sa Kate - nebohá Kate. Podaj mi ruku! Máš taxík?“

„Áno, čaká ma jeden.“

„Potom do toho pôjdem. Ale musím niečo dlžiť. Nájdi, čomu dlžím, Watson. Som úplne bez farby. Nemôžem pre seba nič urobiť.“

Kráčal som úzkym priechodom medzi dvojradom podvalov, zatajil som dych, aby som zabránil hnusným, omračujúcim výparom drogy a hľadal som manažéra. Keď som prechádzal okolo vysokého muža, ktorý sedel pri ohrievači, cítil som, že ma náhle vytrhlo z sukne a tichý hlas mi zašepkal: „Prejdi okolo mňa a potom sa pozri na mňa späť. Slová mi padali celkom zreteľne na ucho. Pozrela som sa dole. Mohli pochádzať iba od starca po mojom boku, a napriek tomu sedel teraz tak vstrebaný ako kedykoľvek predtým, veľmi tenký, veľmi pokrčený, vekom ohnutý a medzi jeho kolenami visel ópiový tubus, akoby klesol úplne malátnosť z jeho prstov. Urobil som dva kroky vpred a obzrel som sa späť. Chcelo to všetko moje sebakontroly, aby som zabránil tomu, aby som neprešiel do úžasu. Otočil sa chrbtom, aby ho nikto nevidel, iba ja. Jeho forma sa vyplnila, vrásky boli preč, tupé oči znovu nadobudli oheň a tam, sediaci pri ohni a šklebiaci sa na moje prekvapenie, nebol nikto iný ako Sherlock Holmes. Urobil na mňa mierny pohyb, aby som sa k nemu priblížil, a okamžite, keď ešte raz otočil tvár napoly na spoločnosť, utíchol v uhýbavej senilite s voľnými perami.

„Holmes!“ Zašepkal som: „Čo tu preboha robíš v tomto brlohu?“

„Čo najnižšie,“ odpovedal; „Mám vynikajúce uši. Ak by si mal veľkú láskavosť zbaviť sa toho tvojho pochmúrneho priateľa, bol by som nesmierne rád, keby som sa s tebou trochu porozprával.“

„Vonku mám taxík.“

„Potom sa modli, pošli ho v ňom domov. Môžeš mu bezpečne dôverovať, pretože sa zdá byť príliš ochabnutý na to, aby sa dostal do nejakej neplechty. Mal by som ti odporučiť, aby si tiež poslal taxikár svojej žene odkaz, že si hodil váš údel so mnou. Ak počkáte vonku, budem s vami o päť minút.“

Bolo ťažké odmietnuť každú požiadavku Sherlocka Holmesa, pretože boli vždy tak mimoriadne jednoznačné a predložené s takým tichým vzduchom majstrovstva. Cítil som však, že keď bola Whitney kedysi uväznená v kabíne, bola moja misia prakticky splnená; a po zvyšok som si nemohol želať nič lepšie, ako byť spojený s mojím priateľom v jednom z tých jedinečných dobrodružstiev, ktoré boli bežnou podmienkou jeho existencie. O pár minút som napísal poznámku, zaplatil Whitneyho účet, vyviedol ho do taxíka a videl som ho riadiť sa tmou. Za veľmi krátky čas sa z ópiového brlohu vynorila schátraná postava a ja som kráčal po ulici so Sherlockom Holmesom. Za dve ulice sa prehadzoval spolu so skloneným chrbtom a neistou nohou. Potom sa rýchlo obzrel, narovnal sa a prepukol v záchvaty smiechu.

„Predpokladám, Watson,“ povedal, „že si predstavuješ, že som k injekciám kokaínu pridal fajčenie ópia a všetky ďalšie malé slabosti, pre ktoré si ma svojimi lekáorskymi názormi obľúbil.“

„Určite ma prekvapilo, že som ťa tam našla.“

„Ale nie viac ako ja, aby som ťa našiel.“

„Prišiel som si nájsť priateľa.“

„A ja nájdem nepriateľa.“

„Nepriateľ?“

„Áno; jeden z mojich prirodzených nepriateľov, alebo, povedzme, moja prirodzená korisť. Stručne, Watson, som uprostred veľmi pozoruhodného vyšetrovania a dúfal som, že nájdem indíciu v nesúvislých táraninách týchto sot, ako by som to urobil doteraz. Keby ma v tom brlohu spoznali, môj život by nestál za hodinovú kúpu; pretože som ho doteraz používal na svoje vlastné účely a zločinec Lascar, ktorý ho riadi, prisahal, že sa pomstí ja. V zadnej časti budovy, v rohu Pavlovho prístaviska, sú padacie dvere, ktoré rozprávajú zvláštne príbehy o tom, čo nimi prešlo za bezmesačných nocí.“

“Čo! Nemyslíš telá?”

“Áno, telá, Watson. Mali by sme byť bohatí muži, keby sme mali 1000 libier za každého nebohého diabla, ktorý bol v tom brlohu usmrtený. Je to najodpornejšia vražedná pasca na celom brehu rieky a obávam sa, že Neville St. Clair do nej vstúpila, aby ju nikdy nenechala viac. Ale naša pasca by mala byť tu.“ Vložil svoje dva ukazováky medzi zuby a prenikavo pískal - signál, na ktorý z diaľky odpovedal podobný piskot, za ktorým krátko nasledovalo hrkanie kolies a cinkanie konských kopýt.

„Teraz, Watson,“ povedal Holmes, keď sa v šere rútil vysoký vozík so psami, ktorý z bočných luceren vyhodil dva zlaté tunely so žltým svetlom. „Pôjdeš so mnou, však?“

„Ak môžem byť užitočný.“

„Och, spoľahlivý súdruh je vždy užitočný; a kronikár ešte viac. Moja izba v The Cedars je dvoj lôžková.“

„Cédrovia?“

„Áno; to je dom pána St. Claira. Zostávam tam, keď vediem vyšetrovanie.“

„Kde to teda je?“

“Blízko Lee, v Kente. Pred nami je sedem míľ jazdy.”

„Ale ja som celá v tme.“

„Samozrejme, že si. V súčasnosti o tom budeš vedieť všetko. Skoč sem sem. Dobre, John; nebudeme ťa potrebovať. Tu je pol koruny. Zajtra si na mňa dávaj pozor, asi jedenásť. Daj jej hlavu .Tak dlho! “

Švihol koňom bičom a my sme sa rútili preč nekonečným sledom pochmúrnych a opustených ulíc, ktoré sa postupne rozširovali, až sme preleteli cez široký balustrádový most, pod ktorým pomaly tiekla kalná rieka. Za nimi sa rozprestierala ďalšia nudná divočina z tehál a mált, jej ticho prerušovalo iba ťažké pravidelné chodenie policajta alebo piesne a výkriky nejakej oneskorenej skupiny nadšencov. Po oblohe sa pomaly vznášala tupá vrak a cez roztržky mrakov sem-tam matne zažmurkala nejaká hviezda alebo dve hviezdy. Holmes šiel ticho, s hlavou zapustenou do prs a vzduchom človeka, ktorý je stratený v myšlienkach, zatiaľ čo ja som sedel vedľa neho, zvedavý na to, čo by mohlo byť týmto novým hľadaním, ktoré zdanlivo tak veľmi zdaňovalo jeho sily a napriek tomu sa bojí preniknúť do prúdu jeho myšlienok. Mali sme najazdených niekoľko kilometrov a začínali sme sa dostávať na okraj pásu predmestských vĺ, keď sa otriasol, pokrčil ramenami a zapálil si fajku vzduchom človeka, ktorý sa uspokojil, že koná za najlepšie.

„Máte ohromný dar ticha, Watson,“ povedal. „Robí ťa celkom neoceniteľným spoločníkom.‘ Pon, moje slovo, je pre mňa skvelá vec, keď sa mám s kým porozprávať, pretože moje vlastné myšlienky nie sú príliš príjemné. Zaujímalo by ma, čo by som mal povedať tomuto drahému malému žena v noci, keď ma stretne vo dverách. “

„Zabúdaš, že o ničom neviem.“

„Len budem mať čas, aby som ti povedal fakty o prípade, kým sa dostaneme k Lee. Zdá sa to absurdne jednoduché, a napriek tomu nejako nemôžem nič dosiahnuť. Niet pochýb o tom, že existuje veľa vlákien, ale nemôžem dostať koniec toho do mojej ruky. Teraz vám prípad jasne a stručne uvediem, Watson, a možno uvidíte iskru, kde je pre mňa všetko temné. “

„Tak pokračuj.“

„Pred niekoľkými rokmi - definitívne v máji 1884 - prišiel Lee k pánovi, menom Neville St. Clair, ktorý podľa všetkého mal dostatok peňazí. Zobral si veľkú vilu, veľmi pekne vyložil areál, a žil všeobecne v dobrom štýle. Podľa diplomov sa skamarátil s okolím a v roku 1887 sa oženil s dcérou miestneho pivovaru, s ktorou má dnes dve deti. Nemal žiadne zamestnanie, zaujímal sa o niekoľko spoločností a odišiel ráno do mesta a z Cannon Street sa každú noc vracia o 5:14. Pánovi St. Clairovi je teraz tridsaťsedem rokov, je mužom miernych zvykov, dobrým manželom a veľmi láskavým otcom a muž, ktorý je obľúbený u všetkých, ktorí ho poznajú. Môžem dodať, že všetky jeho dlhy v súčasnosti, pokiaľ sme boli schopní zistiť, činia 88 libier za 10 s., zatiaľ čo jeho úver v Banke kapitálu a krajov. Nie je preto dôvod myslieť si, že problémy s peniazmi mu doľahli na myseľ.

„Minulý pondelok išiel pán Neville St. Clair do mesta skôr ako obvykle, skôr ako začal, poznamenal, že má vykonať dve dôležité provízie a že svojmu malému chlapcovi prinesie domov krabicu tehál. Teraz, tou najlepšou náhodou, jeho manželka dostala v ten istý pondelok, krátko po jeho odchode, telegram, že v kanceláriách Aberdeen Shipping Company na ňu čaká malý balík značnej hodnoty, ktorý očakávala. Dobre vo svojom Londýne budete vedieť, že kancelária spoločnosti je na ulici Fresno, ktorá sa rozvetvuje z Horného Swandam Lane, kde ste ma v noci našli. Pani St. Clair obedovala, začala pre mesto, nakúpila, pokračovala do kancelárie spoločnosti, vzala jej balíček a ocitla sa presne o 4:35 kráčajúc cez Swandam Lane na spiatočnej ceste na stanicu. Sledovali ste ma doteraz? “

„Je to úplne jasné.“

„Ak si pamätáte, pondelok bol mimoriadne horúci deň a pani St. Clair kráčala pomaly a rozhliadala sa v nádeji, že uvidí taxík, pretože sa jej nepáčilo okolie, v ktorom sa ocitla. cestou dole Swandam Lane zrazu začula ejakuláciu alebo plač a bola zasiahnutá chladom, keď videla, ako sa jej manžel pozerá dolu na ňu a ako sa jej zdalo, máva na ňu z okna v druhom poschodí. Okno bolo otvorené a ona zreteľne uvidel jeho tvár, ktorú popisuje ako strašne rozrušenú. Zúrivo na ňu mával rukami a potom zmizol z okna tak náhle, že sa jej zdalo, že ho zozadu strhla nejaká neodolateľná sila. , čo ju udrelo do rýchleho ženského oka,

bolo to, že hoci mal oblečený nejaký tmavý kabát, napríklad taký, aký začal v meste, nemal ani golier, ani kravatu.

„Presvedčená, že s ním niečo nie je v poriadku, vbehla dolu schodmi - pretože dom nebol nikto iný ako ópiové brlohu, v ktorom si ma v noci našiel - a prebehla prednou izbou, pokúsila sa vystúpiť po schodoch, ktoré viedli na prvé poschodie. Na úpätí schodiska však stretla tohto lascarského darebáka, o ktorom som hovoril, ktorý ju strčil dozadu a za pomoci Dana, ktorý tam pôsobí ako asistent, ju vytlačil na ulicu. s najbláznivejšími pochybnosťami a obavami sa vrhla do jazdného pruhu a vzácnym šťastím stretla vo Fresno ulici niekoľko strážnikov s inšpektorom, ktorí boli na ceste do svojho rytmu. Inšpektor a dvaja muži ju sprevádzali späť, a napriek neustálemu odporu majiteľa sa dostali do miestnosti, v ktorej bol pán St. Clair naposledy videný. Nebolo po ňom nijaké stopy. V skutočnosti na celom tom poschodí nebolo jedného, ktorého možno nájsť, okrem zmrzačeného úbožiaka ohavného aspektu, ktorý tam, zdá sa, urobil svoj domov. B on a Lascar prísne prisahali, že počas popoludnia nebol v prednej miestnosti nikto iný. Ich rozhodnutie bolo také rozhodnuté, že inšpektor bol roztržitý a takmer uveril, že pani St. Clair bola poblúdená, keď s krikom vyskočila na malú škatuľu, ktorá ležala na stole a strhla z nej veko. Tam padla kaskáda detských tehál. Sľúbil, že si prinesie domov hračku.

“Tento objav a zjavný zmätok, ktorý mrzák preukázal, prinútili inšpektora uvedomiť si, že vec je vážna. Izby boli starostlivo preskúmané a všetky výsledky poukazovali na ohavný zločin. Predná izba bola zariadená ako obývací izba a viedla do malej spálne, ktorá vyzerala na zadnej strane jedného z prístavísk. Medzi prístaviskom a oknom v spálni je úzky pásik, ktorý je síce pri odlive suchý, ale pri prílive je pokrytý najmenej štyrmi a pol stopy. vody. Okno do spálne bolo široké a otváralo sa zospodu. Na parapete bolo vidieť stopy krvi a na drevenej podlahe spálne bolo vidno niekoľko rozptýlených kvapiek. Vyrzate za oponu vpredu v miestnosti boli všetky odevy pána Nevilla St. Claira, s výnimkou kabátu. Jeho topánky, ponožky, klobúk a hodinky - to všetko tam bolo. Na žiadnom z týchto odevov neboli žiadne stopy násilia, a po pánovi Nevim neboli žiadne ďalšie stopy lle St. Clair. Z okna musel zrejme odísť, pretože už nebolo možné zistiť žiadny iný východ. Zlovestné škvrny od krvi na parapete dávali len malý príslub, že sa môže zachrániť plávaním, pretože v čase tragédie bol príliv najvyšší.

„A teraz, čo sa týka darebákov, ktorí sa zdali byť okamžite zapletení do tejto záležitosti. O Lascarovi sa vedelo, že je mužom najchudobnejších predkov, ale podľa príbehu pani St. Clairovej bol známy pri nohách schodiska behom niekoľkých sekúnd od objavenia sa jej manžela pri okne, ťažko mohol byť viac ako doplnkom trestného činu. Jeho obhajoba spočívala v absolútnej nevedomosti a protestoval, že nemá vedomosti o činoch Hugh Boone, jeho podnájomník, a že nemôže nijakým spôsobom zodpovedať za prítomnosť oblečenia nezvestného pána.

“Toľko k manažérovi Lascaru. Teraz k zlovestnému mrzákovi, ktorý žije na druhom poschodí opiového brlohu a ktorý bol určite poslednou ľudskou bytosťou, ktorej oči spočinuli na Nevillovi St. Clairovi. Volá sa Hugh Boone a jeho odporná osoba face je tvár, ktorú pozná každý človek, ktorý sa veľa chystá do mesta. Je to profesionálny žobrák, aj keď sa chce vyhnúť policajným predpisom, tvári sa, že podniká voskové vesty. Kúsok od ulice Threadneedle, naľavo -ručná strana, v stene je, ako ste už mohli poznamenať, malý uhol. Tu to je, že tento tvor sedí na svojom každodennom sedadle so skríženými nohami so svojou malou zásobou zápaličiek na kolenách a keďže je škodoradostný podívaná, malý dážd dobročinnosti zostupuje do mastnej koženej čiapky, ktorá leží na chodníku vedľa neho. Už viackrát som toho kolegu sledoval, myslel som na jeho profesionálne zoznámenie a bol som prekvapený úrodou, ktorú zožal. za krátky čas. Jeho výzva ce, vidíte, je taký pozoruhodný, že ho nikto nemôže prejsť bez toho, aby ho pozoroval. Šok z oranžových vlasov, bledá tvár znetvorená strašnou jazvou, ktorá sa kontrakciou obrátila k vonkajšiemu okraju jeho hornej pery, buldočia brada a pár veľmi prenikavých tmavých očí, ktoré vytvárajú jedinečný kontrast. podľa farby vlasov ho všetci poznačili uprostred spoločného zástupu mendikantov a rovnako tak aj jeho dôvtip, pretože je kedykoľvek pripravený na odpoveď na akýkoľvek kúsok pliev, ktorý by na neho mohli okoloidúci hodiť - od. Toto je muž, o ktorom sa teraz dozvedáme, že bol podnájomníkom v ópiovom brlohu, a bol posledným človekom, ktorý videl pána, ktorého hľadáme. “

„Ale mrzák!“ povedal I. “Čo mohol urobiť jednou rukou proti mužovi v najlepších rokoch života?”

„Je to mrzák v tom zmysle, že chodí s ochabnutým; ale v iných ohľadoch sa javí ako silný a dobre živý

muž. Vaše lekárske skúsenosti by vám určite povedali, Watson, že slabosť jednej končatiny sa často kompenzuje. mimoriadnou silou v ostatných. ““

„Prosím, pokračuj vo svojom rozprávaní.“

„Pani St. Clair omdlela pri pohľade na krv na okne a policajti ju odprevadili domov v taxíku, pretože jej prítomnosť im pri vyšetrovaní nemohla pomôcť. Inšpektor Barton, ktorý mal obvinenie prípadu vykonával veľmi dôkladné preskúmanie priestorov, ale nezistil nič, čo by osvetľovalo celú záležitosť. Došlo k chybe, že Boone nebol okamžite zatknutý, pretože mal niekoľko minút, počas ktorých mohol komunikovať s jeho priateľ Lascar, ale táto chyba sa čoskoro napravila a bol zaistený a prehľadaný bez toho, aby sa našlo niečo, čo by ho mohlo usvedčiť. Na jeho pravom rukáve košeľa boli, pravda, nejaké krvavé škrvny, ale ukázal na jeho prstenník, ktorý bol prerezaný blízko nechtu, a vysvetlil, že odtiaľ prišlo krvácanie, a dodal, že k oknu bol už dávno predtým, a že škrvny, ktoré tam boli pozorované, pochádzajú nepochybne z rovnakého zdroja. Namáhavo poprel, že by mal nikdy nevidel pána Nevilla St. Claira a prisahal, že prítomnosť oblečenia v jeho izbe bola pre neho rovnako záhadou ako pre políciu. Pokiaľ ide o tvrdenie pani St. Clair, že skutočne videla svojho manžela pri okne, vyhlásil, že musela byť buď šialená, alebo snívať. Bol hlasným protestom prevezený na policajnú stanicu, zatiaľ čo inšpektor zostal v budove v nádeji, že príliv a odliv bude mať nové náznaky.“

„A stalo sa, hoci len ťažko našli na brehu bahna to, čoho sa obávali nájsť. Bol to kabát Nevilla St. Claira, a nie Neville St. Clair, ktorý ležal odkrytý, keď príliv ustupoval. A čo si myslíte, že oni našiel vo vréčkách? “

“Neviem si predstaviť.”

„Nie, nemyslím si, že by si to uhádol. Každé vrečko plné pencí a pol centov - 421 pencí a 270 pencí. Niet divu, že ich príliv nezmietol. Ale ľudské telo je iná vec. Medzi nábrežím a domom je prudký vír. Zdalo sa dosť pravdepodobné, že vážený kabát zostal, keď bolo vyzlečené telo odsaté do rieky. “

„Ale chápem, že všetky ostatné odevy sa našli v miestnosti. Bolo by telo oblečené iba v kabáte?“

„Nie, pane, ale fakty by sa mohli stretnúť dosť zvedavo. Predpokladajme, že tento muž, ktorého Boone vrazil cez okno Nevilla St. Claira, neexistuje ľudské oko, ktoré by skutok mohlo vidieť. Čo by potom urobil? samozrejme mu okamžite udrie do očí, že sa musí zbaviť oznamovacích odevov. Potom by chytil kabát a bol by v stave ho vyhodíť, keď by mu došlo, že pláva a neklesá. málo času, pretože počul potýčku dole, keď sa manželka pokúsila dostať hore, a možno už počul od svojej lascarskej konfederácie, že polícia sa ponáhľa po ulici. Niet čo stratiť. Ponáhľa sa na nejaký tajný poklad, kde nazhromaždil ovocie svojho žobráka, a do vreciek vloží všetky mince, na ktoré môže vložiť ruky, aby sa ubezpečil, že sa kabát potopí. Vyhodí ho a urobil by to isté s ostatnými odevmi, či už nepočul nával krokov dole, a len mal tím e zavrieť okno, keď sa objavila polícia. “

„Určite to znie realizovateľne.“

„No, budeme to brať ako pracovnú hypotézu pre nedostatok lepšieho. Boone, ako som vám povedal, bol zatknutý a prevezený na stanicu, ale nebolo možné preukázať, že už niekedy proti nemu niečo bolo. bol roky známy ako profesionálny žobrák, ale jeho život sa javil ako veľmi pokojný a nevinný. Tam teraz stojí vec a treba vyriešiť otázky - čo Neville St. Clair robil v ópiovej brlohy, čo sa mu stalo, keď tam bol, kde je teraz a čo mal Hugh Boone so svojím zmiznutím - sú od riešenia tak vzdialené ako kedykoľvek predtým. Priznám sa, že si zo svojej skúsenosti, ktorá vyzerala, nespomeniem na žiadny prípad na prvý pohľad taký jednoduchý a napriek tomu predstavujúci také ťažkosti. ““

Zatiaľ čo Sherlock Holmes podrobne popisoval túto jedinečnú sériu udalostí, my sme sa krútili po okrajoch veľkého mesta, až kým nezostali posledné chatrné domy, a hrkútali sme spolu s živým plotom na oboch stranách nás. Len čo skončil, išli sme cez dve roztrúsené dediny, kde sa v oknách stále blýskalo niekoľko svetiel.

„Sme na okraji Lee,“ povedal môj spoločník. „Počas našej krátkej jazdy sme sa dotkli troch anglických krajov, počnúc Middlesexom, prechádzajúcim cez uhol Surrey a končiac v Kente. Vidieť to svetlo medzi stromami? To sú The Cedars a vedľa tejto lampy sedí žena, ktorá má úzkosť uši už, nepochybujem, zach-

ytili cinkanie nôh nášho koňa. ““

„Prečo ale dirigujete prípad z Baker Street?“ Opýtal som sa.

„Pretože je potrebné sa tu spýtať na veľa otázok. Pani svätá Clairová mi najláskavejšie poskytla dve izby a môžete si byť istí, že nebude mať nič iné ako privítanie môjho priateľa a kolegu. stretni sa s ňou, Watson, keď nemám správy o jej manželovi. Tu sme. Whoa, there, whoa! “

Zastavili sme pred veľkou vilou, ktorá stála na vlastnom pozemku. Stabilnému chlapcovi vybehol na hlavu koňa a pružiac sa dole som nasledoval Holmesa po malom kľukatom štrkovom nájazde, ktorý viedol k domu. Keď sme sa priblížili, dvere sa rozleteli a v otvore stála malá blondínka, oblečená v akomsi svetlom mousseline de soie, s nádychom nadýchaného ružového šifónu na krku a zápästiach. Stála s postavou načrtnutou proti privalu svetla, jednou rukou na dverách, druhou napoly zdvihnutou v dychtivosti, telom mierne ohnutým, hlavou a tvárou vyčnievanou, s nedočkavými očami a pootvorenými perami, stálou otázkou.

„No?“ zvolala: „no?“ A potom, keď videla, že sme dvaja, vydala výkrik nádeje, ktorý sa zaboril do stonania, keď videla, že môj spoločník pokrútil hlavou a pokrčil plecami.

„Žiadne dobré správy?“

„Žiadne.“

“Nie zlé?”

„Nie.“

„Vďaka bohu za to. Ale poď dnu. Musíš byť unavená, pretože si mala dlhý deň.“

„Toto je môj priateľ, doktor Watson. Pre mňa bol v mnohých mojich prípadoch nanajvýš dôležitý a šťastná šanca mi umožnila vyvieš ho a spojiť s týmto vyšetrovaním.“

„Som rada, že ťa vidím,“ povedala a vrúcne ma stlačila za ruku. „Som si istý, že v našich opatreniach odpustiš všetko, čo by mohlo chcieť, keď vezmeš do úvahy úder, ktorý na nás narazil tak náhle.“

„Moja drahá pani,“ povedal som, „som starý aktivista a ak by som nebol, veľmi dobre by som videl, že nie je potrebné ospravedlnenie. Ak vám môžem pomôcť, buď vám, alebo tu môjmu priateľovi, bude skutočne šťastný. “

„Teraz, pán Sherlock Holmes,“ povedala dáma, keď sme vošli do dobre osvetlenej jedálne, na ktorej stôl bol položený studený obed, „veľmi rád by som vám položil jednu alebo dve obyčajné otázky, na ktoré prosím, aby ste povedali jasnú odpoveď. “

„Určite, madam.“

„Nerob si starosti s mojimi pocitmi. Nie som hysterický ani mdlobný. Chcel by som počuť tvoj skutočný a skutočný názor.“

„V akom bode?“

„Vo svojom srdci si myslíš, že je Neville nažive?“

Sherlock Holmes sa zdal byť touto otázkou v rozpakoch. „Úprimne povedané, teraz!“ opakovala, stála na koberci a ostro sa na neho dívala, keď sa oprel dozadu v košíkovej stoličke.

„Úprimne povedané, madam, nemám.“

„Myslíš si, že je mŕtvý?“

„Ja áno.“

„Zavraždený?“

„To nehovorím. Možno.“

„A v ktorý deň stretol svoju smrť?“

“V pondelok.”

„Potom možno, pán Holmes, budete dosť dobrí na to, aby ste vysvetlili, ako to, že som od neho dnes dostal list.“

Sherlock Holmes vyskočil zo stoličky, akoby bol pozinkovaný.

“Čo!” zreval.

“Áno dnes.” Stála s úsmevom a vo vzduchu držala malý kúsok papiera.

„Môžem to vidieť?“

„Určite.“

Vo svojej dychtivosti jej ju vytrhol a uhladil ju na stole, pretiahol lampu a pozorne ju preskúmal. Opustil som stoličku a pozeral som sa na ňu cez plece. Obálka bola veľmi hrubá a bola opatrená pečiatkou Gravesend a dátumom toho istého dňa, respektíve predchádzajúceho dňa, pretože to bolo podstatne po polnoci.

„Hrubé písanie,“ zamrmlal Holmes. „To určite nepíše váš manžel, madam.“

„Nie, ale ohrada je.“

„Vnímam tiež, že ten, kto adresoval obálku, musel ísť a zistiť jej adresu.“

„Ako to poznáš?“

„Názov je viditeľný v úplne čiernom atramente, ktorý sa sám vysušil. Zvyšok má sivastú farbu, ktorá ukazuje, že bol použitý savý papier. Keby bol napísaný rovno a potom savý, žiaden by byť tmavého čierneho odtieňa. Tento muž napísal meno a pred napísaním adresy potom nastala pauza, čo môže znamenať iba to, že ho nepoznal. Je to samozrejme maličkosť, ale existuje nie je nič také dôležité ako maličkosti. Pozrime sa teraz na to písmeno. Ha! tu bola ohrada! “

„Áno, bol tam prsteň. Jeho pečatný prsteň.“

„A si si istý, že toto je ruka tvojho manžela?“

„Jedna z jeho rúk.“

„Jeden?“

„Jeho ruka, keď písal narýchlo. Je to veľmi odlišné od jeho obvyklého písania, a napriek tomu to dobre poznám.“

„,, Drahí, nezlaknite sa. Všetko dobre dopadne. Existuje obrovská chyba, ktorej odstránenie môže trvať nejaký čas. Čakajte trpezlivosť. - NEVILLE. “ Napísané ceruzkou na muchom liste knihy, veľkosť oktávy, bez vodoznaku. Hum! Zverejnené dnes v Gravesende mužom so špinavým palcom. Ha! A chlopňa bola zalepená, ak nie som veľmi veľa omylom, osobou, ktorá žuvala tabak. A nepochybujete o tom, že je to ruka vášho manžela, madam? “

„Žiadne. Neville napísal tieto slová.“

„A boli dnes zverejnení v Gravesende. No, pani St. Clair, mraky sa zosvetlia, aj keď by som si nemal dovoliť tvrdiť, že nebezpečenstvo skončilo.“

„Musí však byť nažive, pán Holmes.“

„Pokiaľ to nie je chytrý falzifikát, ktorý nás navodí v nesprávnej vôni. Ten prsteň koniec koncov nič nedokazuje. Možno mu bol odobratý.“

„Nie, nie; to je, je to jeho vlastné písmo!“

„Veľmi dobre. Môže to však byť napísané v pondelok a zverejnené iba dnes.“

„To je možné.“

„Ak je to tak, mohlo sa medzi tým stať veľa.“

„Och, nesmiete ma odradiť, pán Holmes. Viem, že je s ním všetko v poriadku. Medzi nami je taký veľký súcit, že by som mal vedieť, či na neho prišlo zlo. V ten deň, keď som ho videl naposledy, on porezal sa v spálni, a napriek tomu som sa v jedálni okamžite vrhla na poschodie s najvyššou istotou, že sa niečo stalo. Myslíš si, že na takúto maličkosť odpoviem, a napriek tomu nebudem vedieť o jeho smrti?“

„Videl som príliš veľa toho, aby som nevedel, že dojem ženy môže byť cennejší ako záver analytického uvažovateľa. A v tomto liste máš určite veľmi silný dôkaz, ktorý potvrdzuje tvoj názor. Ale ak je tvoj manžel živý a schopný písať listy, prečo by mal zostať od teba?“

„Neviem si to predstaviť. Je to nemysliteľné.“

„A v pondelok neurobil žiadne poznámky, než ťa opustil?“

„Nie.“

„A bol si prekvapený, že si ho videl v Swandam Lane?“

„Veľmi.“

„Bolo okno otvorené?“

„Áno.“

„Potom na teba mohol zavolať?“

„Môže.“

„Iba, ako som pochopil, dal neartikulovaný výkrik?“

„Áno.“

„Volanie o pomoc, myslela si?“

„Áno. Mával rukami.“

„Ale mohol to byť výkrik prekvapenia. Úžas nad neočakávaným pohľadom na teba môže spôsobiť, že rozhadzuje rukami?“

„To je možné.“

„A ty si si myslel, že bol stiahnutý?“

„Zmizol tak náhle.“

„Možno odskočil. Nevideli ste v miestnosti nikoho iného?“

„Nie, ale tento hrozny muž sa priznal, že tam bol, a Lascar bol na úpäti schodov.“

„Celkom tak. Tvoj manžel, pokiaľ si videl, mal oblečené svoje bežné oblečenie?“

„Ale bez jeho goliera alebo kravaty. Výrazne som videl jeho odhalené hrdlo.“

„Hovoril niekedy o Swandam Lane?“

„Nikdy.“

„Ukázal niekedy nejaké príznaky požitia ópia?“

„Nikdy.“

„Ďakujem, pani St. Clairová. To sú hlavné body, o ktorých som si chcela byť úplne jasná. Teraz si dáme malú večeru a potom pôjdeme do dôchodku, pretože zajtra nás čaká veľmi rušný deň.“

K dispozícii sme mali veľkú a pohodlnú dvojlôžkovú izbu a ja som bol rýchlo medzi obliečkami, pretože som bol unavený po noci dobrodružstiev. Sherlock Holmes bol však muž, ktorý, keď mal na hlave nevyriešený problém, chodil na celé dni a dokonca na týždeň bez odpočinku to prevrátil, preusporiadal svoje fakty a pozrel sa na to z každého uhla pohľadu. kým to buď nezistil, alebo sa nepresvedčil, že jeho údaje sú nedostatočné. Čoskoro mi bolo zrejmé, že sa teraz pripravuje na celonočné sedenie. Sundal si kabát a vestu, obliekol si veľký modrý župan a potom sa potuloval po miestnosti, kde zbieral vankúše zo svojej postele a vankúše z pohovky a kresiel. S týmito skonštruoval akýsi východný diván, na ktorom sa posadil so skríženými nohami, s troškou tabaku a pred sebou položenou škatuľkou so zápalkami. V slabom svetle lampy som ho uvidel sedieť tam, medzi jeho perami stará briarska rúra, oči prázdne uprené na roh stropu, modrý dym sa z neho vlnil, tichý, nehybný, so svetlom svietiacim na jeho silne nastavené vlastnosti aquiline. Takže som sedel, keď som zaspával, a tak sedel, keď sa ma prebudila náhla ejakulácia a zistil som, že do bytu svieti letné slnko. Fajka bola stále medzi jeho perami, dym sa stále krútil smerom nahor a miestnosť bola plná hustého tabakového oparu, ale z hromady súložia, ktorú som videl minulú noc, nezostalo nič.

„Prebuď sa, Watson?“ spýtal sa.

“Áno.”

„Hra na rannú jazdu?“

„Určite.“

„Tak sa obleč. Zatiaľ sa nikto nemieša, ale viem, kde spí stabilný chlapec, a čoskoro budeme mať pascu vonku.“ Pri rozprávaní sa pre seba zasmial, oči mu zažiarili a zdal sa byť pochmúrnym mysliteľom predchádzajúcej noci iný človek.

Keď som sa obliekal, pozrel som na hodinky. Niet divu, že sa nikto nemiešal. Bolo dvadsaťpäť minút po štvrtej. Sotva som skončil, keď sa Holmes vrátil so správou, že chlapec dáva koňa.

„Chcem vyskúšať svoju malú teóriu,“ povedal a obul si topánky. „Myslím si, Watson, že teraz stojíš v prítomnosti jedného z najabsolútnejších bláznov v Európe. Zaslúžim si, aby ma odtiaľto vyhodili do Charing Cross. Myslím si však, že teraz mám kľúč od tejto záležitosti.“

„A kde to je?“ Opýtala som sa s úsmevom.

„V kúpeľni,“ odpovedal. „Ach, áno, nežartujem,“ pokračoval a videl môj nedôverčivý pohľad. „Práve som tam bol a vybral som ho a mám ho v tejto taške Gladstone. Poď, môj chlapče, a uvidíme, či sa nezmetí na zámok.“

Zišli sme sa čo najtichšie dole dolu a von na jasné ranné slnko. Na ceste stál náš kôň a pasca, s napoly oblečeným stabilným chlapcom čakajúcim na čele. Obaja sme vyskočili dovnútra a preč sme sa rútili po London Road. Niekoľko vidieckych vozíkov sa miešalo a vynášali zeleninu do metropoly, ale línie víl na oboch stranách boli tiché a nezáživné ako nejaké mesto vo sne.

„Bol to v niektorých bodoch ojedinelý prípad,“ povedal Holmes a rýchlo cválal koňom. „Priznám sa, že som bol slepý ako krtko, ale je lepšie sa múdrosti naučiť neskoro ako nikdy.“

V meste prvé stúpačky ešte len začínali ospalo pozeráť zo svojich okien, keď sme prechádzali ulicami strany Surrey. Keď sme prechádzali po moste Waterloo Bridge Road, prešli sme cez rieku a rútiac sa hore po ulici Wellington Street sa prudko otočili doprava a ocitli sme sa na ulici Bow Street. Sherlock Holmes

bol silne dobre známy a dvaja strážnici pri dverách ho zdravili. Jeden z nich držal koňa za hlavu, zatiaľ čo druhý nás viedol dnu.

„Kto má službu?“ spýtal sa Holmes.

„Inšpektor Bradstreet, pane.“

„Aha, Bradstreet, ako sa máš?“ Vysoký, statný úradník zišiel po chodbe označenej kameňom, v čiapke so šiltom a žabou bundou. „Prajem si s tebou pokojné slovo, Bradstreet.“ „Určite, pán Holmes. Vstúpte sem do mojej izby.“ Bola to malá miestnosť podobná kancelárii, s obrovskou účtovnou knihou na stole a telefónom vyčnievajúcim zo steny. Inšpektor si sadol za svoj stôl.

„Čo pre vás môžem urobiť, pán Holmes?“

„Volal som o tom žobrákovi, Boone - tom, ktorý bol obvinený z obavy zo zmiznutia pána Nevilla St. Clair z Lee.“

„Áno. Bol vychovaný a vzatý na ďalšie vyšetrovanie.“

„Takže som to počula. Máte ho tu?“

„V bunkách.“

„Je ticho?“

„Och, nerobí žiadne problémy. Ale je to špinavý darebák.“

„Špinavý?“

„Áno, je to všetko, čo môžeme urobiť, aby si umyl ruky a jeho tvár bola čierna ako drotárska. No akonáhle bude jeho prípad vyriešený, bude sa pravidelne kúpať vo väzení; a myslím si, že ak uvidel ho, súhlasil by si so mnou, že to potrebuje.“

„Chcela by som ho veľmi vidieť.“

„Chceli by ste to? Lahko sa to deje. Choďte takto. Svoju tašku môžete nechať.“

„Nie, myslím, že to zoberiem.“

„Veľmi dobre. Ak chceš, choď touto cestou.“ Viedol nás priechodom, otvoril zamrežované dvere, prešiel točivým schodiskom a priniesol nás na bielo vyblednutú chodbu s radom dverí na každej strane.

„Tretí vpravo je jeho,“ povedal inšpektor. „Tu to je!“ Potichu odstrelil panel v hornej časti dverí a pozrel sa dovnútra.

„Spí,“ povedal. „Vidíš ho veľmi dobre.“

Obaja sme dali oči do mriežky. Väzeň ležal tvárou k nám, vo veľmi hlbokom spánku, pomaly a ťažko dýchal. Bol to muž strednej postavy, hrubo oblečený, ako sa stalo jeho volaním, s farebnou košeľou, ktorá trčala cez nájomné v roztrhanom kabáte. Ako povedal inšpektor, bol veľmi špinavý, ale špina, ktorá mu zakrývala tvár, nedokázala zakryť jeho odpudivú škaredosť. Široká vrava zo starej jazvy prebehla priamo cez ňu od oka k brade a svojou kontrakciou vytočila jednu stranu horného pera, takže tri zuby boli odhalené v neustálom zavrčaní. Na očiach a na čele mu rástol šok veľmi žiarivých ryšavých vlasov.

„Je to kráska, však?“ povedal inšpektor.

„Určite sa potrebuje umyť,“ poznamenal Holmes. „Mal som predstavu, že by mohol, a dovolil som si vziať so sebou náradie.“ Keď hovoril, otvoril tašku Gladstone a na moje počudovanie vybral veľmi veľkú špongiu do kúpeľa.

„On! On! Si vtipný,“ zasmial sa inšpektor.

„Teraz, ak budeš mať tú veľkú dobrotu, že tieto dvere otvoríš veľmi potichu, čoskoro ho prinútime znížiť oveľa úctyhodnejšiu postavu.“

„No, neviem, prečo nie,“ povedal inšpektor. „Nevyzerá dobre na bunky na Bow Street, však?“ Vsunul kľúč do zámku a všetci sme veľmi potichu vošli do cely. Polovičná polovica sa otočila a potom sa znova usadila do hlbokého spánku. Holmes sa sklónil k džbánu na vodu, navlhčil si špongiu a potom ňou dvakrát intenzívne trel po tvári väzňa a dole.

„Dovoľte mi, aby som vás predstavil,“ zakričal, „na pána Nevilla St. Claira z Lee v grófstve Kent.“

Nikdy v živote som nevidel taký pohľad. Mužova tvár sa odlepila pod špongiou ako kôra zo stromu. Hrubý hnedý odtieň bol preč! Preč bola tiež strašná jazva, ktorá ju previazala naprieč, a skrútená pera, ktorá vrhla odporný úškrn do tváre! Trhnutie odnieslo zamotané červené vlasy a tam, sediaci v jeho posteli, bol bledý muž so smutnou tvárou a vycibreným vzhľadom, čierny vlas a hladkej pleti, pretieral si oči a hľadel na neho s rozospatým zmätkom. Potom si náhle uvedomil expozíciu, prepadol krikom a odhodil sa tvárou k vankúšu.

„Veľké nebo!“ zvolal inšpektor, „je to skutočne nezvestný muž. Poznám ho z fotografie.“

Väzeň sa otočil s ľahkomyselným vzduchom muža, ktorý sa vzdá svojho osudu. „Nech je to tak,“ povedal. „A modli sa, z čoho som obvinený?“

„Keď robíte veci s pánom Nevillom St. - Och, poď, nemôžeš byť z toho obvinený, pokiaľ to neurobia v prípade pokusu o samovraždu,“ povedal inšpektor s úškrnom. „No, bol som v platnosti dvadsaťsedem rokov, ale toto berie naozaj koláč.“

„Ak som pán Neville St. Clair, je zrejme, že nedošlo k nijakému trestnému činu, a preto som nezákonne zadržaný.“

„Žiadny trestný čin, ale došlo k veľmi veľkej chybe,“ povedal Holmes. „Urobil by si lepšie, keby si svojej žene dôveroval.“

„Nebola to manželka; boli to deti,“ zastonal väzeň. „Bože, pomôž mi, nenechal by som sa za ich otca zahabiť. Mój Bože! Aké odhalenie! Čo môžem urobiť?“

Sherlock Holmes si sadol vedľa neho na gauč a láskavo ho potľapkal po pleci.

„Ak to necháte objasniť na súde,“ povedal, „samozrejme, len ťažko sa vyhnete publicite. Na druhej strane, ak presvedčíte policajné orgány, že proti vám nie je možný prípad, neviem, že existuje dôvod, aby sa podrobnosti dostali do novín. Som si istý, že inšpektor Bradstreet urobí poznámky ku všetkému, čo by ste nám povedali, a predloží to príslušným orgánom. Prípad by potom nikdy nešiel pred súd vôbec.“

„Boh ti žehnaj!“ zvolal vášnivo väzeň. „Radšej by som vydržal väzenie, aj, dokonca aj popravu, než by som svoje strasti plné tajomstvo ako rodinnú škvrnu prenechal svojim deťom.“

„Ste prvý, kto kedy počul môj príbeh. Môj otec bol učiteľom v Chesterfiede, kde som získal vynikajúce vzdelanie. V mladosti som cestoval, nastúpil na javisko a nakoniec som sa stal reportérom večernej práce v Londýne.“ Jedného dňa si môj redaktor želal mať po žobraní v metropole sériu článkov a ja som im ich dobrovoľne ponúkol. Bol to bod, od ktorého začali všetky moje dobrodružstvá. Fakty som mohol získať až po amatérskom vyskúšaní žobrania, na ktorom som mohol založiť svoje články. Keď som sa herec, samozrejme, dozvedel všetky tajomstvá vymýšľania a bol som v zelenej miestnosti preslávený svojimi zručnosťami. Teraz som využil svoje schopnosti. Namaľoval som si tvár, a aby som sa čo najviac zľutoval, urobil som si dobrú jazvu a zafixoval som si jednu stranu pery skrútením pomocou malého sklzu mäsovej sádry. Potom som mal červenú hlavu vlasov a vhodné šaty vzal moju stanicu v obchodnej časti mesta, zdanlivo ako predajca zápaliek, ale naozaj ako žobrák. Sedem hodín som usiloval o živnosť a keď som sa večer vrátil domov, zistil som na moje prekvapenie, že som dostal najmenej 26 sekúnd. 4d.

„Napísal som svoje články a myslel som na niečo viac, až som o nejaký čas neskôr podporil účet za priateľa a nechal ma vybaviť súdny príkaz na 25 libier. Bol som na konci svojho dôvtipu, kde zohnať

peniaze, ale zrazu ma napadla myšlienka. Požiadal som veriteľa o štrnásťdňovú milosť, požiadal som o dovolenku zamestnávateľov a svoj čas som v prestrojení strávil žobraním v Meste. O desať dní som mal peniaze a splatil dlh.

„No, vieš si predstaviť, aké ťažké bolo usadiť sa na namáhavú prácu pri cene 2 libry týždenne, keď som vedel, že za deň si môžem zarobiť toľko, že si natriem tvár trochou farby, čiapku položím na zem a Bol to dlhý boj medzi mojou pýchou a peniazmi, ale doláre nakoniec zvíťazili, vyhodil som správy a deň čo deň som sedel v kúte, ktorý som si vybral ako prvý, inšpirujúc zľutovanie mojou príšernou tvárou a naplnením mojej vrecká s meďami. Moje tajomstvo poznal iba jeden muž. Bol strážcom nízkeho brlohu, v ktorom som býval v Swandam Lane, kde som každé ráno mohol vystupovať ako špinavý žobrák a po večeroch sa zmeniť na dobre oblečeného Tento muž, Lascar, bol za moje izby dobre zaplatený, takže som vedel, že moje tajomstvo je v jeho bezpečí.

„No, veľmi skoro som zistil, že šetrím značné sumy peňazí. Nechcem tým povedať, že by nejaký žobrák v uliciach Londýna mohol zarobiť 700 libier ročne - čo je menej ako moje priemerné tržby - ale mal som výnimočné výhody v mojej moci mejkapu a tiež v opravárenskom zariadení, ktoré sa zlepšilo praxou a urobilo zo mňa celkom uznávanú postavu v meste. Celý deň sa na mňa valil prúd halierov, ktorý sa líšil striebrom, a bol to veľmi zlý deň, v ktorom som nezobral 2 libry.

„Keď som zbohatol, stal som sa ambicióznejším, vzal som si dom na vidieku a nakoniec som sa oženil, bez toho, aby mal niekto podozrenie na moje skutočné zamestnanie. Moja drahá manželka vedela, že v meste podnikám. Ona málo vedela čo.

„Minulý pondelok som skončil na celý deň a obliekal som sa do svojej izby nad ópiovým brlohom, keď som sa pozrel zo svojho okna a na moje zdesenie a údiv som uvidel, že moja žena stojí na ulici a má oči uprené na ja. Zarazil som výkrik, odhodil som ruky, aby mi zakryl tvár, a ponáhľajúc sa k môjmu dôverníkovi, Lascarovi, ho prosil, aby kohoľvek ku mne neprišiel. Počul som jej hlas dole, ale vedel som, že ona nemohol som vystúpiť. Rýchlo som odhodil oblečenie, natiahol som si žobrácke oblečenie a dal som si svoje pigmenty a parochňu. Ani oči manželky nedokázali preraziť, a tak dokončil prestrojenie. Ale potom mi došlo, že by mohlo dôjsť k prehliadke. v miestnosti, aby ma šaty mohli zradiť. Otvoril som okno a svojím násilím som znovu otvoril malý rez, ktorý som si ráno napálil do spálne. Potom som chytil kabát, ktorý vážili meďníci Práve som na ňu prešiel z koženej tašky, v ktorej som nosil tržby, a hodil som ju z okna a zmizol v Temži. Ostatné odevy by síce nasledovali, ale v tom okamihu sa na schodoch spustil nával strážnikov a pár minút potom som sa, na svoju úľavu, skôr priznal, že namiesto toho, aby ma identifikovali ako pána Nevilla St. Claira, Bol som zatknutý ako jeho vrah.

“Neviem, že je tu ešte niečo, čo by som mal vysvetliť. Bol som rozhodnutý zachovať si svoje maskovanie čo najdlhšie, a tým preferujem špinavú tvár. Vedel som, že moja žena by bola strašne úzkostlivý, a sklzol som z prsteňa.” a zveril to Lascarovi vo chvíli, keď ma žiadny strážnik nesledoval, spolu s náhlým čmáraním, ktoré jej hovorilo, že sa nemá prečo báť. “

„Tá nóta sa k nej dostala iba včera,“ povedal Holmes.

“Dobry bože! Aký týždeň musela stráviť!”

„Polícia sledovala tohto Lascara,“ uviedol inšpektor Bradstreet, „a celkom dobre chápem, že by pre neho mohlo byť ťažké nepozorovane poslať list. Pravdepodobne ho odovzdal svojmu zákazníkovi námorníkov, ktorý na to niekoľko dní zabudol. . “

„To bolo ono,“ povedal Holmes a súhlasne prikývol; “Nepochybujem o tom. Ale nebol si nikdy stíhaný za žobranie?”

„Mnohokrát; ale čo mi bola pokuta?“

„Tu sa to však musí zastaviť,“ povedal Bradstreet. „Ak má polícia túto vec utuľať, nesmie tu byť viac ako Hugh Boone.“

„Prisahal som to tým, že človek môže zložiť najslávnejšie prisahy.“

6.0 MUŽ S POKRÝVENÝMI PERMI.

„V takom prípade si myslím, že je pravdepodobné, že už nemožno podniknúť žiadne ďalšie kroky. Ak vás však opäť nájdú, musia vyjsť všetci. Som si istý, pán Holmes, že vám veľmi dlžíme za to, že ste vyčistili záležitosť hore. Kiež by som vedel, ako dospejete k svojim výsledkom.“

„Došiel som k tomuto,“ povedal môj priateľ, „sediac na piatich vankúšoch a skonzumovať uncu súlož. Myslím si, Watson, že keď pôjdeme autom na Baker Street, stihneme čas na raňajky.“

Kapitola 7

DOBRODRUŽSTVO VII

7.0 DOBRODRUŽSTVO MODRÉHO CARBUNCLE.

Druhého rána po Vianociach som zavolať svojho priateľa Sherlocka Holmesa s úmyslom popriať mu komplimenty sezóny. Leňošil na pohovke vo fialovom župane, napravo v jeho dosahu stojan na rúry a po ruke hromada pokrčených ranných papierov, zjavne novo študovaných. Vedľa pohovky bola drevená stolička a na uhle chrbta visel veľmi pochmúrny a pochybný tvrdý klobúk, ktorý sa cítil horšie, a na niekoľkých miestach bol popraskaný. Objektív a kliešte ležiace na sedadle stoličky naznačovali, že klobúk bol na účely vyšetrovania zavesený týmto spôsobom.

„Si zasnúbený,“ povedal som; „možno ťa vyrušujem.“

„Vôbec nie. Som rád, že mám priateľa, s ktorým môžem diskutovať o mojich výsledkoch. Záležitost' je úplne triviálna“ - trhol palcom v smere starého klobúka - „existujú však určité body s ním, ktoré nie sú úplne zbavené záujmu a dokonca ani poučenia.“

Usadil som sa do jeho kresla a zohrial som si ruky pred jeho praskajúcim ohňom, pretože nastal ostrý mráz a okná boli plné ľadových kryštálov. „Predpokladám,“ poznamenal som, „že, ako to vyzerá domácky, má táto vec spojený nejaký smrteľný príbeh - že je to vodičko, ktoré vás povedie pri riešení nejakej záhady a trestu za nejaký zločin. „

„Nie, nie. Žiadny zločin,“ povedal so smiechom Sherlock Holmes. „Iba jedna z tých čudných malých udalostí, ktoré sa stanú, keď budete mať štyri milióny ľudských bytostí navzájom strkajúcich sa v priestore niekoľkých štvorcových míľ. Uprostred akcie a reakcie tak hustého roja ľudstva môže každá možná kombinácia udalostí Očakáva sa, že sa uskutoční, a bude predstavených veľa malých problémov, ktoré môžu byť zarážajúce a bizarné bez toho, aby to bolo trestné. Už sme s tým mali skúsenosti.“

„Toľko,“ poznamenal som, „že z posledných šiestich prípadov, ktoré som pridal do svojich poznámok, boli tri úplne bez trestného činu.“

„Presne. Narážaš na môj pokus získať dokumenty Irene Adlerovej, na jedinečný prípad slečny Mary Sutherlandovej a na dobrodružstvo muža so skrúteným perom. Nuž, nepochybujem, že táto malá záležitosť spadne do rovnaká nevinná kategória. Poznáš komisára Petersona?“

„Áno.“

„Patrí mu táto trofej.“

„Je to jeho klobúk.“

„Nie, nie, našiel ho. Jeho majiteľ nie je známy. Žiadam vás, aby ste sa na neho nepozerali ako na ošúchaný billycock, ale ako na intelektuálny problém. A najskôr na to, ako to sem prišlo. Prišlo to na Štedrý deň ráno, v spoločnosti s dobrou tučnou husou, ktorá sa nepochybne pečie v tejto chvíli pred Petersonovou palbou. Fakty sú tieto: asi o štvrtej hodine vianočnej, Peterson, ktorý, ako viete, je veľmi čestný chlapík, vracal sa z malého veselí a vracal sa domov po Tottenhamskej súdnej ceste. Pred sebou videl v záblesku svetla vysokého muža, ktorý kráčal s miernym potácaním a niesol na sebe prehodenú bielu hus. Keď sa dostal na roh ulice Goodge, medzi týmto cudzincom a malým uzlom drsnosti sa strhol rad. Jeden z nich zrazil mužovi klobúk, na ktorý zdvihol palicu, aby sa bránil, a prehodil ju cez svoju hlavu, rozbil za sebou výkladnú skriňu. Peterson sa rútil dopredu, aby chránil cudzinca od jeho útočníkov; ale muž, šokovaný tým, že rozbil okno, a keď videl, ako sa k nemu rúti úradne vyzerajúca osoba v uniforme, rútil k nemu, hodil husu, vzal si päty a zmizol uprostred labyrintu malých uličiek, ktoré ležia vzhľadom na Tottenham Court Road. Drsníci utiekli aj pred zjavením sa Petersona, takže zostal v držbe bojového poľa a tiež koristi víťazstva v podobe tohto otľakaného klobúka a najneprehľadnejšej husi vianočnej.“

„Čo určite obnovil ich majiteľovi?“

„Môj drahý, v tom spočíva problém. Je pravda, že, pre pani Henry Bakerovú “bolo vytlačené na malom lístičku, ktorý bol priviazaný k ľavej nohe vtáka, a je tiež pravda, že iniciály, H. B. “ sú čitateľné na podšívke tohto klobúka, ale keďže v tomto našom meste je niekoľko tisíc pekárov a niekoľko stoviek

pekárov Henryho, nie je ľahké vrátiť niektorému z nich stratený majetok. ““

„Čo teda urobil Peterson?“

“Na Štedrý deň ráno mi priniesol okrúhly klobúk aj hus, pretože vedel, že aj tie najmenšie problémy ma zaujímajú. Hus, ktorú sme si nechali, sme si nechali až do dnešného rána, keď boli náznaky, že napriek miernemu mrazu bude dobre, že by sa mal zjesť bez zbytočného odkladu. Jeho nálezcovia ho preto odniesol, aby naplnil konečný osud husi, zatiaľ čo ja si naďalej nechávam klobúk neznámeho pána, ktorý prišiel o vianočnú večeru. “

„Nerobil reklamu?“

„Nie.“

„Potom, čo by si mohol vedieť o jeho totožnosti?“

„Iba toľko, koľko dokážeme odvodiť.“

„Z jeho klobúka?“

„Presne.“

„Ale žartuješ. Čo môžeš zhromaždiť z tejto starej otlčenej plsti?“

„Tu je môj objektív. Poznáš moje metódy. Čo by si mohol zhromaždiť, pokiaľ ide o individualitu muža, ktorý nosil tento článok?“

Vzal som ošúchaný predmet do svojich rúk a dosť ľútostivo ho prevrátil. Bol to veľmi obyčajný čierny klobúk obvyklého okrúhleho tvaru, tvrdý a oveľa horšie na nosenie. Podšívka bola z červeného hodvábu, ale bola výrazne odfarbená. Neexistovalo meno výrobcu; ale, ako poznamenal Holmes, iniciály „H. B.“ boli naškriabané na jednej strane. Bol prepichnutý po okraj kvôli zaisteniu klobúka, ale pružnosť chýbala. Zvyšok bol popraskaný, mimoriadne prašný a na niekoľkých miestach škvrnitý, hoci sa zdalo, že došlo k nejakému pokusu skryť zafarbené škvrny rozmazaním atramentom.

„Nič nevidím,“ povedala som a vrátila som to späť svojmu priateľovi.

„Naopak, Watson, vidíš všetko. Z toho, čo vidíš, však nedokážeš rozumieť. Pri vyvodzovaní záverov si príliš plachý.“

„Potom mi, prosím, povedz, čo je to, že môžeš odvodiť z tohto klobúka?“

Zdvihol to a hľadel na to zvláštnym introspektívnym spôsobom, ktorý bol pre neho charakteristický. „Je to možno menej sugestívne, ako by to mohlo byť,“ poznamenal, „a napriek tomu existuje niekoľko záverov, ktoré sú veľmi zreteľné, a niekoľko ďalších, ktoré predstavujú prinajmenšom silnú rovnováhu pravdepodobnosti. samozrejme na prvý pohľad zrejme, a tiež to, že za posledné tri roky bol vcelku dobre urobený, hoci teraz upadol do zlých dní. Mal predvídavosť, ale má teraz menej ako predtým, poukazujú na morálnu retrogresiu, ktorá, ak sa vezme s úpadkom jeho majetku, naznačuje, že na neho pôsobí nejaký zlý vplyv, pravdepodobne, ktorý pije. Môže to zodpovedať aj za zrejmy fakt, že ho jeho žena prestala milovať.“

„Môj drahý Holmes!“

„Zachoval si však istý stupeň sebaúcty,“ pokračoval, pričom nerešpektoval moje výhrady. „Je to muž, ktorý vedie sedavý život, chodí málo, úplne necvičí, je v strednom veku, má vlasy ostrihané do vlasov, ktoré si nechal ostrihať počas posledných niekoľkých dní a ktoré natiera limetkovým krémom. Tieto sú ďalšie patentové fakty, ktoré sa dajú odvodiť z jeho klobúka. Mimochodom, je tiež veľmi nepravdepodobné, že by mal vo svojom dome natavený plyn.““

„Určite si robíš srandu, Holmes.“

„Ani v najmenšom. Je možné, že ani teraz, keď ti dám tieto výsledky, nevidíš, ako sa dosahujú?“

„Nepochybujem o tom, že som veľmi hlúpy, ale musím sa priznať, že ťa nemôžem nasledovať. Napríklad, ako si odvodil, že tento muž bol intelektuál?“

Ako odpoveď Holmes poklepal klobúkom na hlavu. Prišiel priamo cez čelo a usadil sa na mostíku nosa. „Je to otázka kubatúry,“ uviedol; „človek s tak veľkým mozgom musí mať niečo do seba.“

„Pokles jeho majetku, teda?“

„Tento klobúk má tri roky. Vtedy prišli tieto ploché okraje zvlnené na okraji. Je to klobúk tej najlepšej kvality. Pozrite sa na remienok z rebrovaného hodvábu a vynikajúcu podšívku. Keby si tento muž mohol dovoliť kúpiť tak drahé pred tromi rokmi čiapku a odvtedy čiapku nemal, potom sa zaručene dostal do sveta.““

„To je samozrejme dosť jasné. Ale čo predvídavosť a morálna retrográdnosť?“

Sherlock Holmes sa zasmial. „Tu je prognóza,“ povedal a položil prst na malý kotúč a slučku zabezpečovača klobúkov. „Nikdy sa nepredávajú na klobúkoch. Ak si tento muž objednal, je to známka určitej predvídavosti, pretože tento spôsob ochrany pred vetrom zišiel z cesty. Ale pretože vidíme, že zlomil gumičku a už sa neobťažoval ju vymeniť, je zrejme, že má teraz menej predvídavosti ako predtým, čo je zreteľným dôkazom slabnúcej povahy. Na druhej strane sa usiloval niektoré z týchto škvŕn zakryť tým, že ich namazal. atramentom, čo je znakom toho, že celkom neustratil sebaúctu.“

„Tvoja úvaha je určite pravdepodobná.“

„Ďalšie body, že má stredný vek, že má vlasy grizzlované, že boli nedávno ostrihané a že používa vápenný krém, je potrebné zhromaždiť z dôkladného preskúmania spodnej časti podšívky. Šošovka obsahuje veľké množstvo končekov vlasov, ktoré sú strihané strihacími nožnicami holiča. Všetky vyzerajú ako príľnavé a zreteľne vonia po vápennom krému. Tento prach, ako si všimnete, nie je drsný, sivý prach z ulice, ale nadýchaný hnedý prach z domu, ktorý ukazuje, že bol po väčšinu času zavesený v interiéri, zatiaľ čo stopy vlhkosti na vnútornej strane sú dôkazom toho, že sa nositeľ veľmi voľne potil, a preto ťažko byť v najlepšom tréningu.““

„Ale jeho žena - povedala si, že ho prestala milovať.“

„Tento klobúk nebol štetcom niekoľko týždňov. Keď ťa vidím, môj drahý Watson, s týždňovým nahromadením prachu na tvom klobúku a keď ti tvoja žena dovolí ísť von v takom stave, budem sa báť, že máš tiež mal to šťastie, že stratil náklonnosť svojej ženy.“

„Ale mohol by to byť mládenec.“

„Nie, priniesol husi domov ako dar svojej manželke za mier. Pamätaj na kartu na vtácej nohe.“

„Na všetko máš odpoveď. Ale ako, preboha, odvodíš, že v jeho dome nie je položený plyn?“

„Jedna lojová škvŕna, alebo dokonca dve, by mohla prísť náhodou; ale keď vidím najmenej päť, myslím si, že nemožno pochybovať o tom, že jedinec musí byť často v kontakte s horiacim lojom - pravdepodobne chodí v noci po schodoch s klobúkom v jednej ruke a odkvapovou sviečkou v druhej. Každopádne nikdy nezískal lojové škvŕny z plynového lúča. Ste spokojný?“ „No, je to veľmi dômyselné,“ povedal som so smiechom; „ale keďže, ako ste práve povedali, nedošlo k žiadnemu trestnému činu a k ublíženiu na zdraví okrem straty husí nedošlo, zdá sa, že to všetko je skôr strata energie.“

Sherlock Holmes otvoril ústa, aby odpovedal, keď sa dvere otvorili, a Peterson, komisár, vrazil do bytu so začervenanými lícami a tvárou muža, ktorý je ohromený úžasom.

„Hus, pán Holmes! Hus, pane!“ zalapal po dychu.

„Čo? A čo z toho teda? Vrátilo sa to k životu a odletelo to cez kuchynské okno?“ Holmes sa otočil na pohovke, aby získal spravodlivejší pohľad na mužovu vzrušenú tvár.

„Vidíte, pane! Pozrite sa, čo moja žena našla v úrode!“ Natiahol ruku a na strede dlane zobrazil brilantne

scintilačný modrý kameň, skôr menší ako fazuľa, ale tak čistý a žiarivý, že sa v tmavej dutine jeho ruky mihotal ako elektrický bod.

Sherlock Holmes sa posadil s pišťalkou. „Jove, Peterson!“ povedal: „Toto je skutočne poklad. Predpokladám, že vieš, čo máš?“

„Diamant, pane? Drahý kameň. Krája sa do skla, akoby to bol tmel.“

„Je to viac ako drahý kameň. Je to drahý kameň.“

„Nie modrý karbunkel grófkky z Morcara!“ Ejakuloval som.

“Presne tak. Mal by som poznať jeho veľkosť a tvar, pretože som si všimol, že som si o ňom v poslednej dobe každý deň prečítal reklamu v The Times. Je to úplne jedinečné a jeho hodnotu je možné len domýšľať, ale ponúknutá odmena vo výške 1 000 GBP je určite nie do dvadsiatej časti trhovej ceny.”

“Tisíc libier! Veľký Pán milosrdenstva!” Komisar sa zvalil na stoličku a pozeral z jedného na druhého.

„To je odmena a mám dôvod vedieť, že v pozadí sú sentimentálne úvahy, ktoré by prinútili grófkku, aby sa rozdelila s polovicou svojho majetku, ak by dokázala, ale drahokam získať späť.“

„Stratil sa, ak si dobre pamätám, v hoteli Cosmopolitan,“ poznamenal som.

“Presne tak, 22. decembra, len pred piatimi dňami. Inštalatér John Horner bol obvinený z toho, že ho abstrahoval od dámskeho šperku. Dôkazy proti nemu boli také silné, že prípad bol postúpený súdnym zborom. I mať tu nejakú správu, myslím si.” Prehrabával sa v novinách, letmo pozeral na dátumy, až nakoniec jeden vyhladil, zdvojnásobil a prečítal si nasledujúci odsek:

„Lúpež klenotov hotela Cosmopolitan. 26-ročný inštalatér John Horner bol vychovaný pre obvinenie z toho, že v 22. instancii bol z drahokamu grófkky z Morcaru vyňatý cenný klenot známy ako modrý karbunkel. James Ryder, horný referent v hoteli, vydal dôkazy v tom zmysle, že v deň lúpeže predviedol Hornera do šatne grófkky z Morcaru, aby mohol spájkovať druhú tyč roštu, ktorá bola zostal s Hornerom nejaký čas, ale nakoniec ho odvolali. Po návrate zistil, že Horner zmizol, kancelária bola prinútená otvoriť sa a že malá marocká rakva, v ktorej, ako sa neskôr ukázalo, Grófkka si zvykla nechať svoj klenot, ležala prázdna na toaletnom stolíku. Ryder okamžite spustil poplach a Horner bol zatknutý toho istého večera; kameň však nebol nájdený ani na jeho osobe, ani v jeho izbách. Catherine Cusack, slúžka grófkke, de vydávala sa za to, že počula Ryderovo zdesenie nad objavením lúpeže, a že sa vrhla do miestnosti, kde našla veci podľa popisu posledného svedka. Inšpektor Bradstreet z divízie B podal svedectvo o zatknutí Hornera, ktorý horúčkovo bojoval, a najsilnejšie protestoval proti svojej nevine. Dôkaz o predchádzajúcom odsúdení za lúpež proti väzňovi, sudca odmietol zaoberať sa trestným činom stručne, ale postúpil ho na poroty. Horner, ktorý v priebehu konania prejavoval príznaky intenzívnych emócií, pri závere upadol do bezvedomia a bol vykonaný pred súdom.”

“Hum! Toľko policajný súd,” povedal zamyslene Holmes a odhodil papier. „Otázkou, ktorú teraz musíme vyriešiť, je sled udalostí vedúcich od puzdra na klenoty na jednom konci k úrode husi na Tottenham Court Road na druhom. Vidíte, Watson, naše malé dedukcie zrazu predpokladali veľa dôležitejší a menej nevinný aspekt. Tu je kameň; kameň pochádzal z husí a hus pochádzal od pána Henryho Bakera, pána so zlým klobúkom a so všetkými ostatnými vlastnosťami, s ktorými som vás nudil. Takže teraz sme musíme sa veľmi vážne usilovať nájsť tohto pána a zistiť, akú úlohu zohral v tomto malom tajomstve. Aby sme to dosiahli, musíme najskôr vyskúšať najjednoduchšie prostriedky, ktoré nepochybne spočívajú v reklame vo všetkých večerníkoch. Ak sa to nepodarí, Použijem iné metódy.”

„Čo povieš?“

„Dajte mi ceruzku a ten kúsok papiera. Teraz teda: Na rohu ulice Goodge sa nachádza hus a čierny plstený klobúk. Pán Henry Baker môže mať to isté, keď si večer podá prihlášku o 6:30 v čase 221B., Pekárska ulica.’ To je jasné a výstižné.”

“Veľmi. Ale uvidí to?”

„Nuž, určite bude dávať pozor na papiere, pretože pre chudobného človeka bola strata veľká. Bol zjavne taký vystrašený svojou neplechou pri rozbití okna a prístupom Petersona, že myslel na nič iné ako útek, ale odvtedy musel s trpkosťou oľutovať impulz, ktorý spôsobil, že odhodil vtáka. Potom ho zavedenie jeho mena spôsobí, že ho uvidí, pretože každý, kto ho pozná, na to upriami svoju pozornosť. Tu si, Peterson, dobehni do reklamnej agentúry a daj to do večerných novín.““

„V ktorom, pane?“

„Och, v Globe, Star, Pall Mall, St. James's, Evening News, Standard, Echo a v akýchkoľvek ďalších, ktoré vás napadnú.“

„Veľmi dobre, pane. A tento kameň?“

„Aha, áno, ten kameň si nechám. Ďakujem. A, hovorím, Peterson, stačí si kúpiť cestu naspäť a nechať ju tu so mnou, pretože musíme mať jedného, ktorého by som tomuto pánovi mohol dať namiesto ten, ktorý teraz požíra vaša rodina.““

Keď komisár odišiel, Holmes vzal kameň a podržal ho proti svetlu. „Je to dobrá vec,“ povedal. „Len sa pozri, ako sa leskne a iskrí. Samozrejme, že je to jadro a zameranie zločinu. Každý dobrý kameň je. Sú to diablove domáce návnady. Vo väčších a starších klenotoch môže každá fazeta stáť za krvavým činom. Tento kameň je ešte nemá dvadsať rokov. Našiel sa na brehu rieky Amoy v južnej Číne a je pozoruhodný tým, že má všetky charakteristické znaky karbunky, až na to, že má modrý odtieň namiesto rubínovej červenej. Napriek svojej mladosti má už bola zlovestná história. Kvôli tejto štyridsaťzrnej hmotnosti kryštalizovaného dreveného uhlia došlo k dvom vraždám, hádzaniu vitriolov, samovražde a niekoľkým lúpežiam. Kto by si myslel, že tak pekná hračka bude dodávateľom šibenica a väzenie? Teraz to zavriem do svojej pevnej skrinky a urobím šnúru s grófkou, aby som povedala, že ju máme.““

„Myslíš si, že tento muž je Horner nevinný?“

“Nemôžem povedať.”

„Nuž, myslíš si teda, že tento druhý, Henry Baker, mal niečo spoločné s touto vecou?“

„Myslím si, že je oveľa pravdepodobnejšie, že Henry Baker je absolútne nevinný človek, ktorý netušil, že vták, ktorý nesie, má oveľa väčšiu hodnotu, ako keby bol vyrobený z masívneho zlata. To však urobím veľmi jednoduchým testom zistíme, či máme odpoveď na našu reklamu.“

„A ty dovedty nemôžeš nič robiť?“

„Nič.“

„V takom prípade budem pokračovať v profesionálnom kole. Vrátim sa však večer v hodinu, ktorú ste spomenuli, pretože by som rád videl riešenie tak zamotaného podniku.“

„Som veľmi rád, že ťa vidím. Večeriam o siedmej. Verím, že tu je sluka lesná. Mimochodom, vzhľadom na nedávne udalosti by som asi mal požiadať pani Hudsonovú, aby preskúmala jej úrodu.“

Meškal ma prípad a bolo niečo po pol siedmej, keď som sa ešte raz ocitol v Baker Street. Keď som sa priblížil k domu, uvidel som vysokého muža v škótskej kapote s kabátom, ktorý mal zapnutý až po bradu, čakať vonku v jasnom polkruhu, ktorý bol vyhodенý z horúceho svetla. Hneď ako som dorazil, dvere sa otvorili a ukázali sme sa spolu do Holmesovej izby.

„Verím, že pán Henry Baker,“ povedal, vstal z kresla a pozdravil svojho návštevníka ľahkým geniálnym nádychom, ktorý tak ľahko predpokladal. „Modlite sa, vezmite túto stoličku k ohňu, pán Baker. Je chladná noc a pozorujem, že váš obeh je viac prispôsobený na leto ako na zimu. Ah, Watson, práve ste prišli v pravý čas. klobúk, pán Baker?“

„Áno, pane, to je nepochybne môj klobúk.“

Bol to veľký muž so zaoblenými ramenami, mohutnou hlavou a širokou, inteligentnou tvárou, sklone-

nou k špičatej brade grizovanej hnedej. Červený dotyk v nose a na lícach s miernym chvením jeho predĺženej ruky pripomínal Holmesovu domnienku o jeho zvykoch. Jeho hrdzavý čierny kabát bol zapnutý priamo vpredu, golier bol otočený hore a z rukávov mu vytŕčali lankové zápästia bez známky manžety alebo košele. Hovoril pomaly a staccato, pri výbere svojich slov postupoval opatrne a vo všeobecnosti pôsobil učiacim sa mužom a písmenami, ktorý bol zlým zaobchádzaním v rukách šťastia.

„Tieto veci sme si ponechali niekoľko dní,“ povedal Holmes, „pretože sme očakávali, že od vás uvidíme reklamu s uvedením vašej adresy. Som na rozpacích, keď teraz viem, prečo ste neurobili reklamu.“

Náš návštevník sa zasmial dosť zahanbene. „Šilingy u mňa neboli také hojné ako kedysi,“ poznamenal. „Nepochyboval som o tom, že tlupa drsných zbraní, ktorá na mňa zaútočila, mi sňala klobúk aj vtáka. Bolo mi jedno, že som minul viac peňazí v beznádejnom pokuse o ich získanie.“

“Veľmi prirodzene. Mimochodom, o vtákovi nás prinútili jesť.”

„Jesť to!“ Náš návštevník v nadšení vstal z kresla.

„Áno, bolo by to k ničomu, keby sme to neurobili. Ale predpokladám, že táto druhá hus na kredenci, ktorá má približne rovnakú váhu a je úplne svieža, bude rovnako dobre zodpovedať tvojmu účelu?“

„Och, určite, určite,“ odpovedal s úľavou pán Baker.

„Samozrejme, stále máme perie, nohy, plodinu a tak ďalej od svojho vlastného vtáka, takže ak si želaš -“

Muž prepukol v srdečný smiech. „Môžu byť pre mňa užitočné ako pozostatky môjho dobrodružstva,“ povedal, „ale okrem toho ťažko vidím, aké využitie pre mňa bude mať disjecta membrána môjho zosnulého známeho. Nie, pane, myslím si, že s vaše povolenie, obmedzím svoju pozornosť na vynikajúceho vtáka, ktorého vnímam na kredenci.“

Sherlock Holmes na mňa ostro pozrel s miernym pokrčením pliec.

„Tam je teda tvoj klobúk a tam tvoj vták,“ povedal. „Mimochodom, nudilo by ťa, keby si mi povedal, odkiaľ máš toho druhého? Som trochu milovník vtákov a málokedy som videl lepšie vypestovanú hus.“

„Určite, pane,“ povedal Baker, ktorý vstal a zastrčil svoj novo získaný majetok pod svoju pažu. „Je nás niekoľko, ktorí často chodíme do hostinca Alpha, neďaleko múzea - v priebehu dňa nás nájdete v samotnom múzeu, chápete. Tento rok náš dobrý hosťiteľ, menom Windigate, zriadil husací klub, ktoré sme vzhľadom na niekoľko málo pencí každý týždeň mali každý dostať na Vianoce vtáka. Moje pence boli riadne zaplatené a zvyšok je vám známy. Som vám veľmi dlžný, pane, pretože škótska kapota je vybavená ani na moje roky, ani na svoju gravitáciu.“ S komickou pompéznosťou spôsobu sa nám slávnostne poklonil a vykročil na cestu.

„Toľko pán Henry Baker,“ povedal Holmes, keď za sebou zavrel dvere. „Je úplne isté, že o ničom nevie nič. Máte hlad, Watson?“

„Nie presne.“

„Potom navrhujem, aby sme z našej večere urobili večeru a nadviazali na túto stopu, kým je ešte horúca.“

„Rozhodne.“

Bola to trpká noc, a tak sme si stiahli z vredov a o hrdla sme si zabalili kravaty. Vonku hviezdy chladne svietili na bezoblačnej oblohe a dych okoloidúcich vyfukoval do dymu ako toľko výstrelův z pištole. Keď sme prechádzali lekárskou štvrtou, Wimpole Street, Harley Street, a tak cez Wigmore Street do Oxford Street, naše kroky prudko a hlasno zvonili. O štvrt hodiny sme boli v Bloomsbury v hostinci Alpha Inn, čo je malý verejný dom na rohu jednej z ulíc, ktorá vedie dole do Holbornu. Holmes otvoril dvere súkromného baru a objednal si od domáceho pána s červenou tvárou a bielou zásterou dva poháre piva.

„Vaše pivo by malo byť vynikajúce, ak je také dobré ako vaše husi,“ povedal.

„Moje husi!“ Muž vyzeral prekvapene.

„Áno. Hovoril som len pred pol hodinou s pánom Henrym Bakerom, ktorý bol členom tvojho husacieho klubu.“

„Aha! Áno, chápem. Ale vidíte, pane, nie sú to naše husi.“

„Skutočne! Čí teda?“

„No, dve desiatky som dostal od predajcu v Covent Garden.“

„Skutočne? Niektorých poznám. Ktoré to bolo?“

„Breckinridge sa volá.“

„Aha! Nepoznám ho. Nuž, tu je tvoj dobrý domáci pán a v tvojom dome blaho. Dobrú noc.“

„Teraz pre pána Breckinridga,“ pokračoval a zapol si kabát, keď sme vyšli do mrazivého vzduchu.

„Pamätajte, Watson, že aj keď na jednom konci tohto reťazca máme tak domácu vec ako hus, na druhom máme muža, ktorý bude určite dostávať sedemročné trestné otroctvo, pokiaľ nedokážeme jeho nevinu. Je možné, že náš Vyšetrovanie môže iba potvrdiť jeho vinu; v každom prípade však máme smer vyšetrovania, ktorý policajti premeškali a ktorý sa nám dostal do rúk jedinečnou šancou. Poďme za tým až do trpkého konca. teda na juh a rýchly pochod!“

Prešli sme cez Holborn, po ulici Endell Street, a tak kľukatými chodníkmi slumov na trh Covent Garden Market. Jeden z najväčších stánkov niesol meno Breckinridge a majiteľ, ktorý vyzeral ako kôň, vyzeral ostro a s ostrou tvárou a upravenými bočnými fúzmi pomohol chlapcovi zložiť okenice.

„Dobrý večer. Je chladná noc,“ povedal Holmes.

Predavač prikývol a spýtavo pozrel na môjho spoločníka.

„Vidím, že ste vypredané z husí,“ pokračoval Holmes a ukázal na holé mramorové platne.

„Nechaj ma päťsto zajtra ráno.“

„To nie je dobré.“

„No, nejaké sú v stánku s plynovým horákom.“

„Aha, ale odporúčali mi ťa.“

„Kto?“

„Pán Alfa.“

„Och, áno; poslal som mu pár desiatok.“

„Aj tie jemné vtáky boli. Odkiaľ si ich vzal?“

Na moje prekvapenie táto otázka vyvolala u predavača výbuch hnevu.

„Teraz teda, pane,“ povedal so sklonenou hlavou a rukami v bok, „po čom to idete? Poďme na to rovno.“

„Je to dosť priame. Zaujímalo by ma, kto vám predal husi, ktoré ste dodali Alfe.“

„Nuž, teda ti to nepoviem. Takže teraz!“

„Ach, to nemá význam; ale neviem, prečo by ti malo byť tak teplo cez takú maličkosť.“

„Teplé! Možno by ti bolo rovnako teplo, keby si bol rovnako otravovaný ako ja. Keď zaplatím slušné peniaze za dobrý článok, malo by to skončiť s podnikaním; ale je to 'Kde sú husy?' a „Komu ste predali husi?“ a „Čo si vezmete pre husi?“ Jeden by si myslel, že sú jedinými husami na svete, počuť ten rozruch,

ktorý sa nad nimi robí. ““

„No, nemám nijaké spojenie so žiadnymi ďalšími ľuďmi, ktorí sa pýtajú,“ povedal neopatrne Holmes.
„Ak nám nepovieš, že stávka je vypnutá, to je všetko. Ale vždy som pripravený podporiť svoj názor na vec s vtákmi a mám na ňom päť, že vták, ktorého som jedol, je chovaný v krajine.“

„Takže si stratil päťdesiatku, pretože je chovanú v meste,“ odsekol predavač.

„Nie je to nič také.“

„Hovorím, že je.“

„Neverím tomu.“

„Myslíš si, že o vtákoch vieš viac ako ja, kto s nimi manipuloval odvtedy, čo som bol bradavičiar? Hovorím ti, že všetky tie vtáky, ktoré išli na Alfu, boli chované v meste.“

„Nikdy ma nepresvedčíš, aby som tomu uveril.“

„Stavíš sa teda?“

„Berie ti to iba peniaze, pretože viem, že mám pravdu. Ale budem mať pri tebe panovníka, len aby som ťa naučil nebyť tvrdohlavý.“

Predavač sa zachmúrene zasmial. „Prineste mi knihy, Bill,“ povedal.

Malý chlapec priniesol dokopy malý tenký objem a veľký masťný chrbát a spolu ich položil pod zavesenú lampu.

„Teraz teda, pán Cocksure,“ povedal predavač, „myslel som si, že mi došli husi, ale skôr ako skončím, zistíte, že v mojom obchode ešte nejaká zostala. Vidíte túto malú knižku?“

„No?“

„To je zoznam ľudí, od ktorých kupujem. Vidíte? Na tejto stránke sú teda vidiecki ľudia a čísla za ich menami sú tam, kde sú ich účty vo veľkej účtovnej knihe. Teraz teda! Vidíte túto ďalšiu stránku červeným atramentom? No, to je zoznam mojich mestských dodávateľov. Teraz sa pozrite na to tretie meno. Stačí mi ho prečítať.“

„Pani Oakshottová, 117 rokov, Brixton Road - 249,“ čítal Holmes.

„Celkom dobre. Teraz to otoč do hlavnej knihy.“

Holmes sa otočil na označenú stránku. „Tu ste, pani Oakshottová, 117 rokov, Brixton Road, dodávateľ vajec a hydiny. „

„Takže, aký je posledný záznam?“

„„ 22. decembra. Dvadsaťštyri husí o 7.6 h. “ „

„Celkom áno. Tam si. A dole?“

„„ Predané pánovi Windigateovi z Alfa, v 12. “ „

„Čo máš teraz povedať?“

Sherlock Holmes vyzeral hlboko rozladene. Vytiahol z vrečka panovníka, odhodil ho na dosku a odvrátil sa vzduchom človeka, ktorého znechutenie je príliš hlboké na slová. O pár metrov ďalej sa zastavil pod lampou a zasmial sa srdečným, nehlučným spôsobom, ktorý bol pre neho vlastný.

„Keď uvidíte muža s fúzmi tohto strihu a z vrečka vyčnievajúcimi, ružovými “unmi, vždy ho môžete prilákať stávkou,“ povedal. „Trúfam si, že keby som dal pred neho 100 libier, ten človek by mi neposky-

tol také úplné informácie, ako by ho od neho čerpala myšlienka, že mi robí stávkú. No, Watson, sme, Myslím si, že sa blíži koniec našej výpravy, a zostáva len určiť, či by sme k tejto pani Oakshottovej mali pokračovať v noci, alebo si ju máme rezervovať na zajtra. ten nevrlý človek povedal, že okrem nás existujú aj iní, ktorí sa tejto záležitosti obávajú, a mal by som - “

Jeho poznámky zrazu prerušil hlasný huk, ktorý sa vyvalil zo stánku, ktorý sme práve opustili. Keď sme sa otočili, uvideli sme malého chlapíka s krysou tvárou, ktorý stál uprostred kruhu žltého svetla, ktorý bol hodený výkyvnou lampou, zatiaľ čo Breckinridge, predavač zarámovaný vo dverách jeho stánku, prudko tresol pästami po krknutí. obrázok.

„Mám ťa dosť a tvojich husí,“ zakričal. „Prajem si, aby ste boli všetci spolu s diablom. Ak ma prídeš viac otravovať svojimi hlúpymi rečami, nastavím na teba psa. Privedieš sem pani Oakshottovú a ja jej odpoviem, ale čo máš robiť? s tým? Kúpil som od teba husi? “

„Nie; ale jeden z nich bol môj rovnaký,“ kňučal mužiček.

„No, tak o to požiadaj pani Oakshottovú.“

„Povedala mi, aby som sa ťa spýtal.“

„No, môžeš poprosiť kráľa Proosie o všetko, čo ma zaujíma. Mám toho už dosť. Vypadni z toho!“ Prudko sa rútil dopredu a pýtajúci sa odletel do tmy.

„Ha! Toto by nás mohlo zachrániť pri návšteve Brixton Road,“ šepol Holmes. „Poď so mnou a uvidíme, čo sa má urobiť s týmto človekom.“ Prechádzajúc roztrúsenými uzlami ľudí, ktorí sa motali okolo rozľahlých stánkov, môj spoločník rýchlo predbehol malého človečika a dotkol sa ho ramena. Vyskočil okolo a ja som v plynovom svetle videl, že z jeho tváre bola vyhnaná každá stopa farby.

“Kto si teda? Čo chceš?” spýtal sa rozochveným hlasom.

„Ospravedlníš ma,“ povedal Holmes nevyrazne, „ale nemohol som si pomôcť, keď som si vypočul otázky, ktoré si práve položil predajcovi. Myslím si, že by som ti mohol pomôcť.“

“Ty? Kto si? Ako si mohol o niečom vedieť?”

„Volám sa Sherlock Holmes. Je mojou vecou vedieť, čo iní ľudia nevedia.“

„Ale ty o tom nič nemôžeš vedieť?“

„Prepáčte, viem o tom všetkom. Snažíte sa vypátrať nejaké husy, ktoré predala pani Oakshottová z Brixton Road obchodníkovi menom Breckinridge, ním zasa pán Windigate, Alfa a ho do jeho klubu, ktorého členom je aj pán Henry Baker. “

„Och, pane, vy ste ten pravý muž, s ktorým som sa túžil stretnúť,“ zvolal malý chlapík s rozťahnutými rukami a chvejúcimi sa prstami. „Ťažko ti môžem vysvetliť, aký záujem ma o túto záležitosť zaujíma.“

Sherlock Holmes privolať okoloidúce štvorkolku. „V takom prípade by sme to mali radšej prediskutovať v útulnej miestnosti ako na tomto vetrom ošľahanom trhovisku,“ uviedol. „Ale modli sa, povedz mi, kým pôjdeme ďalej, kto to je, že mám to potešenie pomôcť.“

Muž na chvíľu zaváhal. „Volám sa John Robinson,“ odpovedal bočným pohľadom.

„Nie, nie; skutočné meno,“ povedal sladko Holmes. „Obchodovanie s aliasom je vždy nepríjemné.“

Na biele líca cudzinca vyletela flush. „Takže,“ povedal, „moje skutočné meno je James Ryder.“

„Presne tak. Vedúci v hoteli Cosmopolitan. Modlite sa, vstúpte do taxíka a čoskoro vám budem vedieť povedať všetko, čo by ste chceli vedieť.“

Malý muž stál a pozeral z jedného na druhého z nás s ustráchanými, napoly nádejnými očami ako ten, ktorý si nie je istý, či je na pokraji neočakávaného udalosti alebo katastrofy. Potom vstúpil do kabíny a

o pol hodiny sme už boli späť v obývacej izbe na Baker Street. Počas našej jazdy sa nepovedalo nič, ale vysoké, tenké dýchanie nášho nového spoločníka a zovretie a zovretie jeho rúk hovorilo o nervovom napätí v ňom.

“Tu sme!” povedal veselo Holmes, keď sme vošli do miestnosti. „Oheň vyzerá v tomto počasí veľmi sezónne. Vyzeráte chladno, pán Ryder. Modlite sa, vezmite si stoličku z koša. Len kým si urovnáme túto vašu malú záležitosť, obujem si papuče. Teraz teda! Chcete vedieť, čo stali sa z tých husí?“

“Áno Pane.”

„Alebo skôr, myslím, o tej husi. Bol to podľa mňa jeden vták, o ktorého by si sa zaujímal - biely s čiernou tyčou cez chvost.“

Ryder sa zachvel emóciami. „Och, pane,“ zvolal, „môžete mi povedať, kam to smerovalo?“

„Prišlo to sem.“

“Tu?”

„Áno, a ukázal sa to najpozoruhodnejší vták. Nečudujem sa, že by si sa o to mal zaujímať. Keď bolo mŕtve, položilo vajce - to najskvelejšie a najjasnejšie malé modré vajce, aké kedy bolo videné. Mám ho tu v mojom múzeu.“

Náš návštevník sa potácal na nohy a pravou rukou zvieral rímsu. Holmes odomkol svoju pevnú skrinku a so studeným, brilantným, mnohocičným vyžarovaním zdvihol modrý karbunku, ktorá svietila ako hviezda. Ryder stál a žiaril s vyrysovanou tvárou, neistý, či to má nárokovať alebo sa ho vzdať.

„Hra sa chystá, Ryder,“ povedal Holmes potichu. „Drž sa, človeče, alebo budeš v ohni! Daj mu ruku späť do kresla, Watson. Nemá dostatočnú krv na to, aby mohol beztriestne vojsť za zločin. Daj mu pálenku. Takže! Teraz on vyzerá trochu ľudskejšie. Aké krevety to sú, samozrejme!“

Na chvíľu sa potácal a takmer spadol, ale brandy vniesol do jeho líca odtieň farby a on sedel so vystrašenými očami a hľadel na svojho žalobcu.

„Mám v rukách takmer každý odkaz a všetky dôkazy, ktoré by som možno potreboval, takže je len málo, čo mi musíš povedať. Napriek tomu sa toho malého môže ešte objasniť, aby bol prípad úplný. Počuli ste, Ryder, z tohto modrého kameňa grófkya z Morcaru?“

„Bola to Catherine Cusack, ktorá mi to povedala,“ povedal praskavým hlasom.

„Vidím - jej slúžka čaká na služobníctvo. Pokušenie náhleho bohatstva, ktoré sa tak ľahko získalo, bolo pre teba priveľa, rovnako ako pre lepších mužov pred tebou; ale v prostriedkoch, ktoré si použil, si nebol veľmi dôsledný. Ryder, zdá sa mi, že si z teba vytvára veľmi pekného záporáka. Vedel si, že tento muž, inštalatér Horner, sa už o niečo také zaujímal predtým, a toto podozrenie by spočívalo na ňom ľahšie. Urobili ste teda? Urobili ste v miestnosti mojej dámy malú prácu - vy a váš spoločník Cusack - a podarilo sa vám, aby to bol ten muž, pre ktorého je poslaný. Potom, keď odišiel, ste vytiahli puzdro na šperky, spustil poplach a dal zatknúť tohto nešťastníka. Potom ...“

Ryder sa náhle odhodil na koberec a zvieral kolená môjho spoločníka. „Preboha, zmiluj sa!“ skríkol. „Pomysli na môjho otca! Na moju matku! Zlomilo by im to srdcia. Nikdy predtým som sa nepokazil! Už nikdy viac. Prisahám. Prisahám to na Bibliu. Ach, nedaj to na súd!“ Preboha, nie!“

„Choď späť do kresla!“ povedal prísne Holmes. „Teraz je veľmi dobré sa škeriť a plaziť, ale tohto chudobného Hornera v lavici obžalovaných si myslel dosť málo na zločin, o ktorom nič nevedel.“

„Odletím, pán Holmes. Opustím krajinu, pane. Potom sa obvinenie proti nemu rozloží.“

“Hum! O tom si ešte povieme. A teraz si vypočujme skutočnú správu o ďalšom čine. Ako sa ten kameň dostal do husí a ako sa husi dostali na otvorený trh? Povedz nám pravdu, pretože tam leží tvoj jediný nádej na bezpečnosť.“

Ryder prešiel jazykom cez svoje vysušené pery. „Poviem vám to, hneď ako sa to stalo, pane,“ povedal. „Keď bol Horner zatknutý, zdalo sa mi, že by bolo pre mňa najlepšie, keby som s kameňom utiekol naraz, pretože som nevedel, v akom okamihu by to polícia mohla vziať do svojich hláv, aby ma a moju izbu prehľadali. V hoteli nebolo miesto, kde by to bolo bezpečné. Vyšiel som von, akoby na províziu, a urobil som dom svojej sestry. Vydala sa za muža menom Oakshott a bývala na Brixton Road, kde vykrmovala vtáky. Celú cestu som sa zdal, že každý, koho som stretol, sa mi zdal byť policajtom alebo detektívom, a napriek tomu, že bola chladná noc, sa mi z tváre valil pot, kým som prišiel na Brixton Road. Sestra sa ma opýtala, čo to bolo a prečo som taký bledý; ale povedal som jej, že ma rozladilo prepadnutie šperku v hoteli. Potom som vošiel na zadný dvor, fajčil fajku a premýšľal, čo by bolo najlepšie robiť.“

„Mal som priateľa, ktorý sa kedysi volal Maudsley, ktorý sa dostal do zlého stavu a práve slúžil v Pentonville. Jedného dňa ma stretol a začal hovoriť o spôsoboch zlodejov a o tom, ako sa mohli zbaviť toho, čo ukradli. Vedel som, že mi bude verný, pretože som o ňom vedel jednu alebo dve veci, a tak som sa rozhodol, že pôjdem priamo do Kilburnu, kde žil, a vezmem ho do svojej dôvery. Ja, ako premeniť kameň na peniaze. Ale ako sa k nemu dostať v bezpečí? Myslel som na agónie, ktorými som prešiel pri príchode z hotela. Mohol by ma kedykoľvek chytiť a prehľadať a tam by bol kameň v v tom čase som sa opieral o stenu a díval sa na husi, ktoré sa krútili okolo mojich nôh, a zrazu sa mi v hlave objavil nápad, ktorý mi ukázal, ako môžem poraziť najlepšieho detektíva, aký kedy žil.“

„Moja sestra mi už niekoľko týždňov predtým hovorila, že by som si mohla dať jej husi na vianočný darček, a vedel som, že bola vždy tak dobrá, ako jej slovo. Teraz si vezmem svoju husu a v nej budem nosiť svoju kameň do Kilburnu. Na dvore bola malá búda a za týmto som zahnal jedného z vtákov - veľkého veľkého, bieleho, so zataraseným chvostom. Chytil som ho a vypáčením otvoreného účtu vystrčil kameň dolu hrdlom, kam až môj prst dosiahol. Vták dal hlt a ja som cítil, ako kameň prechádzal pozdĺž jeho pažeráka a dolu do jeho úrody. Ale stvorenie zamávalo a bojovalo a von vyšla moja sestra, aby vedela, o čo ide. Keď som sa otočil, aby som s ňou hovoril, brutálny človek sa uvoľnil a zamával medzi ostatnými.“

„Čo si robil s tým vtákom, Jem?“ hovorí ona.

„,, No,“ povedal som, „povedal si, že mi jeden dáš na Vianoce, a mal som pocit, ktorý bol najtučnejší.“

„,, Ó,“ hovorí, „odložili sme pre teba to tvoje - Jemov vták, hovoríme tomu. Je to ten veľký biely navždy. Je ich tam dvadsaťšesť, vďaka čomu je jeden pre teba a jeden pre nás a dve desiatky pre trh.“

„,, Ďakujem, Maggie,“ hovorí som; „ale ak je ti to isté, radšej by som si dal tú, s ktorou som práve manipuloval.“

„,, Druhá je o tri kilá ťažšia,“ povedala, „a my sme ju pre vás vyslovene vykrmovali.“

„Nevadí. Budem mať druhé a teraz si to vezmem,“ povedal som I.

„,, Ó, ako sa vám páči,“ povedala trochu našťavaná, „Čo teda chcete?“

„,, Ten biely so zamrežovaným chvostom, priamo v strede stáda.‘

„,, Och, veľmi dobre. Zabi to a vezmi so sebou.“

„Urobil som, čo povedala, pán Holmes, a ja som vtáka preniesol až do Kilburnu. Povedal som svojmu kamarátovi, čo som urobil, pretože bol muž, že je ľahké povedať mu niečo také. Smial sa, až kým sa neudusil, a my sme dostali nôž a otvorili hus. Moje srdce sa zmenilo na vodu, pretože po kameni nebolo ani stopy, a vedel som, že sa stala nejaká strašná chyba. Vtáka som nechal, ponáhlal som sa späť k svojmu sestry a ponáhlal sa na zadný dvor. Nebolo tam vidieť vtáka.“

„,, Kde sú všetci, Maggie?“ Plakal som.

„Prešiel k predajcovi, Jem.“

„Ktorý predajca?“

„Breckinridge z Covent Garden.“

„Ale bol tu ďalší so zataraseným chvostom?“ Spýtal som sa: „To isté, čo som si vybral?“

“ Áno, Jem; boli tu dvaja s nepriehľadným chvostom a nikdy som ich nedokázal rozlíšiť. “

„No, samozrejme, že som to všetko videl, a utiekol som tak ťažko, ako ma nohy odniesli k tomuto mužovi Breckinridgeovi; ten však pozemok okamžite predal a ani slovom by mi nepovedal, kam sú išiel si. Počuli ste ho dnes v noci. No, vždy mi tak odpovedal. Moja sestra si myslí, že sa zbláznim. Niekedy si myslím, že som sama sebou. A teraz - a teraz som sama značkovým zlodejom. , bez toho, aby som sa dotkla bohatstva, za ktoré som predala svoju postavu. Boh mi pomôž! Boh mi pomôž! “ Prepadol křčovitým vzlykom a tvár mal zaborenú v rukách.

Nastalo dlhé ticho, prerušené iba jeho ťažkým dýchaním a odmeraným klepaním končekov prstov Sherlocka Holmesa o okraj stola. Potom môj priateľ vstal a otvoril dvere.

„Vypadni!“ povedal on.

“Čo, pane! Ach, nebo vás žehnaj!”

„Už žiadne slová. Vypadni!“

A nebolo treba viac slov. Ozval sa nával, klepot po schodoch, tresknutie dverí a chrupkavé rachotenie bežiacich krokov z ulice.

„Koniec koncov, Watson,“ povedal Holmes a natiahol ruku k svojej hlinenej fajke, „policajti ma nezadržiajú, aby som vyriešil ich nedostatky. Keby bol Horner v ohrození, bola by to iná vec, ale tento človek sa proti a prípad sa musí zrútiť. Predpokladám, že dochádzam za zločin, ale je možné, že zachránim dušu. Tento človek sa znova nepokazí; je príliš strašne vystrašený. Pošlite ho teraz do väzenia a urobíš z neho vtáka na celý život. Okrem toho je to sezóna odpustenia. Šanca nám postavila do cesty najobyčajnejší a rozmarný problém a jeho riešenie je jeho vlastnou odmenou. Ak budeš mať tú dobrotu dotknúť sa zvončeka „Pán doktor, začneme ďalšie vyšetrovanie, v ktorom bude hlavným rysom aj vták.“

Kapitola 8

DOBRODRUŽSTVO VIII

8.0 DOBRODRUŽSTVO ŠPECIFIKOVANEJ SKUPINY.

Keď sa pozriem na svoje poznámky k sedemdesiatim zvláštnym prípadom, v ktorých som za posledných osem rokov študoval metódy môjho priateľa Sherlocka Holmesa, považujem veľa tragických, niektoré komiksových, veľké množstvo iba čudných, ale nič neobvyklé; pretože, keď pracoval skôr pre lásku k svojmu umeniu než pre získanie majetku, odmietol sa spájať s vyšetrovaním, ktoré by nemalo tendenciu smerovať k nezvyčajnému, ba dokonca fantastickému. Zo všetkých týchto rozmanitých prípadov si však nemôžem spomenúť na žiaden, ktorý mal jedinečnejšie vlastnosti, ako ten, ktorý sa spájal so známou rodinou Surreyovcov od Royslottovcov z Stoke Moran. K predmetným udalostiam došlo v začiatkoch môjho vzťahu s Holmesom, keď sme ako bakalári zdieľali miestnosti v Baker Street. Je možné, že by som ich mohol zaznamenať už skôr, ale v tom čase bol daný prísľub utajenia, z ktorého som bol oslobodený iba počas posledného mesiaca predčasnou smrťou dámy, ktorej bol daný sľub. Je možné, že by teraz mali vyjsť najavo fakty, pretože mám dôvody vedieť, že o smrti Dr. Grimesbyho Roylotta sa šíria povesti, ktoré majú tendenciu robiť túto záležitosť ešte strašnejšou ako pravda.

Bolo to skoro v apríli v roku '83, keď som sa jedného rána zobudil, keď som našiel Sherlocka Holmesa stáť úplne oblečeného pri posteli. Spravidla bol neskorým stúpačom a keďže hodiny na krbovej rímse mi ukazovali, že je iba štvrt ôsmej, prekvapene som na neho zažmurkal a možno len s malou nevôľou, pretože sám som bol pravidelný v mojich zvykoch.

„Je mi veľmi ľúto, že vás zrazím, Watson,“ povedal, „ale dnes ráno je to bežné. Pani Hudsonová bola zrazená, odvetila mi a ja tebe.“

„Čo to teda je - oheň?“

„Nie; klient. Zdá sa, že mladá dáma dorazila so značným vzrušením, ktorá trvá na tom, aby ma videla. Čaká teraz v obývacej izbe. Teraz, keď sa mladé dámy túľajú po metropole v túto hodinu ráno a zrazím ospalých z postelí, predpokladám, že je to niečo veľmi naliehavé, s čím musia komunikovať. Ak by sa to ukázalo ako zaujímavý prípad, určite by ste sa tým chceli riadiť hneď od začiatku. Myslel som si, že by som ti mal zavolať a dať ti šancu.“

„Môj drahý kolega, nič by mi nechýbalo.“

Nemal som väčšie potešenie, ako keď som sledoval Holmesa v jeho profesionálnych vyšetrovaniach a obdivoval rýchle dedukcie, také rýchle ako intuície, a napriek tomu vždy vychádzal z logického základu, pomocou ktorého odhaľoval problémy, ktoré sa mu dostávali. Rýchlo som sa nahodil do šiat a za pár minút som bol pripravený prevádzať svojho priateľa dole do obývacej izby. Keď sme vošli, vstala čierna a ťažko zahalená dáma, ktorá sedela v okne.

„Dobré ráno, madam,“ povedal veselo Holmes. „Volám sa Sherlock Holmes. Toto je môj intímny priateľ a spolupracovník, doktor Watson, pred ktorým môžete hovoriť rovnako slobodne ako pred sebou. Ha! Som rád, že pani Hudsonová mala rozum zapáliť oheň. Modlite sa k tomu a objednáam vám šálku horúcej kávy, pretože pozorujem, že sa trasiete.“

„Nie je zima, z čoho sa trasiem,“ povedala žena tichým hlasom a podľa potreby zmenila svoje sedadlo.

„Čo potom?“

„Je to strach, pán Holmes. Je to teror.“ Keď hovorila, zdvihla závoj a bolo vidieť, že je skutočne v žalostnom stave rozčúlenia, s tvárou vytiahnutou a sivou, s nepokojnými vystrašenými očami, ako oči nejakého loveného zvierata. Jej črty a postava boli také ako tridsaťročná žena, ale vlasy mala zastrelené predčasnou šedou a výraz unavený a vyčerpaný. Sherlock Holmes ju prebehol jedným zo svojich rýchlych, vyčerpávajúcich pohľadov.

„Nesmieš sa báť,“ povedal upokojujúco, sklonil sa dopredu a potľapkal ju po predlaktí. „To čoskoro napravíme, nepochybujem. Vidíte, ráno ste vošli vlakom.“

„Poznáš ma teda?“

„Nie, ale v dlani ľavej rukavice pozorujem druhú polovicu spiatočného lístka. Museli ste začať skoro, a napriek tomu ste sa dobre dopravili v psom vozíku po ťažkých cestách, kým ste sa dostali na stanicu. „

Dáma prudko začala a zmätene pozerala na môjho spoločníka.

„Neexistuje žiadna záhada, moja drahá pani,“ povedal s úsmevom. „Ľavá ruka tvojej bundy je postriekaná blatom na najmenej siedmich miestach. Značky sú úplne čerstvé. Neexistuje žiadne vozidlo okrem psieho vozíka, ktorý takýmto spôsobom vyhadzuje blato, a to iba vtedy, keď sedíš vľavo. - ruka vodiča.““

„Nech už máš akékoľvek dôvody, máš úplnú pravdu,“ povedala. „Začal som z domu pred šiestou, do Leatherheadu som sa dostal o dvadsať ďalších a vošiel som prvým vlakom do Waterloo. Pane, toto napätie už nevydržím; ak bude pokračovať, zbláznim sa. Nemám sa na koho obrátiť - - Žiadny, iba jeden, kto sa o mňa stará, a on, chudák, mi môže byť málo nápomocný. Počul som o vás, pán Holmes, počul som o vás od pani Farintoshovej, ktorej ste pomohli za hodinu. jej bolestnej potreby. Od nej som mal vašu adresu. Ach, pane, nemyslíš si, že by si mi mohol pomôcť aj ty a aspoň vrhnúť trochu svetla cez hustú tmú, ktorá ma obklopuje? V súčasnosti je to tak z mojej moci odmeniť ťa za tvoje služby, ale o mesiac alebo o šesť týždňov budem ženatý a budem mať kontrolu nad svojím vlastným príjmom, a potom ma aspoň nenájdeš nevďačného.““

Holmes sa otočil k svojmu stolu a odomkol ho, vytiahol malú knižku prípadov, ktorú konzultoval.

„Farintosh,“ povedal. „Á, áno, pamätám si prípad; išlo o opálový diadém. Myslím, že to bolo pred vašim časom, Watson. Môžem len povedať, madam, že vášmu prípadu budem rád venovať rovnakú starostlivosť ako ja. k vášmu priateľovi. Pokiaľ ide o odmenu, moje povolanie je jej vlastnou odmenou; ale vy si môžete dovoliť hradiť akékoľvek výdavky, ktoré by som vynaložil, v čase, ktorý vám najlepšie vyhovuje. A teraz prosím, aby ste pred nami ležali všetko, čo nám môže pomôcť pri vytváraní názoru na túto záležitosť.““

„Bohužiaľ!“ odpovedal náš návštevník: „Samotná hrôza mojej situácie spočíva v tom, že moje obavy sú také neurčité a moje podozrenie závisí úplne od malých bodov, ktoré by sa druhému mohli zdať triviálne, že dokonca aj on, ku ktorému zo všetkých ostatných mám právo hľadať pomoc a radu sa pozerá na všetko, čo mu o tom hovorím, ako o fantázii nervóznej ženy. Nehovorí to, ale viem to prečítať z jeho upokojujúcich odpovedí a odvrátených očí. Ale počul som, pán Holmes, že vidíš hlboko do rozmanitej zlomyseľnosti ľudského srdca. Môžeš mi poradiť, ako kráčať uprostred nebezpečenstva, ktoré ma obklopuje.““

„Som všetka pozornosť, madam.“

„Volám sa Helen Stonerová a žijem so svojim nevlastným otcom, ktorý naposledy prežil jednu z najstarších saských rodov v Anglicku, Roylottovú zo Stoke Moran, na západnej hranici Surrey.“

Holmes kývol hlavou. „To meno mi je známe,“ povedal.

„Rodina patrila svojho času k najbohatším v Anglicku a majetky sa rozprestierali za hranicami do Berkshire na severe a Hampshire na západe. V minulom storočí boli však štyria po sebe idúci dediči rozpustení a nehospodárni,“ a rodinnú skazu nakoniec dokončil hazardný hráč v časoch regentstva. Nezostalo nič, len pár akrov pôdy a dvestoročný dom, ktorý je sám rozdrvený pod ťažkou hypotékou. Posledný zeman odtiahol svoju existenciu tam, kde žil strašný život šľachtického chudáka; ale jeho jediný syn, môj nevlastný otec, ktorý videl, že sa musí prispôbiť novým podmienkam, získal zálohu od príbuzného, čo mu umožnilo získať lekárskeho diplomu a odišiel do Kalkaty, kde pre svoju profesionálnu zručnosť a svoju charakterovú silu zaviedol rozsiahlu prax. V návale hnevu, ktorý bol spôsobený niektorými lúpežami, ktoré boli spáchané v dome, však jeho rodného majordoma dobil na smrť a úzka y uniklo veľkému trestu. Ako to bolo, dostal dlhoročné väzenie a potom sa vrátil do Anglicka mrzutý a sklamaný muž.

„Keď bol doktor Roylott v Indii, oženil sa s mojou matkou, pani Stonerovou, mladou vdovou po generálmajorovi Stonerovi, z bengálskeho delostrelectva. Moja sestra Julia a ja sme boli dvojčatá a v čase opätovného manželstva mojej matky. Mala značnú sumu peňazí - nie menej ako 1 000 libier ročne - a

toto úplne odkázala doktorovi Royslottovi, kým sme u neho bývali, s ustanovením, že by sa mala povoliť určitá ročná suma každému z nás v prípade nášho manželstva. Krátko po návrate do Anglicka mi zomrela matka - bola zabitá pred ôsmimi rokmi pri železničnej nehode neďaleko Crewe. Dr. Royslott potom upustil od svojich pokusov presadiť sa v praxi v Londýne a vzal nás, aby sme s ním bývali v starom dome predkov v Stoke Moran. Peniaze, ktoré zostala mojej matke, stačili na všetky naše želania a zdalo sa, že nášmu šťastiu nebráni žiadna prekážka.

„Náš nevlastný otec však v tomto období prišiel k strašnej zmene. Namiesto toho, aby sa spriatelil a vymenil si návštevu s našimi susedmi, ktorí boli spočiatku nadšení z toho, že na starom rodinnom sídle je Royslott zo Stoke Moranu, zavrel sa do svojho dom a málokedy vyšiel, len aby sa mohol oddávať divokým hádkam s kýmkoľvek, kto by mu skrížil cestu. Násilie, ktoré sa prejavovalo mániou, bolo u mužov rodiny dedičné a v prípade môjho nevlastného otca to, verím, umocnilo jeho dlhé pôsobenie. Sídlilo v trópoch. Uskutočnila sa séria hanebných bitiek, z ktorých dve sa skončili na policajnom súde, až sa nakoniec stal terénom dediny a ľudia pri jeho priblížení leteli, pretože je to nesmierne veľký muž. silu a vo svojom hneve absolútne nekontrolovateľnú.“

„Minulý týždeň hodil miestneho kováča cez parapet do potoka a iba odvrátením všetkých peňazí, ktoré som mohol zhromaždiť, sa mi podarilo odvrátiť ďalšiu verejnú expozíciu. Vôbec nemal priateľov, okrem putujúcich cigánov, a dal by týmto vagabundom voľno na táborenie na pár hektároch pôdy pokrytej ostružinami, ktoré predstavujú rodinné panstvo, a na oplátku by prijal pohostinnosť ich stanov a blúdil s nimi niekedy celé týždne. Má vášeň aj za indické zvieratá, ktoré mu pošle korešpondent, a ten má v tejto chvíli geparda a paviána, ktorí sa voľne túlajú po jeho areáli a dedinčania sa ich boja rovnako ako ich pán.“

„Vieš si predstaviť, z toho, čo hovorím, že sme s mojou nebohou sestrou Juliou nemali v našich životoch veľké potešenie. Žiadny sluha by s nami nezostal a dlho sme robili všetku prácu v dome. Mala iba tridsať čas jej smrti, a napriek tomu jej už začali bieliť vlasy, tak ako aj moje.“

„Tvoja sestra je teda mŕtva?“

„Zomrela len pred dvoma rokmi a chcem s vami hovoriť práve z jej smrti. Môžete pochopiť, že pri živote, ktorý som popísal, sme sotva videli niekoho v našom veku a postavení. mali sme však tetu, sestru mojej matky, slečnu Honoriu Westphail, ktorá býva neďaleko Harrow, a občas sme smeli robiť krátke návštevy v dome tejto dámy. Julia tam išla na Vianoce pred dvoma rokmi a stretla sa tam zaplatiť major mariňákov, s ktorými sa zasnúbila. Môj nevlastný otec sa o zasnubách dozvedel, keď sa moja sestra vrátila a proti manželstvu nepodal nijaké námietky; ale do štrnástich dní odo dňa, ktorý bol stanovený pre svadbu, došlo k strašnej udalosti, ktorá sa stala pripravil ma o môjho jediného spoločníka.““

Sherlock Holmes sa opieral o stoličku so zavretými očami a hlavou zapustenou do vankúša, ale teraz napoly otvoril viečka a pozrel sa na svojho návštevníka.

„Modlite sa, aby ste boli presní, pokiaľ ide o podrobnosti,“ povedal.

„Je to pre mňa ľahké, pretože každá udalosť toho strašného času sa mi zapísala do pamäti. Kaštieľ je, ako som už povedal, veľmi starý a teraz je obývané iba jedno krídlo. Spálne v tomto krídla sú na prízemí, obývacie izby sú v centrálnom bloku budov. Z týchto spální je prvá Dr. Royslott, druhá moja sestra a tretia moja vlastná. Medzi nimi nie je žiadna komunikácia, ale všetci sa otvárajú do tej istej chodby. Robím to na rovinu?“

„Úplne tak.“

„Okná troch miestností sa otvárajú na trávnik. V tú osudnú noc odišiel doktor Royslott do svojej izby skôr, hoci sme vedeli, že ešte neodišiel na odpočinok, pretože moju sestru trápila vôňa silných indických cigár. čo bolo jeho zvykom fajčiť. Opustila preto svoju izbu a vošla do mojej, kde istý čas sedela a chatovala o svojej blížiacей sa svadbe. O jedenástej vstala, aby ma opustila, ale zastala pri dverách a pozrel sa späť.“

„„ Povedz mi, Helen, “ povedala, „ počula si niekedy, že niekto v noci zahvízdal? “

„ Nikdy ‘ , povedal som ja.

„„ Predpokladám, že si sám nemohol písať, keď si v spánku? “

„„ Určite nie. Ale prečo? “

“Pretože som počas posledných pár nocí vždy, asi o tretej ráno, počul tiché, jasné pískanie. Som ľahký spáč a to ma prebudilo. Neviem povedať, odkiaľ to prišlo - možno od nasledujúcej miestnosti, možno z trávniku. Myslel som, že sa ťa len spýtam, či si to už počul. “

“ „ Nie, nemal. To musia byť tí ubohí cigáni na plantáži. “

“ „ Veľmi pravdepodobné. A napriek tomu, keby to bolo na trávniku, som zvedavý, že ste to tiež nepočuli.

„„ Ach, ale spím ťažšie ako ty. “

„„ V každom prípade to nemá nijaké veľké dôsledky. “ Usmiala sa na mňa späť, zavrela mi dvere a o chvíľu som začula, ako sa jej kľúč v zámku otočil. “

„Skutočne,“ povedal Holmes. „Bol to tvoj zvyk vždy sa v noci zamknúť?“

„Vždy.“

“A prečo?”

„Myslím, že som ti spomenul, že lekár choval geparda a paviána. Pokiaľ sme nemali zamknuté dvere, nemali sme žiadny pocit bezpečia.“

„Celkom áno. Modlite sa, prosím, ďalej.“

„Tú noc som nemohla spať. Dojem na mňa zapôsobil neurčitý pocit blížiaceho sa nešťastia. S mojou sestrou, ako si spomínate, sme boli dvojčatá a viete, aké jemné sú väzby, ktoré spájajú dve duše, ktoré sú tak úzko spojené. Bol to divoká noc. Vonku zavýjal vietor a dážď bil a špliechal do okien. Zrazu, uprostred všetkého hrude víchrice, vyrazil divoký krik vydesenej ženy. Vedel som, že to bol hlas mojej sestry. Vyskočil som zo svojej postele, omotal som okolo seba šál a vbehol som na chodbu. Keď som otvoril dvere, zdalo sa mi, že začujem tiché pískanie, ako to popísala moja sestra, a o pár chvíľ neskôr zaznelo klepanie, akoby omša spadol kov. Keď som zbehol po chodbe, dvere mojej sestry boli odomknuté a pomaly sa otáčali okolo ich pántov. Pozeral som na ne zdesene a nevedel som, čo z toho bude vychádzať. Vo svetle chodby - lampa Videl som moju sestru, ktorá sa objavila na otvore, s tvárou vyblednutou hrôzou, ruky tápajúce f alebo pomoc, celá jej postava sa hojdala sem a tam ako opilec. Rozbehol som sa k nej a objal ju rukami, ale v tom okamihu jej akoby kolená povolili a ona spadla na zem. Zvíjala sa ako osoba, ktorá má strašné bolesti a jej končatiny boli strašne krčce. Najskôr som si myslel, že ma nespoznala, ale keď som sa nad ňu sklónil, zrazu vykrikla hlasom, na ktorý nikdy nezabudnem: „Ó, môj Bože! Helen! Bola to kapela! Škvrnitá kapela! “ Bolo by ešte niečo, čo by povedala, že by bola omdlela, a bodla prstom do vzduchu v smere k lekárovej izbe, ale zachvátil ju čerstvý krč a udusil jej slová. Vyrútil som sa von a hlasno som volal na svojho nevlastného otca. Stretol som ho, ako sa ponáhľal zo svojej izby v župane. Keď došiel k boku mojej sestry, bola v bezvedomí, a hoci jej nalial brandy do hrdla a poslal z dediny lekársku pomoc, všetko úsilie bolo márne, pretože sa pomaly potopila a zomrela bez toho, aby prebrala vedomie. Taký bol hrozný koniec mojej milovanej sestry. ““

„V jednom okamihu,“ povedal Holmes, „si si istý týmto pískaním a kovovým zvukom? Môžeš na neho prisaháť?“

“To bolo to, čo sa ma krajský koroner pýtal na vyšetrovaní. Mám silný dojem, že som to počul, a napriek tomu som možno medzi nárazom víchrice a vŕzganím starého domu mohol byť oklamáný.”

„Bola tvoja sestra oblečená?“

“Nie, bola v nočných šatách. V jej pravej ruke sa nachádzal zuhoľnatený peň zápalky a v jej ľavej škatuľke

od zápaliek.”

“Ukázať, že zasiahla svetlo a rozhladla sa, keď došlo k poplachu. To je dôležité. A k akým záverom došiel koroner?”

“Prípado vyšetřoval veľmi opatrne, pretože správanie doktora Royslotta bolo v kraji už dlho notoricky známe, ale nedokázal nájsť uspokojivú príčinu smrti. Moje dôkazy ukázali, že dvere boli pripevnené na vnútornej strane a okná boli blokováné staromódnyimi okenicami so širokými železnými tyčami, ktoré boli zabezpečené každú noc. Steny boli starostlivo ozvúčené a ukázalo sa, že sú po celom obvode dosť pevné, a s rovnakým výsledkom bola dôkladne skontrolovaná aj podlaha. Je široká, ale je zakrytá štyrmi veľkými sponkami. Je preto isté, že moja sestra bola na konci celkom sama. Okrem toho na nej neboli nijaké stopy násilia. “

„Čo tak jed?“

„Lekári ju kvôli tomu vyšetřili, ale neúspešne.“

„Čo si teda myslíš, že táto nešťastná dáma zomrela?“

„Verím, že zomrela z čistého strachu a nervového šoku, ale to, čo ju vystrašilo, si nedokážem predstaviť.“

„Boli v tom čase na plantáži cigáni?“

„Áno, takmer vždy tam nejaké sú.“

„Aha, a čo si zhromaždil od tejto narážky na skupinu - škvrnitú skupinu?“

„Niekedy som si myslel, že to boli iba divoké reči o delíriu, niekedy to mohlo odkazovať na nejakú skupinu ľudí, možno práve na týchto cigánov na plantáži. Nevieam, či tie škvrnité vreckovky, ktoré nosí toľko z nich, nad ich hlavami možno navrhli čudné prídavné meno, ktoré použila. “

Holmes krútil hlavou ako muž, ktorý zďaleka nie je spokojný.

„Sú to veľmi hlboké vody,“ povedal; „modli sa, pokračuj vo svojom rozprávaní.“

“Odvtedy uplynuli dva roky a môj život bol až donedávna osamelejší ako kedykoľvek predtým. Pred mesiacom mi však ctí drahý priateľ, ktorého poznám už dlhé roky, tú česť požiadať ma o ruku. Jeho meno je Armitage - Percy Armitage - druhý syn pána Armitageho z Crane Water neďaleko Readingu. Mój nevlastný otec proti zápasu nepodal nijaký odpor a v priebehu jari sa máme vziať. Pred dvoma dňami niektoré opravy sa začali v západnom krídle budovy a moja spáľňa bola prepichnutá, takže som sa musel presťahovať do komory, v ktorej zomrela moja sestra, a spať v posteli, v ktorej spala. potom, moje vzrušenie z hrôzy, keď som včera v noci, keď som ležal bdely a premýšľal nad jej hrozným osudom, zrazu v tichu noci začul tiché píšťalky, ktoré boli predzvesťou jej vlastnej smrti. , ale v miestnosti nebolo nič vidieť. Bol som však príliš otrasený, aby som šiel opäť spať, tak som sa obliekol a hneď ako som Keď bolo denné svetlo, skĺzol som, dostal som kočík do hotela Crown Inn, ktorý je oproti, a odviezol som sa do Leatherheadu, odkiaľ som dnes ráno prišiel s jediným objektom, že ťa vidím a žiadam ťa o radu. “

„Urobil si múdro,“ povedal môj priateľ. „Ale povedal si mi to všetko?“

„Áno, všetky.“

„Slečna Royslottová, nie. Skrínujete svojho nevlastného otca.“

„Prečo, čo tým myslíš?“

Ako odpoveď Holmes odsunul riasenie z čiernej čipky, ktoré lemovalo ruku, ktorá ležala na kolene nášho návštevníka. Na bielom zápästí bolo vytlačených päť malých živých škvŕn, znamienka štyroch prstov a palca.

„Boli ste kruto zvyknutí,“ povedal Holmes.

Dáma sa hlboko zafarbila a zakryla si poranené zápästie. „Je to tvrdý muž,” povedala, „a možno len ťažko vie, aké sú jeho sily.”

Nastalo dlhé ticho, počas ktorého si Holmes oprel bradu o ruky a zahľad sa do praskajúceho ohňa.

„Toto je veľmi hlboká záležitosť,” povedal nakoniec. „Existuje tisíc podrobností, ktoré by som mal chcieť vedieť predtým, ako sa rozhodnem pre náš postup. Napriek tomu nemáme chvíľu čo stratiť. Keby sme dnes mali prísť do Stoke Moran, bolo by možné, aby sme videli cez tieto miestnosti bez vedomia vášho nevlastného otca? “

„Ako to už býva, hovoril o tom, že dnes príde do mesta kvôli najdôležitejšej záležitosti. Je pravdepodobné, že bude celý deň preč a nebude vás nič rušiť. Teraz máme hospodárku, ale ona je stará a hlúpa a ľahko by som ju mohol dostať z cesty. ““

„Vynikajúce. Nie ste proti tejto ceste, Watson?“

„V žiadnom prípade.“

„Potom prideme obaja. Čo budeš robiť ty sám?“

„Mám jednu alebo dve veci, ktoré by som si teraz, keď som v meste, želala urobiť. Ale vlakom sa vrátim o dvanástej, aby som tam bol včas pre tvoj príchod.“

„A môžeš nás očakávať skoro popoludní. Mám na starosti nejaké malé obchodné záležitosti. Nebudete čakať a raňajky?“

„Nie, musím ísť. Moje srdce je už odľahčené, pretože som sa ti zveril so svojimi problémami. Budem sa tešiť, že ťa dnes popoludní opäť uvidím.“ Spustila si hustý čierny závoj cez tvár a kĺzala z miestnosti.

„A čo si o tom všetkom myslíš, Watson?“ spýtal sa Sherlock Holmes a oprel sa o stoličku.

„Zdá sa mi, že je to najtemnejšia a najhrozivejšia záležitosť.“

„Dost' temné a dost' zlovestné.“

„Ak má pani pravdu, keď tvrdí, že podlaha a steny sú zdravé a dvere, okná a komín sú nepriechodné, potom musela byť jej sestra nepochybne sama, keď narazila na svoj záhadný koniec.“

„Čo sa potom stane s týmito nočnými pišťalkami a aké veľmi zvláštne slová zomierajúcej ženy?“

„Nemôžem myslieť.“

„Keď skombinujete nočné pišťalky, prítomnosť skupiny cigánov, ktorí sú v intímnom vzťahu s týmto starým lekárom, skutočnosť, že máme všetky dôvody domnievať sa, že lekár má záujem zabrániť manželstvu svojej nevlastnej dcéry, umierajúca narážka na kapelu a nakoniec skutočnosť, že slečna Helen Stoner počula kovový cinkot, ktorý mohol spôsobiť jeden z tých kovových mriežok, ktoré zaistovali, aby rolety padali späť na svoje miesto, si myslím, že existuje dobrý dôvod na myslíte si, že záhada môže byť objasnená v tomto duchu. ““

„Ale čo potom robili cigáni?“

„Neviem si predstaviť.“

„Vidím veľa námietok proti akejkoľvek takejto teórii.“

„A rovnako aj ja. Práve z tohto dôvodu sa dnes chystáme do Stoke Moran. Chcem zistiť, či sú námietky fatálne, alebo či sa dajú vysvetliť ináč. Čo však v mene diabla!“

Ejakuláciu vytiahla z môjho spoločníka skutočnosť, že naše dvere boli náhle vyrazené otvorené a že sa do otvoru zarámoval obrovský muž. Jeho kostým bol zvláštnou zmesou profesionálov a poľnohospodárov. Mal čierny cylinder, dlhý nepremokavý kabát a pár vysokých gamašiek a v ruke sa mu hýbali

poľovnícke plodiny. Bol taký vysoký, že jeho čiapka v skutočnosti oprášila priečnik dverí a jeho šírka sa zdala byť rozložená naprieč zo strany na stranu. Veľká tvár posiatá tisíckami vrások, spálená žltou farbou od slnka a poznačená každou zlou vášňou, bola obrátená z jedného k druhému z nás, zatiaľ čo jeho hlboko zapadnuté, žľou vystrelené oči a jeho vysoké, tenké, bezmäsitý nos, trochu mu pripomínal divokého starého dravého vtáka.

„Kto z vás je Holmes?“ spýtal sa toto zjavenie.

„Moje meno, pane; ale máte zo mňa výhodu,“ povedal potichu môj spoločník.

„Som Dr. Grimesby Roylott zo Stoke Moran.“

„Skutočne, pán doktor,“ povedal Holmes nevýrazne. „Modlite sa, posaďte sa.“

„Neurobím nič také. Moja nevlastná dcéra tu bola. Pátral som po nej. Čo ti hovorila?“

„Na ročné obdobie je trochu zima,“ povedal Holmes.

„Čo ti hovorila?“ zakričal zúrivo starý muž.

„Ale počul som, že krokusy sľubujú dobre,“ pokračoval nerušene môj spoločník.

„Ha! Odložil si ma, však?“ povedal náš nový návštevník, urobil krok vpred a otriasol svojou loveckou plodinou. „Poznám ťa, darebák! Už som o tebe počul. Si prostredník Holmes.“

Môj priateľ sa usmial.

„Holmes, húsenica!“

Jeho úsmev sa rozšíril.

„Holmes, kancelária Scotland Yardu!“

Holmes sa srdečne zasmial. „Váš rozhovor je najúžasnejší,“ povedal. „Keď vyjdeš za zatvorenými dverami, je tu rozhodnutý prievan.“

„Pôjdem, keď poviem svoje slovo. Neopováž sa mi miešať do mojich záležitostí. Viem, že tu už bola slečna Stonerová. Pátral som po nej! Som nebezpečný človek, ktorý by mohol faulovať! Pozri sa sem.“ Rýchlo vykročil vpred, chopil sa pokeru a obrovskými hnedými rukami ho ohol do oblúku.

„Vidíš, že sa držiš mimo môjho zovretia,“ zavrčal a hodil skrútený poker do krbu, ktorý vyšiel z miestnosti.

„Zdá sa, že je veľmi milý človek,“ povedal so smiechom Holmes. „Nie som taký objemný, ale keby zostal, mohol by som mu ukázať, že moje zovretie nebolo oveľa slabšie ako jeho vlastné.“ Keď hovoril, zobral oceľový poker a s náhlou námahou ho opäť narovnal.

„Fancy, má drzosť, aby ma zmätli s oficiálnou detektívnou silou! Tento incident však dáva šmrnc nášmu vyšetrovaniu a ja len verím, že naša malá kamarátka nebude trpieť svojou nerozvážnosťou, keď ju dovolila vystopovať tejto brutálnej osobe. A teraz, Watson, objednáme si raňajky a potom pôjdem do lekárskej komory, kde dúfam, že získam nejaké údaje, ktoré by nám v tejto veci mohli pomôcť.“

Bola už takmer jedna hodina, keď sa Sherlock Holmes vrátil zo svojej exkurzie. V ruke držal list modrého papiera, načmáraný poznámkami a figúrkami.

„Videl som vôľu zosnulej manželky,“ povedal. „Aby som určil jeho presný význam, bol som nútený vypracovať súčasné ceny investícií, ktorých sa to týka. Celkový príjem, ktorý v čase smrti manželky bol len málo, bol 1100 libier, teraz, cez pokles v poľnohospodárskych cenách nie viac ako 750 libier. Každá dcéra môže v prípade manželstva požadovať príjem 250 libier. Je preto zrejmé, že ak by sa obe dievčatá vydali, táto kráska by mala iba čiru almužnu, hoci dokonca jednu z nich by ho veľmi ochromili. Moja ranná práca nebola zbytočná, pretože sa ukázalo, že má najsilnejšie motívy stať v ceste čomukoľvek podobnému.“

A teraz, Watson, je to príliš vážne pre láskanie, zvlášť keď si starý muž uvedomuje, že sme pre neho zaujímaví, takže ak ste pripravení, zavoláme taxík a odvezieme sa do Waterloo. Bol by som veľmi zaviazaný, keby ste si revolver vkladli do vrečka Eleyho číslo 2 je vynikajúci spor s pánmi o môže krútiť oceľové tyče do uzlov. To a zubná kefka sú myslím všetko, čo potrebujeme. “

Vo Waterloo sme mali to šťastie, že sme chytili vlak do Leatherheadu, kde sme si najali pascu v staničnom hostinci a išli sme štyri alebo päť míľ cez krásne Surreyho pruhy. Bol to perfektný deň, s jasným slnkom a niekoľkými vlnitými mrakmi na nebesiach. Stromy a živé ploty práve vyhadzovali svoje prvé zelené výhonky a vzduch bol plný príjemnej vône vlhkej zeme. Prinajmenšom pre mňa bol zvláštny kontrast medzi sladkým príslubom jari a týmto zlovestným hľadaním, na ktorom sme sa zaoberali. Môj spoločník sedel v prednej časti pasce, so založenými rukami, klobúkom stiahnutým cez oči a bradou klešajúcou na jeho prsia, zahĺbený do najhlbšej myšlienky. Zrazu však vyštartoval, poklepal ma po pleci a ukázal na lúky.

“Pozri sa tam!” povedal on.

V miernom svahu sa rozprestieral ťažko roubený park, ktorý sa v najvyššom bode zahusťoval do hája. Spozna konárov vyčnievali šedé štíty a vysoký strešný strom veľmi starého kaštieľa.

„Stoke Moran?“ povedal on.

„Áno, pane, to bude dom doktora Grimesbyho Roylotta,“ poznamenal vodič.

„Existuje tam nejaká budova,“ povedal Holmes; „to je to, kam ideme.“

„Je tu dedina,“ povedal vodič a ukázal na zhuk striech kúsok od ľavej strany; „ale ak sa chceš dostať do domu, zistíš, že je kratšie prekonať tento chodník, a teda chodníkom cez polia. Tam je, kadiaľ kráča pani.“

„A dáma, podľa mňa, je slečna Stonerová,“ poznamenal Holmes a zastieral mu oči. „Áno, myslím, že sme mali urobiť lepšie, ako mi navrhuješ.“

Vystúpili sme, zaplatili sme cestovné a pasca zarachotila späť na cestu do Leatherheadu.

„Myslel som si to tiež,“ povedal Holmes, keď sme vyliezli po chodníku, „aby si tento človek myslel, že sme sem prišli ako architekti alebo s nejakou definitívnou záležitosťou. Môže to zastaviť jeho klebety. Dobré popoludnie, slečna Stonerová. že sme boli takí dobrí, ako naše slovo.“

Naša klientka rána sa ponáhľala dopredu, aby nás stretla s tvárou, ktorá hovorila jej radosť. „Čakala som na teba tak nedočkavo,“ zvolala a vrúcne si s nami podala ruku. „Všetko sa ukázalo vynikajúco. Dr. Roylett odišiel do mesta a je nepravdepodobné, že sa vráti pred večerom.“

„Mali sme to potešenie zoznámiť sa s lekárom,“ povedal Holmes a niekoľkými slovami načrtnol, čo sa stalo. Keď počula, slečna Stonerová zbelela na pery.

“Môj bože!” zvolala: „Potom ma teda nasledoval.“

„Tak sa zdá.“

„Je tak mazaný, že nikdy neviem, kedy som v bezpečí. Čo na to povie, keď sa vráti?“

„Musí sa strážiť, pretože môže zistiť, že na jeho ceste je niekto prefíkanejší ako on. Musíš sa pred ním na noc zamknúť. Ak bude násilný, odvezieme ťa k tete do Harrow. Teraz, musíme svoj čas využiť čo najlepšie, takže nás láskavo ihneď vezmite do miestností, ktoré máme preskúmať.“

Budova bola zo šedého kameňa so lišajovými škvrnami, s vysokou strednou časťou a dvoma zakrivenými krídlami, podobne ako krabie pazúry, vyhodенými z každej strany. V jednom z týchto krídel boli okná rozbité a blokovánе drevenými doskami, zatiaľ čo strecha bola čiastočne vydlabaná, obraz ruiny. Stredná časť bola opravená o niečo lepšie, ale pravý blok bol porovnateľne moderný a žalúzie v oknách s modrým dymom, ktorý sa krútil z komínov, ukazovali, že tu žila rodina. Pri koncovej stene bolo postavené ne-

jaké lešenie a kamenárske práce boli nabúrané, v čase našej návštevy však neboli po robotníkoch žiadne stopy. Holmes pomaly kráčal hore a dole po zle upravenom trávniku a s hlbokou pozornosťou skúmal vonkajšiu stranu okien.

„Toto, chápem, patrí do miestnosti, v ktorej si predtým spala, do strednej k sestre a k hlavnej budove do komory doktora Roylotta?“

„Presne tak. Ale teraz spím v prostrednom.“

„Pokiaľ nepočítam zmeny, ako som pochopil. Mimochodom, na tej koncovej stene sa nezdá, že by bola nejako veľmi naliehavo potrebná oprava.“

„Neboli žiadne. Verím, že to bola výhovorka, ktorá ma presunula z mojej izby.“

„Aha! To je naznačujúce. Teraz na druhej strane tohto úzkeho krídla vedie chodba, z ktorej sa otvárajú tieto tri miestnosti. Samozrejme, sú v nej okná?“

„Áno, ale veľmi malé. Príliš úzke, aby nimi niekto prešiel.“

„Keď ste obaja v noci zamkli dvere, vaše izby boli z tej strany neprístupné. Teraz by ste mali láskavosť ísť do svojej izby a zablokovat rolety?“

Slečna Stonerová tak urobila a Holmes sa po dôkladnom preskúmaní otvoreným oknom všemožne usiloval o otvorenie uzávierky, ale neúspešne. Neexistovala štrbina, cez ktorú by sa dalo prejsť nožom, ktorý by zvýšil tyč. Potom svojím objektívom vyskúšal pánty, ktoré však boli z pevného železa zabudované pevne do mohutného muriva. „Hum!“ povedal on a do istej miery si poškrabal bradu, „moja teória určite prináša určité ťažkosti. Nikto by nemohol prejsť cez tieto uzávery, keby boli priskrutkované. Uvidíme, či vnútro vrhá na túto hmotu nejaké svetlo.“

Do vybielenej chodby, z ktorej sa otvárali tri spálne, viedli malé bočné dvere. Holmes odmietla preskúmať tretiu komoru, a tak sme naraz prešli do druhej, v ktorej teraz spala slečna Stonerová a v ktorej sa jej sestra stretla so svojim osudom. Bola to útulná malá izba s nízkym stropom a zejícim krbom podľa módy starých vidieckych domov. V jednom rohu stála hnedá komoda, v druhom úzka posteľ s bielou doskou a na ľavej strane okna toaletný stolík. Tieto výrobky s dvoma malými prútenými stoličkami tvorili všetok nábytok v miestnosti, okrem štvorca koberca Wilton v strede. Dosky okrúhle a obloženie stien boli z hnedého dubu, ktorý sa živil červami, tak starého a odfarbeného, že mohol pochádzať z pôvodnej budovy domu. Holmes vytiahol jednu zo stoličiek do rohu a mlčky sedel, zatiaľ čo jeho oči putovali dokoľa a dokola a hore a dole, pričom brali do úvahy všetky detaily bytu.

„Odkiaľ ten zvon komunikuje?“ spýtal sa nakoniec a ukázal na hrubé povrazové lano, ktoré viselo dole vedľa postele, strapec vlastne ležal na vankúši.

„Ide do izby gazdinej.“

„Vyzerá to novšie ako ostatné veci?“

„Áno, bolo to tam len pred pár rokmi.“

„Tvoja sestra o to, myslím, požiadala?“

„Nie, nikdy som nepočula, že by to používala. Vždy sme si pre seba robili to, čo sme chceli.“

„Skutočne sa zdalo zbytočné dať tam taký pekný zvonček. Na pár minút ma ospravedlníš, kým sa uspokojím s týmto poschodím.“ S objektívom v ruke sa vrhol na tvár a rýchlo sa plazil dozadu a dopredu a podrobne skúmal trhliny medzi doskami. Potom urobil to isté s prácami na dreve, ktorými bola komora obložená. Nakoniec prešiel k posteli a nejaký čas hľadel na ňu a prechádzal očami hore a dole po stene. Nakoniec vzal zvonové lano do ruky a svižne ho zatiahol.

„Prečo, to je atrapa,“ povedal.

„Nebude to zvonit?“

„Nie, nie je to ani pripevnené k drôtu. To je veľmi zaujímavé. Už teraz vidíte, že je pripevnený k háku tesne nad miestom, kde je malý otvor pre ventilátor.“

„Aké veľmi absurdné! Nikdy predtým som si to nevšimol.“

„Veľmi zvláštne!“ zamrmľal Holmes a ťahal za lano. „V tejto miestnosti je jeden alebo dva veľmi pozoruhodné body. Napríklad aký blázon musí byť staviteľ, aby otvoril ventilátor do inej miestnosti, keď pri rovnakých problémoch mohol komunikovať s vonkajším vzduchom!“

„To je tiež celkom moderné,“ povedala dáma.

„Hotovo zhruba v rovnakom čase ako zvonové lano?“ poznamenal Holmes.

„Áno, v tom čase sa vykonalo niekoľko malých zmien.“

„Zdá sa, že boli najzaujímavejšieho charakteru - atrapy zvonových lán a ventilátory, ktoré nevetrajú. S vašim dovolením, slečna Stonerová, preniesieme naše výskumy do vnútorného bytu.“

Komora doktora Grimesbyho Roylotta bola väčšia ako komora jeho nevlastnej dcéry, ale bola zariadená jednoducho. Táborová posteľ, malá drevená polica plná kníh, väčšinou technického charakteru, kreslo vedľa postele, obyčajná drevená stolička pri stene, okrúhly stôl a veľký železný trezor boli hlavné veci, ktoré padli do oka. Holmes pomaly prešiel okolo a so záujmom každého z nich preskúmal všetkých.

„Čo je to tu?“ spýtal sa a klepal na trezor.

„Obchodné papiere môjho nevlastného otca.“

„Och! Takže si videl dovnútra?“

„Iba raz, pred niekoľkými rokmi. Pamätám si, že to bolo plné papierov.“

„Nie je v tom napríklad mačka?“

„Nie. Aký zvláštny nápad!“

„No, pozri sa na toto!“ Vzal malý tanierik mlieka, ktorý stál na jeho vrchu.

„Nie; nechováme mačku. Ale je tu gepard a pavían.“

„Á, áno, samozrejme! Nuž, gepard je len veľká mačka, a napriek tomu, tanierik s mliekom nezachádza pri uspokojovaní svojich predstáv veľmi ďaleko, dovoľm si tvrdiť. Existuje jeden bod, ktorý by som si chcel určiť.“ Drepol dolu pred drevenú stoličku a s najväčšou pozornosťou preskúmal jej sedadlo.

„Ďakujem. To je celkom vyriešené,“ povedal, vstal a vložil si objektív do vrečka. „Ahoj! Tu je niečo zaujímavé!“

Objekt, ktorý mu padol do oka, bola malá psia rana zavesená na jednom rohu postele. Bičik bol však stočený do seba a uviazaný tak, aby vytvoril slučku z bičika.

„Čo si o tom myslíš, Watson?“

„Je to dosť bežná mihalnica. Ale neviem, prečo by to malo byť uviazané.“

„To nie je tak úplne bežné, však? Aha, ja! Je to zlý svet, a keď šikovný muž premení mozog na zločin, je to najhoršie zo všetkých. Myslím, že som toho už teraz videla dosť, slečna Stonerová, a s tvojím dovolením vyjdeme na trávnik.“

Nikdy som nevidel tvár môjho priateľa tak pochmúrnu alebo jeho obočie také tmavé, ako to bolo, keď sme sa otočili z miesta tohto vyšetrovania. Išli sme niekoľkokrát po trávniku hore a dole, ani slečna Stonerová, ani ja nechceme preniknúť do jeho myšlienok, skôr ako sa prebudil zo svojho snenia.

„Je veľmi dôležité, slečna Stonerová,“ povedal, „aby ste sa v každom ohľade absolútne riadili mojimi radami.“

„Určite to urobím.“

„Záležitosť je príliš vážna na akékoľvek váhanie. Váš život môže závisieť od toho, či vyhoviete.“

„Ubezpečujem vás, že som vo vašich rukách.“

„V prvom rade musíme s priateľom stráviť noc vo vašej izbe.“

Slečna Stonerová aj ja sme na neho udivene hľadeli.

„Áno, musí to tak byť. Dovoľte mi vysvetliť. Verím, že to je tam dedinský hostinec?“

„Áno, to je Koruna.“

„Veľmi dobre. Odtiaľ by boli viditeľné tvoje okná?“

„Určite.“

„Musíš sa obmedziť vo svojej izbe, predstierajúc bolesť hlavy, keď sa tvoj nevlastný otec vráti. Potom, keď ho počuješ, ako odchádza na noc do dôchodku, musíš otvoriť okenice svojho okna, rozopnúť haspu a dať tam svoju lampu ako pošlite nám signál a potom sa potichu stiahnite so všetkým, čo pravdepodobne budete chcieť, do miestnosti, ktorú ste zvykli obývať. Nepochybujem o tom, že napriek opravám by ste tam mohli vydržať jednu noc.“

„Och, áno, ľahko.“

„Zvyšok necháš v našich rukách.“

„Ale čo urobíš?“

„Strávime noc vo vašej izbe a preskúmame príčinu tohto hluku, ktorý vás vyrušil.“

„Verím, pán Holmes, že ste sa už rozhodli,“ povedala slečna Stonerová a položila ruku na rukáv mojej spoločníčky.

„Možno mám.“

„Tak mi, žiaľ, povedz, čo bolo príčinou smrti mojej sestry.“

„Mal by som radšej mať jasnejšie dôkazy, než hovorím.“

„Môžeš mi aspoň povedať, či je moja vlastná myšlienka správna, a či zomrela z nejakého náhleho strachu.“

„Nie, nemyslím si. Myslím si, že pravdepodobne existovala nejaká hmatateľnejšia príčina. A teraz, slečna Stonerová, vás musíme opustiť, ak sa doktor Roylott vráti a uvidí, že naša cesta bude márna. Zbohom, a buď odvážna, pretože ak urobíš to, čo som ti povedal, môžeš si byť istá, že čoskoro zaženieme nebezpečenstvo, ktoré ti hrozí.““

Sherlock Holmes a ja sme nemali ťažkosti s obsadením spálne a obývacej izby v hoteli Crown Inn. Boli na hornom poschodí a z nášho okna sme mali výhľad na bránu avenue a na obývané krídlo kaštiľa Stoke Moran. Za súmraku sme videli, ako okolo prechádza Dr. Grimesby Roylott, ktorého obrovská postava sa týčila vedľa malej postavy chlapca, ktorý ho viezol. Chlapec mal mierne ťažkosti s odopnutím ťažkých železných brán a počuli sme chrapľavý rev lekárovho hlasu a videli sme zúrivosť, s ktorou na neho zatriasol pästami. Pasca išla ďalej a o pár minút neskôr sme medzi stromami náhle vyskočili, keď v jednej z obývacích miestností svietila lampa.

„Vieš, Watson,“ povedal Holmes, keď sme sedeli spolu v tme, „mám naozaj nejaké zábrany, aby som ťa vzal na noc. Existuje zreteľný prvok nebezpečenstva.“

„Môžem ti pomôcť?“

„Vaša prítomnosť môže byť neoceniteľná.“

„Potom určite prídem.“

„Je to od teba veľmi milé.“

„Hovoríš o nebezpečenstve. V týchto miestnostiach ste zjavne videli viac, ako bolo pre mňa viditeľné.“

„Nie, ale myslím si, že som to mohol odvodiť trochu viac. Predstavujem si, že si videl všetko, čo som urobil.“

„Nevidel som nič pozoruhodné, okrem zvonového lana, a aký účel, na ktorý by som mohol odpovedať, priznám, je viac, ako si dokážem predstaviť.“

„Aj ty si videla ventilátor?“

„Áno, ale nemyslím si, že je to tak neobvyklá vec, mať malý otvor medzi dvoma miestnosťami. Bol taký malý, že cez neho potkan ťažko prešiel.“

„Vedel som, že by sme mali nájsť ventilátor skôr, ako sme prišli do Stoke Moran.“

„Môj drahý Holmes!“

„Och, áno, urobil som. Pamätáte si vo svojom vyhlásení, že povedala, že jej sestra cítila cigaretu doktora Roylotta. Teraz to samozrejme okamžite naznačovalo, že medzi týmito dvoma miestnosťami musí byť komunikácia. Môže to byť iba malá diera, alebo by to bolo poznamenané pri vyšetrowaní koronera. Odvodil som ventilátor.“

„Ale aká škoda na tom môže byť?“

„No, je tu prinajmenšom kuriózna zhoda dátumov. Vyrobí sa ventilátor, zavesená šnúra a zomrie dáma, ktorá spí v posteli. To ťa nezasiahne?“

„Zatiaľ nevidím nijaké spojenie.“

„Pozoroval si na tej posteli niečo veľmi zvláštne?“

„Nie.“

„Bolo to upnuté na podlahu. Videli ste už niekedy takto pripevnenú posteľ?“

„Nemôžem povedať, že mám.“

„Dáma nemohla pohnúť zo svojej postele. Musí to byť vždy v relatívnej polohe k ventilátoru a k lanu - alebo tak to môžeme nazvať, pretože to zjavne nikdy nebolo určené na ťahanie zvončekom.“

„Holmes,“ zvolala som, „zdá sa mi, že vidím matne, čo naznačuješ. Sme len včas, aby sme zabránili nejakému rafinovanému a strašnému zločinu.“

„Dostatočne jemné a dosť hrozné. Keď sa lekár pokazí, je prvým z trestných činov. Má nervy a vedomosti. Medzi vedúcich ich povolania patrili Palmer a Pritchard. Tento muž zasahuje ešte hlbšie, ale myslím si, Watson.“ „že dokážeme ešte hlbšie udrieť. Pred príchodom noci však budeme mať dosť hrôzy; preboha, dajme si tichú fajku a na pár hodín obráťte svoju myseľ k niečomu veselšiemu.“

Asi o deviatej hodine svetlo medzi stromami zhaslo a smerom k kaštielu bolo všetko temné. Pomaly ubiehali dve hodiny a potom zrazu, len jedenásťkrát, priamo pred nami zasvietilo jediné jasné svetlo.

„To je náš signál,“ povedal Holmes a vyskočil na nohy; „pochádza zo stredného okna.“

Keď sme omdleli, prehodil pár slov s prenajímateľom a vysvetlil, že ideme na neskorú návštevu u známe-

ho a že je možné, že tam prenocujeme. O chvíľu neskôr sme už boli na tmavej ceste, v tvári nám fúkal chladný vietor a pred nami sa v šere mihlo žlté svetlo, ktoré nás viedlo po našej pochmúrnej ceste.

Pri vstupe na areál boli malé ťažkosti, pretože v starej stene parku boli neopravené porušenia. Keď sme sa predierali pomedzi stromy, dostali sme sa na trávnik, prešli sme ho a chystali sme sa vstúpiť oknom, keď z kopy vavrínových kríkov vyrazilo niečo, čo vyzeralo ako odporné a skreslené dieťa, ktoré sa vrhlo na trávnu s zvíjajúce sa končatiny a potom rýchlo prebehli po trávniku do tmy.

„Môj Bože!“ Zašepkal som; „Videl si to?“

Holmes bol v tejto chvíli zaskočený ako ja. Jeho ruka sa v jeho agitácii zovrela ako zlozvyk na mojom zápästí. Potom sa mierne zasmial a priložil svoje pery k môjmu uchu.

„Je to pekná domácnosť,“ zamrmľal. „To je pavián.“

Zabudol som na podivné domáce zvieratá, ktoré zasiahol lekár. Bol tam aj gepard; možno by sme ju každú chvíľu našli na svojich pleciah. Priznám sa, že mi bolo v mysli ľahšie, keď som sa po nasledovaní Holmesovho príkladu a vyzúvaní topánok ocitol v spálni. Môj spoločník nehlučne zatvoril okenice, presunul lampu na stôl a očami zahol po miestnosti. Všetko bolo tak, ako sme to videli cez deň. Potom sa ku mne priplížil a urobil trúbu na ruke a tak jemne mi zašepkal do ucha, že bolo všetko, čo som mohol urobiť, aby som rozlíšil tieto slová:

„Najmenší zvuk by sa stal osudným pre naše plány.“

Prikývol som, aby som ukázal, že som to počul.

„Musíme sedieť bez svetla. Videl by to cez ventilátor.“

Opäť som prikývol.

„Nezaspávaj; môže to závisieť od tvojho života. Máš pripravenú pištoľ pre prípad, že by sme ju potrebovali. Ja si sadnem na bok postele a ty na tú stoličku.“

Vytiahol som revolver a položil som ho na roh stola.

Holmes vychoval dlhú tenkú palicu a túto položil na posteľ vedľa seba. Pri ňom položil škatuľku od zápaličiek a peň sviečky. Potom zhasol lampu a my sme zostali v tme.

Ako niekedy zabudnem na to strašné bdenie? Nemohol som počuť zvuk, dokonca ani nádych dychu, a napriek tomu som vedel, že môj spoločník sedel s otvorenými očami, pár metrov odo mňa, v rovnakom stave nervového napätia, v akom som bol sám sebou. Uzávery odrezali najmenší lúč svetla a my sme čakali v absolútnej tme.

Zvonku sa ozýval príležitostný výkrik nočného vtáka a raz pri našom okne dlho nakreslené mačkovité kňučanie, ktoré nám hovorilo, že gepard bol skutočne na slobode. Ďaleko sme mohli počuť hlboké tóny farských hodín, ktoré zaznievali každú štvrtú hodinu. Ako dlho sa zdali, tie štvrte! Zasiahol dvanásť, jedna a dva a tri, a napriek tomu sme sedeli potichu a čakali na všetko, čo by mohlo prísť.

Zrazu došlo k chvíľkovému svetlu svetla v smere k ventilátoru, ktoré okamžite zmizlo, ale vystriedal ho silný zápach horiaceho oleja a ohriateho kovu. Niekoľko vo vedľajšej miestnosti si zapálil tmavú lampu. Počul som jemný zvuk pohybu a potom bolo všetko ešte raz tiché, hoci vôňa silnela. Pol hodiny som sedel s namáhavými ušami. Potom sa zrazu ozval ďalší zvuk - veľmi jemný, upokojujúci zvuk, ako napríklad malý prúd pary, ktorý neustále unikal z kanvice. V okamihu, keď sme to počuli, Holmes vyskočil z postele, narazil na zápalku a zúrivo sa priviazal svojou palicou k zvončeku.

„Vidíš to, Watson?“ zakričal. „Vidíš to?“

Ale nič som nevidel. V okamihu, keď Holmes zasiahol svetlo, začul som tiché, jasné pískanie, ale náhle oslnenie blikajúce do mojich unavených očí mi znemožnilo rozoznať, čo to je, na čom môj priateľ tak divoko zaútočil. Videl som však, že jeho tvár bola smrteľne bledá a plná hrôzy a nenávisti. Prestal štra-

jkovať a pozeral sa na ventilátor, keď sa tu z nočného ticha náhle vynoril najstrašnejší výkrik, aký som kedy počúval. Nafúklo sa to čoraz hlasnejšie, chrapľavý výkrik bolesti a strachu a hnevu sa zmiešal v jednom strašnom výkriku. Hovoria to dole v dedine a dokonca aj vo vzdialenej fare. Tento výkrik zdvihol spiacich z postelí. Zasiahlo nás to do srdca a ja som stál a hľadel na Holmesa a on na mňa, až kým jeho posledné ozveny neutíchli v tichu, z ktorého vyliezlo.

„Čo to môže znamenať?“ Zalapala som po dychu.

„To znamená, že je po všetkom,“ odpovedal Holmes. „A koniec koncov je to možno najlepšie. Vezmite si pištoľ a vstúpime do miestnosti doktora Roylotta.“

S hrobovou tvárou zapálil lampu a viedol po chodbe. Dvakrát udrel do dverí komory bez akejkoľvek vnútornej odpovede. Potom otočil kľučkou a vošiel, ja som mu za päťami, s natiahnutou pištoľou v ruke.

Bol to jedinečný pohľad, ktorý sa stretol s našimi očami. Na stole stál tmavý lampión s pootvorenou uzávierkou a vrhal žiarivý lúč svetla na železný trezor, ktorého dvere boli pootvorené. Vedľa tohto stola, na drevenej stoličke, sedel doktor Grimesby Roylott oblečený v dlhom sivom župane, s vyčnievajúcimi odhalenými členkami a chodidlami vrazenými do červených tureckých papúč bez podpätku. Cez jeho lono ležala krátka pažba s dlhou riasou, ktorú sme si všimli počas dňa. Brada bola natiahnutá smerom hore a jeho oči boli upreté strašným a strnulým pohľadom na roh stropu. Okolo obočia mal zvláštny žltý pás s hnedastými fľáčikmi, ktoré sa zdali byť pevne zviazané okolo jeho hlavy. Keď sme vošli, nevydal ani zvuk, ani pohyb.

„Kapela! Škrvnitá kapela!“ zašepkal Holmes.

Urobil som krok vpred. V okamihu sa jeho podivné pokrývky hlavy začali pohybovať a tam sa z jeho vlasov vzpierala podrepaná hlava v tvare diamantu a nafúknutý krk odporného hada.

„Je to močiarna zmija!“ zvolal Holmes; „najsmrteľnejší had v Indii. Zomrel do desiatich sekúnd od uhryznutia. Násilie v skutočnosti násilím odskočí a násilník spadne do jamy, ktorú vykopáva pre iného. Vrháme toto stvorenie späť do jeho brlohu.“, a potom môžeme premiestniť slečnu Stonerovú na nejaké útočisko a informovať okresnú políciu o tom, čo sa stalo.“

Keď hovoril, rýchlo vytiahol psí bič z lona mŕtveho muža a hodiac mu slučku okolo krku, vytiahol ho z hrôzostrašného posedu a niesol ho po dĺžke ruky po ruke a hodil do železného trezoru, ktorý uzavrel to.

Toto sú pravdivé fakty o smrti Dr. Grimesbyho Roylotta zo Stoke Moran. Nie je potrebné, aby som predĺžil rozprávanie, ktoré už pretrvalo príliš dlho, rozprávaním o tom, ako sme vydesili smutnú správu vydesenému dievčaťu, ako sme ju ranným vlakom dopravili do starostlivosti jej dobrej tety v Harrow, o tom, ako pomalý proces úradného vyšetrovania dospel k záveru, že lekár stretol svoj osud pri tajnom hraní sa s nebezpečným domácim miláčikom. To málo, čo som sa o prípade musel ešte dozvedieť, mi povedal Sherlock Holmes, keď sme cestovali späť ďalší deň.

„Mal som,“ povedal, „dospel k úplne nesprávnemu záveru, ktorý ukazuje, môj drahý Watson, aké nebezpečné je vždy odôvodňovať nedostatočné množstvo údajov. Prítomnosť cigánov a používanie slova „band“, ktoré toto chudobné dievča bezpochyby použilo na vysvetlenie vzhľadu, ktorý vo svetle jej zápasu rýchlo zazrela, stačilo na to, aby mi navodil úplne nesprávnu vôňu. Môžem si nárokovať iba zásluhy, ktoré som okamžite prehodnotil. moje postavenie, keď mi však bolo jasné, že akékoľvek nebezpečenstvo, ktoré hrozí obyvateľovi miestnosti, nemôže vychádzať ani z okna, ani z dverí. Moja pozornosť sa rýchlo pritiahla, ako som vám už poznamenal, na tento ventilátor a k zvonu, ktorý visel dole k posteli. Zistenie, že ide o atrapu a že posteľ bola pripevnená k podlahe, okamžite vyvolalo podozrenie, že tam bolo lano ako most na niečo, čo prechádzalo dierou a prichádza do posteľe. Okamžitá predstava hada napadlo mi, a keď som to spojil s mojím vedomím, že lekár bol vybavený zásobou tvorov z Indie, cítil som, že som asi na dobrej ceste. Myšlienka použitia formy jedu, ktorú nemohol zistiť žiadny chemický test, bola len taká, akú by napadol šikovný a bezohľadný muž, ktorý absolvoval východný výcvik. Rýchlosť, s akou by sa takýto jed prejavil, by bola z jeho pohľadu tiež výhodou. Bol by to skutočne koroner s ostrými očami, ktorý by dokázal rozlíšiť dve malé tmavé vpichy, ktoré by ukazovali, kde jedovaté tesáky vykonali svoju prácu. Potom som si pomyslel na pišťalku. Samozrejme musí hada odvolať skôr, ako ho obeť

odhalí ranné svetlo. Vycvičil to, pravdepodobne pomocou mlieka, ktoré sme videli, aby sa po privolaní vrátil k nemu. Prešiel to cez tento ventilátor v tú hodinu, ktorú považoval za najlepšiu, s istotou, že zlezie po lane a dopadne na posteľ. Obyvateľa by to mohlo, ale nemusí uhryznúť, možno by mohla každý týždeň uniknúť každú noc, ale skôr alebo neskôr musí padnúť za obeť.

„K týmto záverom som dospel skôr, ako som vstúpil do jeho izby. Kontrola jeho stoličky mi ukázala, že mal vo zvyku na ňom stáť, čo by samozrejme bolo potrebné, aby sa dostal k ventilátoru. pohľad na trezor, tanierik mlieka a slučka šnúry na krk stačili na to, aby sa konečne podarilo rozptýliť všetky pochybnosti, ktoré by ešte mohli zostať. Kovový zvuk, ktorý počula slečna Stonerová, bol zjavne spôsobený jej nevlastným otcom, ktorý narýchlo zatváral dvere svojho trezoru. Po tom, čo som sa raz rozhodol, poznáš kroky, ktoré som urobil, aby sa táto záležitosť dokázala. Počul som, ako tvor zasýčal, pretože nepochybujem o tom, že aj ty, a okamžite som rozsvietil svetlo a zaútočil na neho. .“

„Výsledkom toho, že to prešlo ventilátorom.“

“A tiež s tým výsledkom, že sa obrátila na svojho pána na druhej strane. Niektoré údery mojej trstiny prišli domov a vzbudili jej hadiu náladu, takže preletel na prvého človeka, ktorého uvidel. Týmto spôsobom som bezpochyby nepriamo zodpovedný za smrť doktora Grimesbyho Roylotta a nemôžem povedať, že to bude pravdepodobne veľmi ťažko vplývať na moje svedomie. ““

Kapitola 9

DOBRODRUŽSTVO IX

9.0 DOBRODRUŽSTVO PALCA INŽINIERA

Zo všetkých problémov, ktoré sa môj priateľ, pán Sherlock Holmes, dostal k riešeniu počas rokov našej intimity, boli len dva, ktoré som mu mohol predstaviť na vedomie - ten, ktorý mal pán Hatherley, a ten šialenstva plukovníka Warburtona. Z nich druhý mohol poskytnúť ostrejšie pole pre akútneho a originálneho pozorovateľa, ale druhý bol taký zvláštny vo svojom začiatku a tak dramatický vo svojich detailoch, že môže byť tým viac hodný záznamu, aj keď to dalo priateľ menej otvorení pre tie deduktívne metódy uvažovania, ktorými dosiahol také pozoruhodné výsledky. Verím, že tento príbeh bol v novinách rozprávaný už viackrát, ale rovnako ako všetky takéto príbehy, je jeho účinok oveľa menej markantný, ak je uvedený en bloc v jednom polovičnom stĺpci tlače, ako keď sa fakty pomaly vyvíjajú pred vašimi vlastnými očami a tajomstvo sa postupne rozplynie, keď každý nový objav predstavuje krok, ktorý vedie k úplnej pravde. V tom čase na mňa okolnosti hlboko zapôsobili a uplynutie dvoch rokov len ťažko oslabilo účinnosť.

Bolo to v lete '89, nedlho po mojom manželstve, k udalostiam, ktoré teraz zhrniem. Vrátil som sa k civilnej praxi a nakoniec som opustil Holmesa v jeho izbách na Baker Street, hoci som ho neustále navštevoval a občas som ho aj presviedčal, aby sa vzdal svojich českých zvykov, až keď nás prišiel navštíviť. Moja prax sa neustále zvyšovala a keďže som náhodou býval v nie veľmi veľkej vzdialenosti od stanice Paddington, dostal som zopár úradníkov zopár pacientov. Jeden z nich, ktorého som vyliečil z bolestivej a pretrvávajúcej choroby, nikdy nebol unavený reklamou mojich cností a snahou vyslať ma na každého postihnutého, na ktorého by mohol mať akýkoľvek vplyv.

Jedného rána, niečo pred siedmou hodinou, ma zobudila slúžka klepajúca na dvere, aby som oznámil, že dvaja muži prišli z Paddingtonu a čakajú v poradni. Ponáhľal som sa obliecť, pretože som zo skúsenosti vedel, že železničné kufre sú zriedka malicherné a ponáhľali sa dole. Keď som zostupoval, môj starý spojenec, strážca, vyšiel z miestnosti a tesne za sebou zatvoril dvere.

„Mám ho tu,“ zašepkal a trhol palcom cez rameno; „je v poriadku.“

„Čo to teda je?“ Požiadal som, aby jeho správanie naznačilo, že to bolo nejaké zvláštne stvorenie, ktoré uväznil v mojej izbe.

„Je to nový pacient,“ zašepkal. „Myslel som si, že ho prenesiem sám; potom nemohol sklznúť. Tam je, v poriadku a zdravý. Už musím ísť, doktore; mám svojich dootív, rovnako ako vy.“ A on šiel, tento verný tout, bez toho, aby mi dal čas, aby som mu poďakoval.

Vošiel som do svojej poradne a našiel som pána sedieť pri stole. Potichu bol oblečený v obleku z vresu s jemnou látkovou čiapkou, ktorú mal položený na mojich knihách. Okolo jednej ruky mal zabalenú vreckovku, ktorá bola po celom tele škvrnitá škvrnami krvi. Bol mladý, nemal som viac ako päť dvadsať rokov, povedal by som, so silnou, mužnou tvárou; ale bol nesmierne bledý a budil vo mne dojem muža, ktorý trpel silným rozrušením, ktoré bolo potrebné ovládať celou jeho silou mysle.

„Je mi ľúto, že vás zrazím tak skoro, doktore,“ povedal, „ale v noci som mal veľmi vážnu nehodu. Dnes ráno som vošiel vlakom a na Paddingtone som sa pýtal, kde by som mohol nájsť doktor, veľmi láskavo ma sem odpovedal dôstojný človek. Dal som chyžnej preukaz, ale vidím, že ho nechala na stolíku.“

Zobral som to a pozrel na to. „Pán Victor Hatherley, hydraulický inžinier, 16A, Victoria Street (3. poschodie).“ To bolo meno, štýl a sídlo môjho ranného návštevníka. „Ľutujem, že som ťa nechal čakať,“ povedal som a sadol som si do kresla. „Rozumiem, že si čerstvú z nočnej cesty, ktorá je sama o sebe monotónnym zamestnaním.“

„Och, moja noc sa nedá nazvať monotónnou,“ povedal a zasmial sa. Zasmial sa veľmi srdečne, s vysokým, zvonivým tónom, oprel sa o stoličku a potriasol bokmi. Všetky moje lekárske inštinkty sa postavili proti tomu smiechu.

„Prestaň!“ Plakal som; „daj sa dokopy!“ a vylial som trochu vody z karafy.

Bolo to však zbytočné. Bol preč v jednom z tých hysterických výbuchov, ktoré dostali silnú povahu, keď

nejaká veľká kríza skončila a pominula. V súčasnosti k sebe opäť prišiel, veľmi unavený a vyzeral bledo.

„Robil som si zo seba blázna,“ zalapal po dychu.

„Vôbec nie. Toto vypí.“ Vrazil som trochu brandy do vody a farba sa mu začala vracáť na nekrvavé líca.

“To je lepšie!” povedal on. „A teraz, pán doktor, možno by ste sa láskavo venovali môjmu palcu, alebo lepšie povedané miestu, kde bol môj palec.“

Odvinul vreckovku a natiahol ruku. Dokonca aj mojim zatvrdnutým nervom sa zachvelo, keď som sa na to pozrel. Tam, kde mal byť palec, boli štyri vyčnievajúce prsty a príšerne červený hubovitý povrch. Bol hacknutý alebo vytrhnutý priamo z koreňov.

“Môj bože!” Plakala som: „Toto je strašné zranenie. Muselo to poriadne vykrváčať.“

“Áno, stalo sa. Keď som to urobil, omdlel som a myslím si, že som musel byť už dlho nezmyselný. Keď som prišiel k, zistil som, že stále krváca, a tak som si jeden koniec vreckovky uviazal veľmi pevne dookola.” zápästie a vyztužil ho vetvičkou. ““

„Vynikajúce! Mali ste byť chirurgom.“

„Ide o otázku hydrauliky, ktorá sa dostala do mojej vlastnej provincie.“

„Toto sa stalo,“ povedal som a skúmal ranu, „veľmi ťažkým a ostrým nástrojom.“

„Vec ako sekáčik,“ povedal.

„Nehodu, predpokladám?“

„V žiadnom prípade.“

„Čo! Vražedný útok?“

„Skutočne veľmi vražedné.“

„Ty ma desíš.“ Ranu som napichal, vyčistil, obliekol a nakoniec zakryl bavlneným vatelínom a karbolizovanými obväzmi. Ležal späť bez trhania, hoci si občas zahryzol do pery.

“Ako je to, že?” Spýtal som sa, keď som skončil.

„Kapitál! Medzi tvojou brandy a tvojim obväzom cítim nového človeka. Bol som veľmi slabý, ale musel som toho veľa prežiť.“

„Možno by si o tom nemal radšej hovoriť. Zjavne ti to skúša nervy.“

„Ach, nie, nie teraz. Budem musieť rozprávať svoj príbeh polícii; ale medzi nami, nebyť presvedčivých dôkazov o tejto mojej rane, bol by som prekvapený, keby uverili môjmu tvrdeniu, lebo je veľmi mimoriadny dokument a nemám veľa dôkazov, ktoré by ho podporili, a aj keď mi veria, stopy, ktoré im môžem poskytnúť, sú také vágne, že je otázkou, či bude spravodlivosť spravodlivá. hotový.“

„Ha!“ zvolal som: „Ak má niečo povahu problému, ktorý chcete vyriešiť, dôrazne by som vám odporučil, aby ste prišli k môjmu priateľovi, pánovi Sherlockovi Holmesovi, skôr ako pôjdete na oficiálnu políciu.“

„Ach, počul som o tom kolegovi,“ odpovedal môj návštevník, „a mal by som byť veľmi rád, keby sa tejto záležitosti venoval, aj keď samozrejme musím použiť aj oficiálnu políciu. ? “

„Urobím to lepšie. Sám ťa k sebe prevediem.“

„Bol by som ti nesmierne zviazaný.“

„Zavoláme taxík a pôjdeme spolu. Len stihneme s ním urobiť malé raňajky. Máte pocit, že ste si rovní?“

„Áno; nebudem sa cítiť ľahko, kým nerozprávam svoj príbeh.“

„Potom môj sluha zavolá taxík a ja budem okamžite s tebou.“ Vyrútil som sa na poschodie, krátko som to vysvetlil svojej žene a o päť minút som bol vo vnútri výkupného a odviezol som sa s novým známym na Baker Street.

Sherlock Holmes sa, ako som čakal, váľal okolo svojej obývacej izby vo svojom župane, čítal agónny stĺp The Times a fajčil fajku pred raňajkami, ktorá bola zložená zo všetkých zátok a kvapiek, ktoré zostali z jeho dymu. deň predtým, všetky starostlivo vysušené a zhromaždené na rohu rímsy. Prijal nás svojim tichým geniálnym spôsobom, objednal si čerstvé vyrážačky a vajíčka a pripojil sa k nám výdatným jedlom. Keď sa dospelo k záveru, usadil nášho nového známeho na pohovku, položil si vankúš pod hlavu a položil pohár brandy a vody na dosah ruky.

„Je ľahké vidieť, že vaše skúsenosti neboli bežné, pán Hatherley,“ povedal. „Modlite sa, ľahnite si tam a urobte sa úplne doma. Povedzte nám, čo môžete, ale prestaňte, keď ste unavení, a udržujte sily s malým stimulantom.“

„Ďakujem,“ povedala moja pacientka, „ale cítila som iného muža, odkedy ma lekár obviazal, a myslím si, že tvoje raňajky ukončili liečbu. Vezmem si čo najmenej tvojho drahocenného času, takže začnem naraz na moje zvláštne zážitky.“

Holmes sedel na svojom veľkom kresle s unaveným výrazom s ťažkými viečkami, ktorý zakrýval jeho bystrú a dychtivú povahu, zatiaľ čo ja som sedel oproti nemu a my sme v tichosti počúvali zvláštny príbeh, ktorý nám podrobne rozpísal náš návštevník.

„Musíte vedieť,“ povedal, „že som sirota a bakalár a bývam sám v Londýne. Z povolania som hydraulický inžinier a za tých sedem rokov, čo som bol, som mal s prácou značné skúsenosti. Vyučil som sa v Venner & Matheson, známej spoločnosti v Greenwichi. Pred dvoma rokmi, keď som slúžil svojmu času a tiež som prišiel do slušnej sumy peňazí smrťou môjho nebohého otca, rozhodol som sa začať podnikáť sám pre seba profesionálne komory na Victoria Street.

“Predpokladám, že každý považuje svoj prvý nezávislý štart v podnikaní za pochmúrny zážitok. Pre mňa to bolo výnimočne. Počas dvoch rokov som mal tri konzultácie a jednu malú prácu, a to je úplne všetko, čo mi moje povolanie prinieslo. Moja hrubý príjem predstavuje 27 £ 10 s. Každý deň, od deviatej rána do štvrtej popoludní, som čakal vo svojom malom brlohu, až sa moje srdce konečne začalo potápať, a dospel som k presvedčeniu, že by som nikdy nemal mať prax vôbec.

„Včera však, práve keď som uvažoval o odchode z kancelárie, vošiel môj úradník a povedal, že tam čaká nejaký pán, ktorý ma chce vidieť pri práci. Vyniesol tiež kartičku s menom,“ plukovník Lysander Stark “vyryté na ňom. Tesne v jeho päťách sa ocitol sám plukovník, muž skôr strednej postavy, ale s nadmernou štíhlosťou. Nemyslím si, že som niekedy videl tak tenkého človeka. Celá jeho tvár sa zaostrila na nos a bradu a pokožka jeho líc bola napnutá dosť naprieč jeho vynikajúcimi kosťami. Napriek tomu sa toto vychudnutie javilo ako jeho prirodzený návyk a kvôli akejkoľvek chorobe bolo jeho oko jasné, jeho krok svižný a jeho uistenie zabezpečené. ale úhľadne oblečený a jeho vek by, súdim, bol skoro štyridsať ako tridsať.

„, Pán Hatherley?“ povedal s nemeckým prízvukom. „Pán Hatherley vám bol odporúčaný ako človek, ktorý je nielen zbehlý vo svojej profesii, ale aj diskretný a schopný uchovať tajomstvo.“

„Poklonil som sa a cítil som sa tak lichotivo, ako by to ktokoľvek z mladých ľudí na takejto adrese cítil. Môžem sa opýtať, kto to bol, kto mi dal tak dobrú postavu?“

„, Možno je lepšie, že by som ti to nemal povedať práve v tejto chvíli. Mám z toho istého zdroja, že si sirota aj bakalár a žiješ sám v Londýne.“

„, Je to úplne správne,“ odpovedal som, „ale ospravedlníte ma, ak poviem, že nevidím, ako to všetko ovplyvňuje moju odbornú kvalifikáciu. Rozumiem, že ste so mnou chceli hovoriť? „

“Nepochybne áno. Ale zistíte, že všetko, čo hovorím, je skutočne k veci. Mám pre vás profesionálnu

komisiu, ale absolútne tajomstvo je dosť dôležité - absolútne tajomstvo, chápete, a samozrejme môžeme očakávať, že viac od muž, ktorý je sám, ako od človeka, ktorý žije v lone svojej rodiny. ““

„Ak sľúbim, že budem tajiť,“ povedal som, „na to, ako som to urobil, môžeš absolútne závisieť.“

„Keď som hovoril, pozeral na mňa veľmi tvrdo a zdalo sa mi, že som nikdy nevidel také podozrivé a spochybňujúce oko.“

„Sľubuješ teda?“ povedal nakoniec.

„Áno, sľubujem.“

„„ Absolútne a úplné ticho pred, počas a po? Žiadny odkaz na vec, či už slovom alebo písmom? “

„„ Už som ti dal svoje slovo. “

“ ‘Veľmi dobre.’ Zrazu vyskočil a vrhal sa ako blesk po miestnosti, otvoril dvere. Vonkajší priechod bol prázdny.

„„ To je v poriadku, “ povedal a vrátil sa., „ Viem, že úradníci sú niekedy zvedaví, čo sa týka vecí ich pána. Teraz môžeme hovoriť v bezpečí. “ Natiahol si stoličku veľmi blízko tej mojej a rovnakým spýtavým a premysleným pohľadom na mňa začal znova zídať.

„Vo mne začal vznikať pocit odporu a niečoho podobného strachu pri podivných šaškovaniach tohto bezmocného muža. Ani moja hrôza zo straty klienta ma nemohla brániť v tom, aby som prejavil svoju netrpezlivosť.“

„„ Žiadam vás, aby ste sa vyjadrili k svojej veci, pane, ‘povedal som;, môj čas má hodnotu. ‘ Nebo mi odpusti tú poslednú vetu, ale slová sa mi dostali do úst.

„Ako by ti vyhovovalo päťdesiat Guineji za nočnú prácu?“ spýtal sa.

„Naj obdivuhodnejšie.“

“Hovorím, že pracujem v noci, ale o hodinu by to bolo bližšie. Chcem iba váš názor na hydraulický raziaci stroj, ktorý prestal jazdiť. Ak nám ukážete, čo je zlé, čoskoro to napravíme sami. Čo myslíte si na takúto províziu? “

„„ Práca sa javí ako ľahká a mzdová. “

„„ Presne tak. Budeme chcieť, aby ste prišli v noci posledným vlakom. “

“ ‘Kde?’

“Do Eyfordu v Berkshire. Je to malé miesto blízko hraníc Oxfordshire a do siedmich kilometrov od Readingu. Z Paddingtonu vás dovezie vlak, ktorý vás sem privedie asi o 11:15.”

“ ‘Veľmi dobre.’

„Zídem v koči, aby som sa s vami stretol.“

„Je teda jednotka?“

““ Áno, naše malé miesto je celkom v krajine. Je to dobrých sedem kilometrov od stanice Eyford. “

“Potom sa tam ťažko dostaneme pred polnocou. Myslím, že by nebola šanca na vlak späť. Mal by som byť nútený zastaviť noc.”

„Áno, ľahko by sme vás mohli otriasnuť.“

„Je to veľmi nepríjemné. Nemohol by som prísť v niektorú vhodnejšiu hodinu?“

„Najlepšie sme posúdili, že by si mal prísť neskoro. Ide o to, aby si ti odmenil prípadné nepríjemnosti, ktoré vám, mladému a neznámemu mužovi, platíme, za poplatok, ktorý by získal názor od samých vedúcich vašej profesie. Stále, samozrejme, ak by ste chceli z podnikania odstúpiť, máte na to dostatok času.“

„Myslel som na päťdesiat Guinej a na to, aké veľmi užitočné by pre mňa boli.“ Vôbec nie, „povedal som, rád sa vyhoviem tvojim želaniam. Chcel by som však pochopiť trochu jasnejšie, čo si želáte, aby som urobil.“

„Je to úplne. Je veľmi prirodzené, že prísľub tajomstva, ktorý sme od vás požadovali, mal vzbudiť vašu zvedavosť. Nechcem vás k ničomu zaviazat', bez toho, aby ste to všetko mali pred sebou. Predpokladám, že sme absolútne v bezpečí pred odpočúvaním?“

„„Úplne.“

„Potom to tak bude. Pravdepodobne ste si vedomí, že Fullerova zem je cenný produkt a že sa v Anglicku nachádza iba na jednom alebo dvoch miestach?“

„„Počul som to ‘.

„Pred nejakým časom som si kúpil malé miesto - veľmi malé miesto - do desiatich kilometrov od Readingu. Mal som to šťastie, aby som zistil, že v jednom z mojich polí je ložisko Fullerovej zeme. Pri jeho skúmaní som však zistil, že tento vklad bol porovnateľne malý a že tvoril spojenie medzi dvoma oveľa väčšími napravo a naľavo - obidvaja však v areáli mojich susedov. Títo dobrí ľudia absolútne nevedeli, že ich pôda obsahovala to, čo bolo také cenné ako zlatá baňa. Mojm záujmom bolo samozrejme kúpiť ich pôdu skôr, ako zistili jej skutočnú hodnotu, ale bohužiaľ som nemal kapitál, pomocou ktorého by som to mohol urobiť. Vzal som niekoľko moji priatelia do tajomstva, a tí navrhli, že by sme mali potichu a tajne pracovať s vlastným malým vkladom, a tým spôsobom by sme si mali zarobiť peniaze, ktoré by nám umožnili kúpiť susedné polia. Toto teraz robíme pre niektoré čas a aby nám pomohli v našej operácii sme postavili hydraulický lis. Táto tlač, ako som už vysvetlil, sa stala mimo prevádzky a želáme vám, aby ste sa v tejto veci poradili. Svoje tajomstvo si však veľmi žiarlivo strážime, a ak by sa raz stalo známe, že k nášmu domčeku prichádzajú hydraulickí inžinieri, čoskoro by to prebudilo vyšetrovanie, a potom, ak by vyšli fakty, bolo by vám na rozlúčku získať tieto polia a uskutočniť naše plány. Preto som vás prinútil, aby ste mi sľúbili, že ľudskej bytosti nepoviete, že sa chystáte dnes večer do Eyfordu. Dúfam, že to všetko objasním?“

„„Celkom ťa nasledujem,“ povedal som, „Jediným bodom, ktorému som nemohol celkom dobre porozumieť, bolo, aké využitie by vám mohol poskytnúť hydraulický lis pri hĺbení zeminy fuller, ktorý je, ako som pochopil, vykopaný ako štrk z jama.“

„„Aha!“ povedal nedbalo: „Máme svoj vlastný proces. Stlačíme Zem na tehly, aby sme ich odstránili bez toho, aby sme odhalili, o čo ide. Ale to je iba detail. Teraz som vás plne vzal do svojej dôvery, pán Hatherley,“ a ukázal som ti, ako ti dôverujem. “ Keď vstal, vstal: „Budem vás teda čakať v Eyforde o 11:15.“

„„Určite tam budem.“

„„A ani slovo do duše.“ Pozrel na mňa posledným dlhým, spýtavým pohľadom a potom ma stisol studeným, zatuchnutým stiskom ruky a ponáhlal sa z miestnosti.

„„No, keď som prišiel na to, že som to celé chladnokrvne premyslel, bol som veľmi ohromený, ako si obaja myslíte, nad touto náhlou komisiou, ktorá mi bola zasiadnutá. Na jednej strane som, samozrejme, bol rád, pretože poplatok bol najmenej desaťnásobok toho, čo som mal požiadať, ak by som stanovil cenu svojich služieb a bolo možné, že tento príkaz by mohol viesť k ďalším. Na druhej strane tvár a spôsob môjho patróna nepríjemne znepríjemnili dojem na mňa a nemohol som si myslieť, že jeho vysvetlenie zeme Fullerovej bolo dostatočné na to, aby som vysvetlil nevyhnutnosť môjho príchodu o polnoci, a jeho extrémnej úzkosti, aby som nikomu nepovedal o svojej záležitosti. vetry, zjedol výdatnú večeru, odviezol sa do Paddingtonu a vyštartoval, keď som podľa listu poslušne príkaz, že ma bude držať za jazyk.“

“V Readingu som musel vymeniť nielen svoj vozeň, ale aj svoju stanicu. Bol som však včas na posledný vlak do Eyfordu a po jedenástej hodine som sa dostal do slabej osvetlenej stanice. Bol som jediný cestujúci, ktorý dostal tam vonku a na plošine nebol nikto, okrem jediného ospalého vrátnika s lampášom. Keď som však prešiel bráňkou bránky, našiel som svojho ranného známeho čakať v tieni na druhej strane. Bez slova chytil ma za ruku a ponáhlal ma do koča, ktorého dvere boli otvorené. Vytiahol okná na oboch stranách, poklepal na drevárske práce a preč sme išli tak rýchlo, ako to kôň dokázal.”

„Jeden kôň?“ prehodil Holmes.

„Áno, iba jeden.“

„Pozoroval si farbu?“

“Áno, videl som to podľa obrysových svetiel, keď som vchádzal do koča. Bol to gaštan.”

„Vyzeráš unavene alebo sviežo?“

„Och, svieža a lesklá.“

“Ďakujem. Je mi ľúto, že som ťa prerušil. Prosím, pokračuj vo svojom najzaujímavejšom výroku.”

„Potom sme išli preč a jazdili sme minimálne hodinu. Plukovník Lysander Stark povedal, že to bolo iba sedem míľ, ale myslím si, že podľa toho, ako sme išli, a od času, ktorý sme brali, že muselo to byť bližšie dvanásť. Celý čas sedel ticho po mojom boku a ja som si viackrát uvedomil, keď som letmo pozrel jeho smerom, že sa na mňa pozerá veľmi intenzívne. Zdá sa, že poľné cesty nie sú v tej časti sveta veľmi dobré, pretože sme sa strašne vzpínali a trhali. Skúšal som sa pozrieť z okien, aby som videl niečo z toho, kde sme boli, ale boli vyrobené z matného skla a nemohol som rozoznať nič, okrem príležitostných svetiel rozmazanie prechádzajúceho svetla. Občas som riskoval poznámku, aby som prelomil monotónnosť cesty, ale plukovník odpovedal iba jednoslabične a rozhovor sa čoskoro ozval. Nakoniec však náraz na cestu bol vymenený za ostrý. plynulosť štrku a koč sa zastavil. Plukovník Lysander Stark vyskočil a ako som ho nasledoval, rýchlo ma stiahol do verandy, ktorá zúrila pred nami. Vystúpili sme, akoby, priamo z koča a do haly, aby som nestihol najprchavejší pohľad spredu domu. V okamihu, keď som prekročil prah, dvere za nami prudko zabuchli a slabo som začul rachot kolies, keď sa vozík rozbehol.

„Vo vnútri domu bola tmavá tma a plukovník šmátral po hľadaní zápaliek a mrmlal si popod nos. Zrazu sa na druhom konci chodby otvorili dvere a smerom k nám vystrelila dlhá zlatá svetelná tyč. sa rozšírila a objavila sa žena s lampou v ruke, ktorú držala nad hlavou, tlačila tvár dopredu a dívala sa na nás. Videl som, že je pekná, a z lesku, ktorým svetlo žiarilo na jej tmu Šaty som vedel, že je to bohatý materiál. Prehovorila niekoľkými slovami cudzím jazykom tónom, akoby sa pýtala otázku, a keď moja spoločníčka odpovedala drsne jednosmerne, dala taký štart, že jej lampa takmer vypadla z ruky. Plukovník Stark po-dišiel k nej, zašepkal jej niečo do ucha a potom ju zatlačil späť do miestnosti, odkiaľ prišla, a opäť kráčal ku mne s lampou v ruke.

„„ Možno budeš mať láskavosť počkať v tejto miestnosti niekoľko minút, “povedal a otvoril ďalšie dvere. Bola to tichá, malá, jednoducho zariadená izba s okrúhlym stolom uprostred, na ktorom bolo niekoľko nemeckých knihy boli rozptýlené. Plukovník Stark položil lampu na vrchol harmónia vedľa dverí. „Nenechám ťa čakať ani chvíľu,“ povedal a zmizol v tme.

“Pozrel som sa na knihy na stole a napriek svojej neznalosti nemčiny som videl, že dve z nich sú pojednania o vede, iné sú zväzkami poézie. Potom som prešiel k oknu v nádeji, že sa chytím nejaký pohľad na krajinu, ale cez ňu bola preložená dubová clona, ktorá bola výrazne zatienená. Bol to úžasne tichý dom. Niekde v chodbe hlasno tikali staré hodiny, ale inak bolo všetko smrteľné. Nejasný pocit začali ma kraďnúť nepokoje. Kto boli títo Nemci a čo robili, keď žili na tomto podivnom, neprekonateľnom mieste? A kde to miesto bolo? Bol som asi desať míľ od Eyfordu, to bolo všetko, čo som vedel, ale či už na sever, na juh, na východ alebo na západ, som vôbec netušil. Z tohto dôvodu sa Reading a možno aj ďalšie veľké mestá nachádzali v tomto okruhu, takže miesto nemusí byť nakoniec tak odľahlé. bol si úplne istý, z absolútneho pokoja, že sme v krajine. Chodil som hore a dole po r oom, bzučal som si pod dychom melódiu, aby som udržal náladu, a cítil som, že si dôkladne zarábam svoj poplatok za päťdesiat Guineji.

“Zrazu, bez predbežného zvuku uprostred úplného pokoja, sa dvere mojej izby pomaly otvorili. Žena stála v clone, tma za ňou za ňou, žlté svetlo z mojej lampy bilo na ňu nedočkavo.” a krásna tvár. Už na prvý pohľad som videl, že je chorá od strachu, a ten pohľad mi ochladil srdce. Zdvihla jeden trasúci sa prst, ktorý ma varoval, aby som bola ticho, a vystrelila niekoľko šepkaných slov zlomených slov. Angličtina na mňa a jej oči sa obzerajú dozadu, ako oči vystrašeného koňa, do šera za ňou.

„, Ja by som išla, “povedala a snažila sa, ako sa mi zdalo, hovoriť pokojne;,, Išla by som. Nemala by som tu zostať. Nie je pre vás dobré nič robiť. “

„, Ale, madam, “povedal som,, ešte som neurobil to, pre čo som prišiel. Nemôžem odísť, kým neuvidím stroj. “

„, Nestojí ti za to čakať, ‘pokračovala., Môžete prejsť dverami; nikto neprekáža. ‘ A potom, keď videla, že som sa usmiala a pokrútila hlavou, zrazu odhodila svoje obmedzenie a urobila krok vpred so zakrútenými rukami., Pre lásku nebeskú! ‘ zašepkala: „Odíď odtiaľto skôr, než bude neskoro!“

„Ale od prírody som do istej miery svojhlavý a som pripravenejší na aféru, keď mi v ceste stojí nejaká prekážka. Myslel som na môj honorár za päťdesiat Guineje, na moju unavenú cestu a na nepríjemnú noc, ktorá sa zdala byť predom mnou. Malo to byť všetko pre nič? Prečo by som mal odchádzať bez toho, aby som vykonal províziu a bez platby, ktorá mi bola splatná? Táto žena mohla byť, podľa všetkého, čo som vedela, monomanka. preto, hoci mnou jej správanie otriaslo viac, ako som sa chcel priznať, stále som krútil hlavou a deklaroval svoj úmysel zostať tam, kde som bol. Chystala sa obnoviť svoje prosby, keď dvere zabuchli nad hlavou, a zvuk niekoľkých krokov bol počula na schodoch. Okamžite poslúchla, zúfalým gestom odhodila ruky a zmizla rovnako náhle a nehlučne, ako prišla.

„Novými nováčikmi boli plukovník Lysander Stark a malý hrubý muž s činčilovou bradou vyrastajúcou zo záhybov jeho dvojitej brady, ktorý mi bol predstavený ako pán Ferguson.

„Toto je môj sekretár a vedúci,“ povedal plukovník. „Mimochodom, mal som dojem, že som práve teraz nechal tieto dvere zatvorené. Obávam sa, že ste návrh pocítili.“

„, Naopak, “povedal som,, otvoril som si dvere sám, pretože som cítil, že je miestnosť trochu blízko. “

„Strelil na mňa jeden zo svojich podozrivých pohľadov.‘ Možno by sme teda mali radšej pokračovať v práci, ‘povedal., S pánom Fergusonom vás vezmeme hore, aby sme sa pozreli na stroj. “

„Myslím, že by som si mal radšej nasadiť klobúk.“

„, Nie, je to v dome. “

“Čo, ty kopeš v dome Fullerovu zem?”

“” Nie, nie. Toto je iba miesto, kde ho komprimujeme. Ale to nevadí. Všetko, čo by sme chceli, aby ste urobili, je preskúmať stroj a dať nám vedieť, čo je na ňom zlé. “

“Vyšli sme spolu na poschodie, plukovník najskôr s lampou, tučný manažér a ja za ním. Bol to labyrint starého domu s chodbami, chodbami, úzkymi točivými schodiskami a malými nízkymi dverami, ktorých prahy boli duté.” po generáciách, ktoré ich prekročili. Nad prízemím neboli koberce a stopy po nábytku, zatiaľ čo sa omietka odliepala od stien a vlhko sa predieralo cez zelené nezdravé škvrny. Snažil som sa obliecť čo najviac sa netrápila vzduchom, ale nezabudol som na varovania dámy, aj keď som ich ignoroval a pozorne som sledoval svojich dvoch spoločníkov. Ferguson sa javil ako mrzutý a tichý muž, ale videl som z to málo, čo hovoril, že je aspoň krajan.

„Plukovník Lysander Stark sa konečne zastavil pred nízkymi dverami, ktoré odomkol. Vo vnútri bola malá štvorcová miestnosť, do ktorej sme sa my traja naraz ťažko dostali. Ferguson zostal vonku a plukovník ma doviedol dnu.

„, Teraz sme, “povedal,, skutočne v hydraulickom lise a bolo by pre nás obzvlášť nepríjemné, keby

ho niekto zapol. Strop tejto malej komory je skutočne koncom klesajúceho piestu, a zide to so silou mnohých ton na túto kovovú podlahu. Vonku sú malé bočné stĺpce vody, ktoré prijímajú silu a ktoré ju prenášajú a množia spôsobom, ktorý je vám známy. Stroj ide dostatočne ľahko, ale jeho fungovanie je trochu tuhé a trochu stratilo svoju silu. Možno budete mať tú dobrotu, aby ste si ho prezreli a ukázali nám, ako ho môžeme napraviť. “

“Vzal som mu lampu a veľmi dôkladne som preskúmal stroj. Bol to skutočne gigantický prístroj schopný vyvinúť obrovský tlak. Keď som však prešiel von a stlačil páčky, ktoré ho ovládali, okamžite som vedel, že zvukom šepotu, že došlo k miernemu úniku, ktorý umožňoval regurgitáciu vody cez jeden z bočných valcov. Skúmanie ukázalo, že jeden z indicko-gumových pásov, ktorý bol okolo hlavy hnacej tyče, sa zmenšil tak, aby nedošlo Toto bolo zjavne príčinou straty napájania. Upozornil som na to svojich spoločníkov, ktorí veľmi pozorne sledovali moje poznámky a položili niekoľko praktických otázok, ako by mali postupovať pri jeho nastavovaní. Správne. Keď som im to dal jasne najavo, vrátil som sa do hlavnej komory stroja a dobre som sa na ňu pozrel, aby som uspokojil svoju vlastnú zvedavosť. Už na prvý pohľad bolo zrejmé, že príbeh o Zemi Fullerovej bol výmysel, lebo by to bolo absurdné predpokladať, že tak silný motor by mohol byť navrhnutý na také neadekvátne účely. Steny boli drevené, ale podlahu tvoril veľký železný žlab, a keď som ho prišiel preskúmať, uvidel som na ňom kôru kovovej usadeniny. Sklonil som sa k tomu a škrabal som sa, aby som presne videl, čo to je, keď som začul zamrmlané výkriky v nemčine a uvidel som mŕtvu tvár plukovníka, ktorá sa dívala dole na mňa.

“Čo tu robíš? spýtal sa. „Cítil som sa nahnevaný, keď som bol podvedený tak prepracovaným príbehom, aký mi povedal., Obdivoval som tvoju zem plnú, povedal som;, Myslím si, že by som ti mal vedieť lepšie poradiť ohľadom tvojho stroja keby som vedel, aký presný účel bol použitý. ““

„V okamihu, keď som vyslovil slová, som oľutoval unáhľenosť svojej reči. Jeho tvár tvrdne zaľahla a v jeho sivých očiach vysvitlo zlovestné svetlo.

„,, Dobre, “povedal,, o stroji budete vedieť všetko. “ Urobil krok dozadu, zabuchol malé dvere a otočil kľúčom v zámke. Rútil som sa k nim a potiahol za kľučku, ale bola celkom bezpečná a nepodľahla ani najmenším mojim kopancom a pästiam. “Hullo ! ‘ Zakričal som. „Ahoj! Plukovník! Vypustite ma!“

“A potom som zrazu v tichu začul zvuk, ktorý mi poslal srdce do úst. Bol to úder pák a štekanie vytekajúceho valca. Nastavil motor. Lampa stále stála na podlahe, kde Umiestnil som ho pri skúmaní žlabu. Podľa jeho svetla som videl, že čierny strop na mňa padá, pomaly, trhane, ale ako nikto nevedel lepšie ako ja, so silou, ktorá ma musí do minúty zomlieť na beztvareho buničina. Vrhla som sa s krikom na dvere a zatiahla som nechtami k zámku. Úpenlivo som prosila plukovníka, aby ma pustil von, ale neúctostné klepanie pák utopilo moje výkriky. Strop bol iba noha alebo dve vyššie hlavu a so zdvihnutou rukou som cítil jej tvrdý drsný povrch. Potom mi preblesklo myslou, že bolesť mojej smrti bude veľmi závisieť od polohy, v ktorej som ju stretol. Keby som si ležal na tvári, váhu Príde mi na chrčticu a striasol som sa, keď si spomeniem na ten hrozný úder možno; a predsa, mal som nervy klamať a dívať sa hore na ten smrtiaci čierny tieň kolísajúci sa dole na mňa? Už som nebol schopný stáť vzpriamene, keď moje oko zachytilo niečo, čo mi vrátilo do srdca nával nádeje.

“Povedal som, že hoci podlaha a strop boli zo železa, steny boli z dreva. Keď som sa poslednýkrát ponáhľal po okolí, uvidel som medzi dvoma doskami tenkú čiaru žltého svetla, ktorá sa rozširovala a rozširovala ako malá panel bol posunutý dozadu. Na chvíľu som ťažko uveril, že tu skutočne sú dvere, ktoré viedli preč od smrti. V ďalšom okamihu som sa vrhol cez seba a na druhú stranu som ležal napoly mdloby. Panel sa za mnou opäť zatvoril, ale zrútenie lampy a o chvíľu nato klepot dvoch kovových dosiek mi povedali, aký úzky bol môj únik.

„Znovu si ma vybavilo frenetické trhanie za zápästie a ocitol som sa ležať na kamennej podlahe úzkej chodby, zatiaľ čo sa žena nado mnou skláňala a ľavou rukou ma ťahala, zatiaľ čo v sebe držala sviečku bol to ten istý dobrý priateľ, ktorého varovanie som tak hlúpo odmietol.

“Pod' pod!“ zvolala bez dychu. “O chvíľu tu budú. Uvidia, že tam nie si. Och, nestrácaj tak drahocenný čas, ale príď!“

„Aspoň som sa tentokrát nepohrdol jej radou. Potácal som sa na nohy a bežal som s ňou po chodbe a po točitom schodisku. Ten viedol k ďalšiemu širokému priechodu, a keď sme k nemu dorazili, začuli sme zvuk rozbehnutých nôh a kriku dvoch hlasov, jeden odpovedal druhému z podlahy, na ktorej sme boli, a z dolného. Môj sprievodca sa zastavil a rozhliadol sa okolo nej ako ten, ktorý je na konci jej dôvtipu. Potom otvorila dvere, ktoré viedol do spálne, cez okno, ktorého mesiac jasne svietil.

„Je to tvoja jediná šanca,“ povedala. „Je vysoká, ale môže sa stať, že ju skočíš.“

„Keď hovorila, na ďalšom konci chodby vyletelo do očí svetlo a videl som, ako sa štihla postava plukovníka Lysandera Starka rúti vpred s lucernou v jednej ruke a so zbraňou ako mäsiarskym sekáčom v druhej. Vrhla som sa cez spáľňa, otvoril okno a pozrel von. Ako ticho a sladko a zdravo vyzerala záhrada v mesačnom svetle a nemohlo to byť viac ako tridsať stôp nadol. Vyliezol som na parapet, ale váhal som skočiť, kým som nemal počuli som, čo prešlo medzi mojím záchrancom a surovcom, ktorý ma prenasledoval. Ak bola zle použitá, potom som bol pri akýchkoľvek rizikách odhodlaný vrátiť sa k jej pomoci. Myšlienka mi len ťažko prebleskla myslou skôr, ako bol pri dverách, pretlačil sa okolo nej, ale ona ho objala rukami a pokúsila sa ho zadržať.

„„ Fritz! Fritz! “ zvolala po anglicky: „Pamätaj si na svoj prísľub po poslednom čase. Povedal si, že by to už nemalo byť. Bude ticho! Och, bude ticho!“

„Si blázon, Elise!“ zakričal a snažil sa od nej odtrhnúť. „Budeš z nás skaza. Videl toho príliš veľa. Nechaj ma prejsť, hovorím!“ Vrazil ju na jednu stranu, a ponáhľajúc sa k oknu, podrezal ma ťažkou zbraňou. Pustil som sa a visel som za ruky na parapete, keď jeho úder padol. Bol som si vedomý tupej bolesti, moje zovretie sa uvoľnilo a ja som spadol do záhrady dole.

„Pád ma otriasol, ale neublížil mi; tak som sa zobral a vběhol medzi kríky tak silno, ako som bežal, pretože som pochopil, že som ešte zďaleka nebol mimo nebezpečenstva. Zrazu som však ako bežal, prišli na mňa smrteľné závraty a choroby. Pozrel som sa na svoju ruku, ktorá bolestivo pulzovala, a potom som prvýkrát uvidel, že mi bol odrezaný palec a že sa mi z rany valí krv. Snažil som sa uviazat' si okolo neho vreckovku, ale v ušiach mi náhle bzučalo a v nasledujúcom okamihu som upadol do mŕtveho mdloby medzi ružovými kríkmi.

„Ako dlho som zostal v bezvedomí, neviem to povedať. Muselo to byť veľmi dlho, pretože mesiac sa potopil a jasné ráno sa lámalo, keď som prišiel k sebe. Moje šaty boli celé nasiaknuté rosou a môj kabát-rukáv bol zaliaty krvou z môjho zraneného palca. Jeho chytrosť si v okamihu spomenula na všetky podrobnosti môjho nočného dobrodružstva a ja som vyskočil na nohy s pocitom, že by som pred mojimi prenasledovateľmi mohol byť sotva v bezpečí. Ale na moje počudovanie, keď som sa prišiel pozrieť okolo seba, nebolo vidieť ani dom, ani záhradu. Ležal som v uhle živého plotu blízko hlavnej cesty a len o kúsok nižšie bola dlhá budova, ktorá dokázala, keď som sa k nej priblížil, byť stanicou, na ktorú som predošlú noc dorazil. Nebyť škaredej rany na mojej ruke, všetko, čo prešlo počas tých strašných hodín, by mohol byť zlý sen.

„Napoly omámený som vošiel na stanicu a spýtal sa na ranný vlak. Za necelú hodinu bude jeden na čítanie. Našiel som toho istého vrátnika, aký som tam bol, keď som prišiel, informoval som ho či už niekedy počul o plukovníkovi Lysanderovi Starkovi. To meno mu bolo čudné. Pozoroval v noci kočiar, kým na mňa čakal? Nie, nemal. Bola niekde v blízkosti policajná stanica? Jedna bola asi tri míle. vypnutý.

„Bolo to príliš ďaleko na to, aby som šiel, slabý a chorý, ako som bol. Rozhodol som sa počkať, kým sa vrátim do mesta, až potom budem rozprávať svoj príbeh polícii. Keď som dorazil, bolo niečo po šiestej, a tak som išiel prvý do dajte si obliecť moju ranu a potom bol lekár taký láskavý, že ma sem vzal. Vloží vám puzdro do rúk a urobím presne to, čo vám poradíte.“

Po vypočutí tohto mimoriadneho príbehu sme obaja chvíľu sedeli ticho. Potom Sherlock Holmes stiahol z police jednu z ohromných bežných kníh, do ktorej vložil svoje odrezky.

„Toto je reklama, ktorá vás zaujme,“ uviedol. „Objavilo sa to vo všetkých novinách asi pred rokom. Vypočujte si toto: ‘Stratený, 9. inštancie, pán Jeremiah Hayling vo veku dvadsaťšesť rokov, hydraulický inžinier. O 10 hodín v noci opustil svoje ubytovanie, a odvtedy o ňom nebolo počuť. Bol oblečený, atď. atď.

Ha! To je podľa mňa poslednýkrát, čo plukovník potreboval na opravu svojho stroja. “

“Môj bože!” vykrikol môj pacient. „Potom to vysvetľuje, čo dievča povedalo.“

“Nepochybne. Je celkom zrejme, že plukovník bol chladný a zúfalý muž, ktorý bol absolútne odhodlaný, aby jeho malej hre nič nestálo v ceste, ako napríklad tí piráti, ktorí zo zajatej lode nenechajú nikoho, kto by prežil.” „No, každý okamih je vzácny, takže ak sa budeš cítiť rovnocenný, pôjdeme naraz do Scotland Yardu ako predbežný štart do Eyfordu.“

Asi po troch hodinách sme boli všetci spolu vo vlaku smerujúci z Readingu do malej dediny Berkshire. Boli sme tu Sherlock Holmes, hydraulický inžinier, inšpektor Bradstreet zo Scotland Yardu, obyčajný muž a ja. Bradstreet rozprestrel na sedadle mapu munície s arzenálmi a bol zaneprázdnený svojimi kompasmi, ktoré do stredu nakreslili kruh s Eyfordom.

„Tu si,“ povedal. „Ten kruh je nakreslený v okruhu desať míľ od dediny. Miesto, ktoré chceme, musí byť niekde blízko tejto čiary. Povedali ste, myslím, desať míľ, pane.“

„Bola to hodina dobrej jazdy.“

„A myslíš si, že ťa tak celú dobu priviedli späť, keď si bol v bezvedomí?“

„Museli to urobiť. Aj ja mám zmätenú spomienku na to, že ma niekde zdvihli a dopravili.“

„To, čomu nerozumiem,“ povedal som, „preto ťa mali ušetriť, keď ťa našli mdloby v záhrade. Darebáka možno ženy obmäkčili.“

„Sotva si myslím, že je to pravdepodobné. Nikdy v živote som nevidel neúprosnejšiu tvár.“

„Och, čoskoro to všetko vyjasníme,“ povedal Bradstreet. „Nuž, nakreslil som svoj kruh a bol by som rád, keby som vedel, v akom okamihu sa nájde ľud, ktorý hľadáme.“

„Myslím, že by som na to mohol položiť prst,“ povedal ticho Holmes.

“Vážne teraz!” zvolal inšpektor: „Vytvoril si názor! Poď, uvidíme, kto s tebou bude súhlasiť. Hovorím, že je na juhu, pretože krajina je tam opustenejšia.“

„A ja hovorím na východ,“ povedal môj pacient.

„Som na západ,“ poznamenal muž v civilnom oblečení. „Tam hore je niekoľko tichých dediniek.“

„A som na sever,“ povedal som, „pretože tam nie sú kopce a náš priateľ hovorí, že si nevšimol, že koč ide hore.“

„Poď,“ zvolal inšpektor so smiechom; „je to veľmi pekná rozmanitosť názorov. Zaradili sme medzi seba kompas. Komu dáte svoj rozhodujúci hlas?“

„Všetci sa mýlite.“

„Ale nemôžeme byť všetci.“

„Och, áno, môžeš. Toto je moja záležitosť.“ Položil prst do stredu kruhu. „Tu ich nájdeme.“

„Ale dvanásť míľová jazda?“ zalapal po dychu Hatherley.

„Šesť von a šesť späť. Nič jednoduchšie. Hovoríš si, že kôň bol čerstvý a lesklý, keď si vstúpil. Ako by to mohlo byť, keby prešiel dvanásť kilometrov po ťažkých cestách?“

„Je to v skutočnosti dosť lest,“ zamyslene poznamenal Bradstreet. „O povahe tohto gangu samozrejme nemožno pochybovať.“

„Vôbec žiadne,“ povedal Holmes. „Jedná sa o mince, ktoré sú vo veľkom meradle a pomocou tohto stroja vytvorili amalgám, ktorý nahradil striebro.“

„Už nejaký čas vieme, že v práci pracoval šikovný gang,“ uviedol inšpektor. „Z tisíc korún vypúšťajú pol koruny. Dokonca sme ich vystopovali až po Reading, ale ďalej sme sa už dostať nemohli, pretože zakryli svoje stopy spôsobom, ktorý ukazoval, že sú to veľmi staré ruky. Ale teraz, vďaka k tejto šťastnej príležitosti si myslím, že sme ich dostali dosť správne.““

Inšpektor sa však mýlil, pretože týmto zločincom nebolo súdené padnúť do rúk spravodlivosti. Keď sme vkročili na stanicu Eyford, uvideli sme obrovský stĺp dymu, ktorý prúdil spoza malého zhluky stromov v susedstve a visel ako obrovské pštrosie pierko nad krajinou.

„Dom v plameňoch?“ spýtal sa Bradstreet, keď sa vlak opäť vydal na cestu.

„Áno Pane!“ povedal prednosta stanice.

„Kedy to vypuklo?“

„Počul som, že to bolo v noci, pane, ale zhoršilo sa to a celé to je v plameňoch.“

„Čí je to dom?“

„Dr. Becher.“

„Povedzte mi,“ nabúral inžinier, „je doktor Becher Nemec, veľmi tenký a s dlhým a ostrým nosom?“

Pán prednosta sa srdečne zasmial. „Nie, pane, doktor Becher je Angličan a vo farnosti nie je muž, ktorý by mal lepšie podšitú vestu. Má však u seba ubytovaného gentlemana, pacienta, ako som pochopil, ktorý je cudzinec.“, a vyzerá to, akoby mu trochu dobrého berkshireského hovädzieho mäsa neuškodilo.““

Pán prednosta nedokončil svoj prejav skôr, ako sme sa všetci ponáhľali smerom k požiaru. Cesta vrcholila nízkym kopcom a pred nami bola veľmi rozšírená biela budova, ktorá chrlila oheň na každú priehlbinku a okno, zatiaľ čo v záhrade pred nami sa tri hasičské vozy márne snažili udržať plamene.

„To je všetko!“ zvolal Hatherley v silnom rozrušení. „Je tu štrkový pohon a tam sú ružové kríky, kde som ležal. To druhé okno je to, z ktorého som skočil.“

„Prinajmenšom,“ povedal Holmes, „už si sa im pomstil. Niet pochyb o tom, že to bola tvoja olejová lampa, ktorá keď bola stlačená v tlačí, zapálila drevené steny, hoci nie Pochybujem, že boli prenasledovaní po tebe príliš nadšení, aby si to v tom čase pozoroval. Teraz majte oči otvorené v tomto dave pre svojich priateľov včerajšej noci, aj keď sa veľmi obávam, že už sú vzdialení dobrých sto kilometrov.““

A Holmesove obavy sa naplnili, pretože od toho dňa až do dnešného dňa nebolo nikdy počuť ani slovo o krásnej žene, zlovestnej Nemke ani mrzutom Angličanovi. Ráno toho rána stretol sedliak s vozíkom, v ktorom bolo niekoľko ľudí a niektoré veľmi objemné skrinky, ktoré jazdili rýchlo smerom k Readingu, ale tam zmizli všetky stopy po utečencoch a ani Holmesova vynaliezavosť nedokázala nájsť najmenšiu stopu, pokiaľ ide o ich miesto pobytu. .

Hasiči boli veľmi znepokojení zvláštnymi úpravami, ktoré našli vo vnútri, a ešte viac tak, že na parapete druhého poschodia objavili novo odseknutý ľudský palec. O západe slnka však boli ich snahy nakoniec úspešné a utlmili plamene, ale nie skôr, ako sa zrútila strecha, a celé miesto sa zmenšilo na takú absolútnu skazu, že až na krútiace valce a železné potrubie nezostane ani stopy. zostali stroje, ktoré tak nešťastne stáli nášho nešťastného známeho. Boli objavené veľké množstvá niklu a cínu uložené v obchode, ale nenašli sa žiadne mince, čo by mohlo vysvetľovať prítomnosť tých objemných škatúl, o ktorých sa už hovorilo.

Ako bol náš hydraulický inžinier dopravený zo záhrady na miesto, kde získal späť svoje zmysly, mohlo zostať navždy záhadou, nebyť mäkkej formy, ktorá nám hovorila veľmi prostý príbeh. Evidentne ho uniesli dve osoby, z ktorých jedna mala pozoruhodne malé nohy a ďalšie nezvyčajne veľké. Celkovo bolo najpravdepodobnejšie, že tichý Angličan, ktorý bol menej odvážny alebo menej vražedný ako jeho spoločník, pomohol žene zničiť muža v bezvedomí z cesty nebezpečenstva.

„No,“ smutne povedal náš inžinier, keď sme sa posadili na miesto, aby sme sa opäť vrátili do Londýna,

9.0 DOBRODRUŽSTVO PALCA INŽINIERA

„pre mňa to bol pekný biznis! Stratil som palec a stratil som poplatok za päťdesiat Guineje a čo som získal ?“

„Skúsenosť,“ povedal so smiechom Holmes. „Nepriamo to môže mať hodnotu, vieš; musíš to povedať iba slovami, aby si si po zvyšok svojej existencie získal reputáciu vynikajúcej spoločnosti.“

Kapitola 10

DOBRODRUŽSTVO X

10.1 DOBRODRUŽSTVO ŠIBELÉHO BAKALÁRA

Manželstvo lorda svätého Šimona a jeho kuriózne ukončenie už dávno nie sú predmetom záujmu tých vznešených kruhov, v ktorých sa pohybuje nešťastný ženích. Zatičili to čerstvé škandály a ich pikantnejšie detaily vytiahli klebety z tejto štvorročnej drámy. Pretože mám dôvod domnievať sa, že úplné fakty nikdy neboli odhalené širokej verejnosti, a keďže môj priateľ Sherlock Holmes mal značný podiel na objasnení veci, mám pocit, že žiadna jeho spomienka by nebola úplná bez niektorých malých náčrtov tejto pozoruhodnej epizódy.

Bolo to pár týždňov pred mojim vlastným manželstvom, počas dní, keď som ešte zdieľal izby s Holmesom na Baker Street, keď prišiel domov z popoludňajšej prechádzky, aby našiel na stole list, ktorý ho čakal. Celý deň som zostal v interiéri, pretože počasie sa náhle zmenilo na dážď, s veľkým jesenným vetrom, a guľka Jezail, ktorú som priniesol späť do jednej z končatín, ako pamiatku na moju afganskú kampaň pulzovala tupou vytrvalosťou. S telom na jednom ľahkom kresle a nohami na druhom som sa obklopil oblakom novín, až som sa nakoniec nasýtený dennými správami odhodil všetky nabok a nečinne som ležal a sledoval obrovský hrebeň a monogram na obálke na stole a lenivo som premýšľal, kto by mohol byť ušľachtilý korešpondent môjho priateľa.

„Tu je veľmi módna epištola,“ poznamenal som, keď vošiel. „Vaše ranné listy, ak si dobre pamätám, boli od obchodníka s rybami a prílivu.“

„Áno, moja korešpondencia má určite čaro rozmanitosti,“ odpovedal s úsmevom, „a pokorník je zvyčajne tým zaujímavejším. Vyzerá to ako jedno z tých nevitáných spoločenských predvolaní, ktoré vyzývajú človeka, aby sa nudil alebo klamal. „

Rozlomil pečať a pozrel sa na obsah.

„Och, poď, môže sa to ukázať ako zaujímavosť.“

„Takže nie spoločenský?“

„Nie, jednoznačne profesionálny.“

„A od ušľachtilého klienta?“

„Jeden z najvyšších v Anglicku.“

„Môj drahý, blahoželám ti.“

„Uistujem vás, Watson, bez toho, aby ste museli mať vplyv, že postavenie môjho klienta je pre mňa otázkou kratšej chvíle ako záujmom jeho prípadu. Je však možné, že to v tomto novom vyšetrowaní tiež nemusí byť chcené. Čítate noviny neskoro neskoro, však? “

„Vyzerá to tak,“ povedal som smutne a ukázal na obrovský zväzok v rohu. „Nemal som nič iné na práci.“

„Je to šťastie, pretože ma možno budete môcť uverejniť. Nečítal som nič okrem kriminálnych správ a stĺpčeka agónie. Ten je vždy poučný. Ak ste však nedávne udalosti sledovali tak pozorne, určite ste si prečítali o lordovi sv. . Simon a jeho svadba? “

„Och, áno, s najhlbším záujmom.“

„To je v poriadku. List, ktorý držím v ruke, je od lorda svätého Šimona. Prečítam vám ho a na oplátku musíte odovzdať tieto papiere a nechať ma, nech to v tejto veci dopadne. To je to, čo on hovorí:

„, MILÝ PÁN. SHERLOCK HOLMES: - Lord Backwater mi hovorí, že sa môžem implicitne spoliehať na váš úsudok a diskretnosť. Preto som sa rozhodol, že vás vyzvem a budem s vami konzultovať v súvislosti s veľmi bolestivou udalosťou, ktorá nastala došlo v súvislosti s mojou svadbou. Pán Lestrade zo Scotland Yardu už v tejto veci koná, ale ubezpečuje ma, že voči vašej spolupráci nevidí žiadne námietky a že si dokonca myslí, že by to mohlo byť trochu užitočné. Zavolám o štvrtej popoludní a ak budete mať v tom čase nejaké ďalšie angažmán, dúfam, že ich odložíte, pretože táto záležitosť má prvoradý význam. S

pozdravom

„„ SV. SIMON. “

„Je to datované z Grosvenor Mansions, písané brkovým perom, a ušľachtilý pán mal tú smolu, že dostal na vonkajšiu stranu pravého malička škrvrnu atramentu,“ poznamenal Holmes, keď zložil list.

„Hovorí o štvrtej. Teraz sú tri. O hodinu je tu.“

„Potom mám s tvojou pomocou čas objasniť túto tému. Obráť tieto papiere a usporiadaj výňatky v časovom rozmedzí, zatiaľ čo ja letným pohľadom poznávam, kto je náš klient.“ Z radu referenčných kníh vedľa rímsoy vybral červeno zakrytý zväzok. „Tu je,“ povedal, sadol si a sploštil si ho na koleno. „„ Lord Robert Walsingham de Vere St. Simon, druhý syn vojvodu z Balmoralu. “ Hum! ‘Paže: Azure, tri hlavné caltropy nad fess sobolom. Narodený v roku 1846.‘ Má štyridsaťjeden rokov, čo je už zrelé na manželstvo. Bol podtajomníkom kolónií v neskorej správe. Vojvoda, jeho otec, bol súčasne sekretárom pre zahraničné veci. Plantagenetskú krv dedia priamym pôvodom a Tudor na strane presýtenia. Ha! No, na tom všetkom nie je nič veľmi poučné. Myslím si, že sa musím obrátiť na teba, Watson, pre niečo pevnejšie. “

„Mám veľmi malé ťažkosti s hľadaním toho, čo chcem,“ povedal som, „pretože fakty sú celkom čerstvé a táto záležitosť mi pripadla pozoruhodná. Bál som sa vám ich však odporučiť, pretože som vedel, že ste sa vyšetrovania dozvedeli. po ruke a že sa vám nepáčilo prenikanie do iných vecí. ““

„Och, myslíš ten malý problém s nábytkovou dodávkou Grosvenor Square. Teraz je to celkom objasnené - aj keď to bolo zjavné už od prvého. Pomodlite mi, prosím, výsledky vášho výberu v novinách.“

„Tu je prvé upozornenie, ktoré nájdem. Nachádza sa v osobnom stĺpci Rannej pošty a obsahuje, ako vidíte, niekoľko týždňov dozadu:„ Manželstvo bolo dohodnuté, “píše sa,„ a bude, ak sa o vás povie. je správne, veľmi skoro, medzi lordom Robertom St. Simonom, druhým synom vojvodu z Balmoralu, a slečnou Hatty Doran, jedinou dcérou Aloysia Dorana. Esq., zo San Franciscu v Kalifornii, USA “ To je všetko.“

„Úzko a k veci,“ poznamenal Holmes a natiahol svoje dlhé, tenké nohy smerom k ohňu.

„V jednom zo spoločenských novín z toho istého týždňa bol uvedený odsek, ktorý to zosilňuje. Aha, tu to je:„ Čoskoro dôjde k výzve na ochranu manželského trhu, pretože súčasný princíp voľného obchodu zjavne vypovedá proti náš domáci produkt. Vedenie šľachtických domov Veľkej Británie odovzdáva po jednom do rúk našim spravodlivým bratrancom spoza Atlantiku. Počas minulého týždňa bol do zoznamu ocenených cien pridaný dôležitý doplnok. ďaleko od týchto pôvabných útočníkov. Lord St. Simon, ktorý sa už viac ako dvadsať rokov ukazuje ako dôkaz proti šípkam malého boha, teraz definitívne oznámil svoje blížiacie sa manželstvo so slečnou Hatty Doran, fascinujúcou dcérou kalifornského miliónára. Miss Doran, ktorej ladná postava a výrazná tvár priťahovali na slávnostiach Westbury House veľkú pozornosť, sú jedináčkami a v súčasnosti sa uvádza, že jej veno bude značne stúpať nad šesť čísel, s očakávaním pre budúcnosť. Pretože je verejným tajomstvom, že vojvoda z Balmoralu bol v posledných rokoch nútený predávať svoje fotografie, a keďže lord St. Simon nemá vlastný majetok okrem malého panstva Birchmoor, je zrejme, že kalifornská dedička nie je jediným prínosom v spojení, ktoré jej umožní ľahký a spoločný prechod z republikánskej dámy na britskú rovesníčku. ““ „

„Čokoľvek iné?“ spýtal sa Holmes a zíval.

„Och, áno; veľa. Potom je v Rannej pošte ďalšia poznámka, ktorá hovorí, že manželstvo by bolo absolútne pokojné, že práve na námestí svätého Juraja v Hannoveri bude pozvaných iba pol tučta dôverných priateľov. , a že párty sa vráti do zariadeného domu v Lancaster Gate, ktorý si vzal pán Aloysius Doran. O dva dni neskôr - teda v stredu posledného - sa hovorí strohým oznámením, že sa svadba konala, a že svadobné cesty sa budú konať u lorda Backwatera, neďaleko Petersfieldu. To sú všetky oznámenia, ktoré sa objavili pred zmiznutím nevesty. “

„Pred čím?“ spýtal sa Holmes so štartom.

„Zmiznutie dámy.“

„Kedy teda zmizla?“

„Na svadobné raňajky.“

„Skutočne. Je to zaujímavejšie, ako sľúbil; v skutočnosti dosť dramatické.“

„Áno; pripadalo mi to, ako by som bol trochu mimo bežné.“

„Často zmiznú pred obradom a príležitostne počas svadobných ciest; ale nemôžem si vybaviť nič tak rýchle, ako je toto. Modlite sa, prosím, aby som mal podrobnosti.“

„Varujem ťa, že sú veľmi neúplné.“

„Možno ich možno znížime.“

„Sú, ako sú, uvedené v jedinom článku zo včerajšej rannej práce, ktorý vám prečítam. Má názov, Výnimočný výskyt na módnej svadbe“:

„Rodina lorda Roberta St. Simona bola uvrhnutá do najväčšieho zdesenia z podivných a bolestivých epizód, ku ktorým došlo v súvislosti s jeho svadbou. Ceremónia, ako sa krátko zverejnilo vo včerajších novinách, sa uskutočnila predchádzajúce ráno; ale až teraz sa podarilo potvrdiť podivné fámy, ktoré sa tak vytrvalo vznášali. Napriek pokusom priateľov túto záležitosť ututlať, je teraz na verejnosť upriamená taká veľká pozornosť, že nie dobrému účelu možno slúžiť ovplyvnením ignorovania toho, čo je bežným predmetom konverzácie.“

„Obrad, ktorý sa konal v St. George's na námestí v Hannoveri, bol veľmi pokojný a nikto nebol prítomný, okrem otca nevesty, pána Aloysia Dorana, vojvodkyne z Balmoralu, lorda Backwatera, lorda Eustace a lady Clara St. Simon (mladší brat a sestra ženicha) a lady Alicia Whittington. Celá pártka potom pokračovala do domu pána Aloysiusa Dorana v Lancaster Gate, kde boli pripravené raňajky. Zdá sa, že nastal malý problém bola spôsobená ženou, ktorej meno nie je možné zistiť, ktorá sa po svadobnej hostine usilovala vniknúť do domu s tvrdením, že mala nejaký nárok na lorda svätého Šimona. Až po bolestivej a dlhotrvajúcej scéne bol vyhodенý komorníkom a lokajom. Nevesta, ktorá našťastie vstúpila do domu pred týmto nepríjemným prerušením, si spolu s ostatnými sadla k raňajkám, keď sa sťažovala na náhlu indispozíciu, a odišla do svojej izby. otec ju nasledoval, ale od svojej slúžky sa dozvedel, že do svojej komnaty prišla iba na okamih, chytila vred a kapotu a ponáhľala sa do chodby. Jeden z lokajov vyhlásil, že videl, ako dáma odchádza z domu takto oblečená, ale odmietol pripísať svoju milenkú v domnení, že je v spoločnosti. Po zistení, že jeho dcéra zmizla, sa pán Aloysius Doran v spolupráci s ženichom okamžite spojili s políciou a sú vedené veľmi energické vyšetrovania, ktoré pravdepodobne vyústia do rýchleho objasnenia tohto veľmi jedinečného podniku. Včera do neskorej hodiny sa však nič nevyjasnilo, čo sa týka miesta zmiznutej dámy. V tejto veci sa šíria povesti o nečistej hre a hovorí sa, že polícia spôsobila zatknutie ženy, ktorá pôvodné rušenie spôsobila, v domnienke, že zo žiarlivosti alebo iného motívu mohla mať obavy z zvláštne zmiznutie nevesty.“ „

„A je to všetko?“

„Iba jedna malá položka v inom z ranných papierov, ale je to naznačujúce.“

„A to je--“

„Že slečna Flora Millarová, dáma, ktorá spôsobila rušenie, bola skutočne zatknutá. Zdá sa, že bola predtým tanečnicou v Allegro a že ženicha pozná už niekoľko rokov. Nie sú potrebné ďalšie podrobnosti a celý prípad máte teraz vo svojich rukách - pokiaľ to bolo uvedené vo verejnej tlači.““

„A zdá sa, že je to mimoriadne zaujímavý prípad. Pre svety by mi to nechýbalo. Ale zvonček je zvonček, Watson, a pretože hodiny to robia pár minút po štvrtej, nepochybujem, že to tak bude.“ ukáž sa ako náš ušľachtilý klient. Nesnívaj o tom ísť, Watson, pretože mám oveľa radšej svedka, aj keď len ako previerku svojej pamäti.“

„Lord Robert St. Simon,“ oznámil náš Page-boy a otvoril dvere. Vstúpil pán, s príjemnou, kultivovanou

tvárou, vysoko nosom a bledým, s niečím petulantným okolo úst a so stálym, dobre otvoreným okom človeka, ktorého príjemným údelom bolo vždy veliť a byť poslúchol. Jeho správanie bolo svižné, a napriek tomu jeho celkový vzhľad pôsobil neprimeraným dojmom veku, pretože pri chôdzi mal mierny predklon a mierne pokrčené kolená. Aj jeho vlasy, keď zmietol zo svojho klobúka s veľmi kučeravými okrajmi, boli po okrajoch pozlátené a na vrchu tenké. Pokiaľ ide o jeho šaty, ten bol opatrný až po okraj mrzutosti, s vysokým golierom, čiernym kabátom, bielou vestou, žltými rukavicami, topánkami z lakovanej kože a svetlými gamašami. Pomaly postupoval do miestnosti, otáčal hlavou zľava doprava a v pravej ruke kýval šnúrou, ktorá držala jeho zlaté okuliare.

„Dobrý deň, lord St. Simon,“ povedal Holmes, vstal a poklonil sa. „Modlite sa, vezmite si stoličku. Toto je môj priateľ a kolega, doktor Watson. Trochu ho pritiahnite k ohňu a o tejto veci sa ešte porozprávame.“

„Pre mňa je najbolestivejšou záležitosťou, ako si ľahko viete predstaviť, pán Holmes. Bol som prerušený čo najrýchlejšie. Chápem, že ste už zvládli niekoľko chúlостivých prípadov tohto druhu, pane, aj keď predpokladám, že to boli len ťažko z tej istej triedy spoločnosti.“

„Nie, zostupujem.“

„Prepáč.“

„Môj posledný klient tohto druhu bol kráľ.“

„Ach, naozaj! Netušil som. A ktorý kráľ?“

„Kráľ Škandinávie.“

„Čo! Stratil svoju ženu?“

„Môžeš pochopiť,“ povedal Holmes suverénne, „že voči záležitostiam svojich ďalších klientov poskytujem to isté tajomstvo, ktoré ti sľubujem v tvojom.“

„Samozrejme! Veľmi správne! Veľmi správne! Som si istý, že prepáčte. Pokiaľ ide o môj vlastný prípad, som pripravený poskytnúť vám akékoľvek informácie, ktoré vám môžu pomôcť pri vytváraní názoru.“

„Ďakujem. Už som sa dozvedel všetko, čo je vo verejných výtlačkoch, nič viac. Predpokladám, že to môžem brať ako správne - tento článok napríklad o zmiznutí nevesty.“

Lord St. Simon sa na to pozrel. „Áno, pokiaľ je to správne, je to správne.“

„Ale predtým, ako ktokoľvek poskytne názor, je potrebné veľké doplnenie. Myslím si, že k svojim skutočnostiam sa dostanem najpriamejšie tým, že ťa vypočujem.“

„Modlite sa, prosím.“

„Kedy si sa prvýkrát stretla so slečnou Hatty Doran?“

„V San Franciscu, pred rokom.“

„Cestoval si v štátoch?“

„Áno.“

„Zasnúbili ste sa teda?“

„Nie.“

„Ale bol si priateľský?“

„Pobavila ma jej spoločnosť a ona videla, že som sa pobavil.“

„Jej otec je veľmi bohatý?“

„Hovorí sa o ňom, že je najbohatším mužom na tichomorskom svahu.“

„A ako zarobil svoje peniaze?“

“V baníctve. Pred pár rokmi nemal nič. Potom vyrazil zlato, investoval ho a míľovými krokmi vystúpil.”

„A aký je tvoj vlastný dojem, čo sa týka postavy slečny - tvojej ženy?“

Šľachtic trochu rýchlejšie pohupoval okuliarmi a hľadel dolu do ohňa. „Vidíte, pán Holmes,“ povedal, „moja žena mala dvadsať rokov, kým sa jej otec stal bohatým mužom. Za ten čas utiekla na slobodu v banskom tábore a putovala lesmi alebo horami, takže jej vzdelanie pochádzalo z prírody skôr ako od riaditeľa školy. Je to to, čo v Anglicku nazývame divoška, so silnou povahou, divoká a slobodná, nespútaná akýmikoľvek tradíciami. Je impulzívna - sopečná, chcel som to povedať. Vyrába sa pohotovo a nebojácne pri plnení svojich predsavzatí. Na druhej strane by som jej nedal meno, ktoré mám tú česť niesť. “ - trochu štipľavo sa vykašľal -, keby som si nemyslel, že je dole ušľachtilá žena. Verím, že je schopná hrdinskej obetavosti a že by jej bolo čokoľvek nečestné odporné. “

„Máte jej fotografiu?“

„Toto som priniesol so sebou.“ Otvoril medailón a ukázal nám celú tvár veľmi krásnej ženy. Nešlo o fotografiu, ale o miniatúru zo slonoviny a umelec priniesol plný efekt lesklých čiernych vlasov, veľkých tmavých očí a nádherných úst. Holmes na to dlho a vážne hľadel. Potom zavrel medailón a odovzdal ho späť lordovi svätému Simonovi.

„Slečna teda prišla do Londýna a ty si si obnovil známosť?“

„Áno, otec ju priviedol na poslednú londýnsku sezónu. Viackrát som sa s ňou stretol, zasnúbil sa s ňou a teraz som sa za ňu oženil.“

„Priniesla, rozumiem, značné veno?“

„Spravodlivé veno. Nie viac, ako je bežné v mojej rodine.“

„A toto ti, samozrejme, zostáva, pretože manželstvo je hotová vec?“

„Na túto tému som sa v skutočnosti nevypytoval.“

„Veľmi prirodzene nie. Videl si slečnu Doran deň pred svadbou?“

“Áno.”

„Bola v dobrej nálade?“

“Nikdy lepšie. Stále hovorila o tom, čo by sme mali robiť v budúcich životoch.”

“Skutočne! To je veľmi zaujímavé. A ráno na svadbu?”

„Bola čo najjasnejšia - minimálne do obradu.“

„A spozoroval si vtedy na nej nejaké zmeny?“

„No, pravdu povediac, videl som vtedy prvé náznaky, ktoré som kedy videl, že jej nálada bola len trochu ostrá. Tento incident bol však príliš malicherný, aby sa dal do súvislosti, a nemôže mať na prípad žiadny vplyv.“

„Modlite sa, nech to máme, na to všetko.“

“Ach, je to detinské. Odhodila kyticu, keď sme išli smerom k sakristii. V tom čase prechádzala prednou lavicou a tá spadla do lavice. Chvíľu sa oneskorilo, ale pán v lavici ju podal.” opäť k nej a nezdalo sa, že by to bolo horšie na jeseň. Keď som jej však o tejto záležitosti hovoril, náhle mi odpovedala; a v koči, cestou domov, sa zdala byť kvôli tejto maličkosti absurdne rozrušená. príčina. “

„Skutočne! Hovoríš, že v lavici bol nejaký pán. Takže bola prítomná nejaká široká verejnosť?“

„Och, áno. Je nemožné ich vylúčiť, keď je kostol otvorený.“

„Tento pán nebol jedným z priateľov tvojej ženy?“

„Nie, nie; zdvorilostne ho nazývam džentlmenom, ale bol to celkom bežne vyzerajúci človek. Jeho vzhľad som si takmer nevšimol. Ale naozaj si myslím, že blúdime dosť ďaleko od vecí.“

„Lady St. Simon sa teda vrátila zo svadby v menej veselom rozpoložení, ako na ňu išla. Čo urobila pri opätovnom vstupe do domu svojho otca?“

„Videl som ju v rozhovore s jej slúžkou.“

„A kto je jej slúžka?“

„Alice sa volá. Je Američanka a prišla s ňou z Kalifornie.“

„Dôverný zamestnanec?“

„Trochu až príliš. Zdalo sa mi, že jej pani dovolila brať veľké slobody. Samozrejme, v Amerike sa na tieto veci samozrejme pozerá inak.“

„Ako dlho hovorila s touto Alice?“

„Ach, pár minút. Mal som na vymyslenie niečo iné.“

„Nepočula si, čo povedali?“

„Lady St. Simon povedala niečo o, preskakovaní nároku ‘. Zvykla používať taký slang. Netuším, čo tým myslela.“

„Americký slang je niekedy veľmi výrazný. A čo urobila tvoja žena, keď dohovorela so svojou slúžkou?“

„Vošla do raňajkovej miestnosti.“

„Na tvojej ruke?“

„Nie, sama. V takýchto veciach bola veľmi nezávislá. Potom, keď sme si sadli na desať minút alebo tak, rýchlo vstala, zamrmlala slová ospravedlnenia a opustila miestnosť. Už sa nevrátila.“

„Ale táto slúžka, Alice, ako som pochopila, zvrhne, že išla do svojej izby, šaty svojej nevesty zakryla dlhým vredom, obliekla si kapotu a vyšla von.“

„Celkom áno. A potom ju videli kráčať do Hyde Parku v spoločnosti Flory Millarovej, ženy, ktorá je teraz vo väzbe a ktorá už dnes ráno urobila rušenie v dome pána Dorana.“

„Aha, áno. Chcel by som pár podrobností o tejto slečne a o vašich vzťahoch k nej.“

Lord St. Simon pokrčil plecami a zdvihol obočie. „Už niekoľko rokov sme v priateľskej situácii - môžem povedať, že veľmi priateľská. Bývala na Allegro. Nezachádzal som k nej nijako štedro a nemala na mňa dôvod len na sťažnosť, ale vy vedieť, čo sú ženy, pán Holmes. Flora bola drahá maličkosť, ale mimoriadne horká a oddane sa ku mne pripájala. Keď mi počula, že sa chystám vydať, napísala mi hrozné listy a, pravdupovediac, Dôvod, prečo som manželstvo oslávil tak potichu, bolo to, že som sa obával, že by v kostole nemohol byť škandál. Tesne po našom návrate prišla k dverám pána Dorana a usilovala sa preniknúť dovnútra, pričom vyslovovala veľmi hrubé výrazy moja žena, a dokonca sa jej vyhrážal, ale predvídal som možnosť niečoho podobného a mal som tam dvoch policajných kolegov v súkromnom oblečení, ktorí ju čoskoro opäť vytlačili. Bola ticho, keď videla, že v tom nie je nič dobré robiť riadok.“

„Počula to tvoja žena všetko?“

„Nie, chvalabohu, že nie.“

„A bola potom videná kráčať s touto ženou?“

„Áno. To je to, na čo sa pán Lestrade zo Scotland Yardu pozerá tak vážne. Predpokladá sa, že Flora moju ženu oklamala a položila jej strašnú pascu.“

„Je to možný predpoklad.“

„Myslíš si to tiež?“

„Nehovoril som pravdepodobný. Ale vy sami to nepovažujete za pravdepodobné?“

„Nemyslím si, že by Flora ublížila mucho.“

„Napriek tomu je žiarlivosť zvláštnym transformátorom postáv. Modli sa, aká je tvoja vlastná teória o tom, čo sa stalo?“

„No, naozaj, prišiel som hľadať teóriu, nie aby som ju navrhol. Uviedol som vám všetky fakty. Pretože sa ma pýtate, môžem však povedať, že mi prišlo ako možné, že vzrušenie z tejto záležitosti, vedomie, ktoré urobila tak nesmierne spoločenským krokom, spôsobilo moju manželku mierne nervové vyrušenie.“

„Skrátka, že sa náhle stala nepríčetnou?“

„No, naozaj, keď vezmem do úvahy, že sa otočila chrbtom - nepoviem to za seba, ale za toľko, o čo mnohí bez úspechu túžili -, ťažko to vysvetlím iným spôsobom.“

„No, to je určite tiež mysliteľná hypotéza,“ povedal s úsmevom Holmes. „A teraz, lord St. Simon, myslím si, že mám takmer všetky svoje údaje. Môžem sa spýtať, či ste sedeli pri raňajkovom stole, aby ste videli z okna?“

„Mohli sme vidieť druhú stranu cesty a park.“

„Celkom áno. Potom si nemyslím, že tá musím zdržiavať dlhšie. Budem s tebou komunikovať.“

„Mali by ste to šťastie vyriešiť tento problém,“ povedal náš klient a vstal.

„Vyriešil som to.“

„Čo? Čo to bolo?“

„Hovorím, že som to vyriešil.“

„Kde je teda moja žena?“

„To je detail, ktorý rýchlo dodám.“

Lord svätý Simon pokrútil hlavou. „Obávam sa, že to bude vyžadovať múdrejšie hlavy, ako je tá tvoja alebo moja,“ poznamenal a uklonil sa okázalo, staromódnym spôsobom, odišiel.

„Je veľmi dobré, keď si lord St. Simon ctí moju hlavu tým, že ju dáva na úroveň svojej vlastnej,“ povedal so smiechom Sherlock Holmes. „Myslím si, že po tom všetkom krížovom výsluchu si dám whisky, sódu a cigaru. Svoje závery o prípade som si urobil skôr, ako vošiel náš klient do miestnosti.“

„Môj drahý Holmes!“

„Mám poznámky o niekoľkých podobných prípadoch, aj keď žiadnych, ako som už predtým poznamenal, ktoré boli rovnako rýchle. Celé moje vyšetrenie slúžilo na to, aby sa z mojej domnienky stala istota. Nepriame dôkazy sú občas veľmi presvedčivé, akoby ste v mlieko, aby som citoval Thoreauov príklad.“

„Ale počul som všetko, čo si počul.“

„Bez znalosti predchádzajúcich prípadov, ktoré mi tak dobre slúžia. V Aberdeene pred niekoľkými rokmi existovala paralelná inštancia a niečo podobné sa v Mníchove objavilo rok po francúzsko-pruskej vojne.“

Je to tak jeden z týchto prípadov - ale, ahoj, tu je Lestrade! Dobré popoludnie, Lestrade! Na kredenci nájdete ďalšiu pohárku a v krabici sú cigary. “

Úradný detektív bol oblečený v hráškovej bunde a kravate, ktoré mu dodávali vyslovene námorný vzhľad, a v ruke mal čiernu plátenú tašku. Krátkym pozdravom sa posadil a zapálil cigaretu, ktorá mu bola ponúknutá.

„Čo sa teda deje?“ spýtal sa Holmes so zábleskom v očiach. „Vyzeráš nespokojne.“

„A cítim sa nespokojný. Je to tento pekelný prípad manželstva svätého Šimona. Nerobím z toho hlavu ani chvost.“

“Naozaj! Prekvapuješ ma.”

„Kto kedy počul o takej zmiešanej záležitosti? Zdá sa, že mi každá stopa uniká medzi prstami. Celý deň som na tom pracoval.“

„Zdá sa, že si veľmi mokry,“ povedal Holmes a položil ruku na rameno hráškovej bundy.

„Áno, ťahal som hada.“

„Preboha, na čo?“

„Pri hľadaní tela lady St. Simon.“

Sherlock Holmes sa oprel o stoličku a srdečne sa zasmial.

„Odvliekli ste povodie fontány na Trafalgarskom námestí?“ spýtal sa.

“Prečo? Čo tým myslíš?”

„Pretože máš rovnako veľkú šancu nájsť túto dámu v jednej ako v druhej.“

Lestrade nahnevane pozrel na môjho spoločníka. „Predpokladám, že o tom všetko vieš,“ zavrčal.

„No, práve som počul fakty, ale moja myseľ je zložená.“

„Och, naozaj! Potom si myslíš, že had nemá v tejto veci žiadnu úlohu?“

„Myslím si, že je to veľmi nepravdepodobné.“

„Potom snáď láskavo vysvetlíš, ako to, že sme to v ňom našli?“ Keď hovoril, otvoril tašku a na podlahu zhodil svadobné šaty z poliateho hodvábu, pár bielych saténových topánok a nevestin veniec a závoj, všetky odfarbené a namočené vo vode. „Tam,“ povedal a na vrch hromady nasadil nový snubný prsteň. „Je tu pre vás trochu oriešku, majster Holmes.“

„Och, pravdaže!“ povedal môj priateľ a vyfúkol do vzduchu modré krúžky. „Odvliekli ste ich z hada?“

“Nie. Našli ich plávajúce pri okraji strážkyne parku. Boli identifikovaní ako jej šaty a zdalo sa mi, že keby tam boli, telo by nebolo ďaleko.”

„Z rovnakého geniálneho dôvodu sa telo každého človeka nachádza v susedstve jeho šatníka. A modli sa, k čomu si dúfal, že k tomu dospeješ?“

„Pri niektorých dôkazoch, ktoré implikujú Floru Millarovú do zmiznutia.“

„Bojím sa, že to budeš mať ťažké.“

„Naozaj si teraz?“ zvolal Lestrade s trochou horkosti. „Obávam sa, Holmes, že nie si veľmi zrozumiteľný so svojimi odpočtami a závermi. Urobil si dve hrubé chyby za toľko minút. Tieto šaty implikujú slečnu Floru Millarovú.“

“A ako?”

„V šatách je vrečko. Vo vrečku je kartón. V kartóne je poznámka. A tu je samotná poznámka.“ Vrazil ho na stôl pred sebou. „Počúvaj toto: ‘ Uvidíš ma, keď bude všetko pripravené. Príď naraz. F. H. M. ‘ Teraz moja teória po celú dobu spočívala v tom, že lady St. Simon bola odvedená od Flory Millar a že ona, nepochybne s jej spoločníkmi, bola zodpovedná za jej zmiznutie. Tu, podpísaná s jej iniciálkami, je bezpochyby poznámka, ktorá nepochybne bola ticho vklzol do jej ruky pri dverách a ktoré ju lákali na ich dosah. “

„Veľmi dobre, Lestrade,“ povedal so smiechom Holmes. „Naozaj si naozaj veľmi v poriadku. Uvidím.“ Zobral papier do listiny, ale jeho pozornosť bola okamžite prítahovaná a uspokojene zakričal. „To je skutočne dôležité,“ povedal.

„Ha! Zistíš to?“

„Mimoriadne. Srdečne ti blahoželám.“

Lestrade vstal zo svojho triumfu a sklonil hlavu, aby sa pozrel. „Prečo,“ zakričal, „pozeráš sa na zlú stranu!“

„Naopak, toto je správna strana.“

„Pravá strana? Zbláznil si sa! Tu je poznámka napísaná ceruzkou.“

„A tu sa zdá byť fragment zákona o hoteli, ktorý ma hlboko zaujíma.“

„Nič v tom nie je. Pozrel som sa na to už predtým,“ povedal Lestrade. „4. októbra, izby 8 s., Raňajky 2 s. 6 d., Kokteil 1 s., Obied 2 s. 6 d., Sklenené sherry, 8 d.“ V tom nič nevidím. ““

„Veľmi pravdepodobne nie. Je to najdôležitejšie, to isté. Pokiaľ ide o notu, je tiež dôležité, alebo aspoň sú iniciály, takže vám ešte raz blahoželám.“

„Strávil som dosť času,“ povedal Lestrade a vstal. „Verím v tvrdú prácu a nie v sedenie pri ohni, ktoré roztočí pekné teórie. Dobrý deň, pán Holmes, a uvidíme, čo sa dostane najskôr k podstate veci.“ Pozbieral šaty, zastrčil ich do tašky a vydal sa k dverám.

„Len jeden náznak, Lestrade,“ vytiahol Holmes predtým, ako jeho súper zmizol; „Poviem vám skutočné riešenie veci. Lady St. Simon je mýtus. Žiadna takáto osoba neexistuje a nikdy neexistovala.“

Lestrade smutne pozrel na môjho spoločníka. Potom sa otočil ku mne, trikrát si poklepal na čelo, slávnostne pokrútil hlavou a ponáhlal sa preč.

Keď Holmes vstal a obliekal si kabát, sotva za sebou zavrel dvere. „Niečo je v tom, čo ten človek hovorí o práci v prírode,“ poznamenal, „takže si myslím, Watson, že ťa musím na chvíľu nechať na tvojich novinách.“

Bolo to po piatej hodine, keď ma opustil Sherlock Holmes, ale nemal som čas byť osamelý, pretože do hodiny dorazil cukrár s veľmi veľkou plochou krabicou. Toto rozbalil pomocou mladíka, ktorého si priniesol so sebou, a v súčasnosti sa na moje veľké počudovanie začala na náš skromný mahagón ubytovávať rozložená celkom pôvabná studená večera. Bolo tam pár ortéz studenej sluky lesnej, bažant, koláč paštéty z foie gras so skupinou starodávnych a pavučinových fliaš. Keď som rozložil všetok tento luxus, moji dvaja návštevníci zmizli ako géniovia Arabských nocí bez vysvetlenia, až na to, že za veci boli zaplatené a boli objednané na túto adresu.

Tesne pred deviatou hodinou rázne vstúpil do miestnosti Sherlock Holmes. Jeho rysy boli vážne nastavené, ale v jeho očiach bolo svetlo, vďaka ktorému som si myslel, že nebol zo svojich záverov sklamaný.

„Položili teda večeru,“ povedal a počúval si ruky.

„Zdá sa, že očakávaš spoločnosť. Rozložili sa na päť.“

„Áno, domnievam sa, že by mohla prísť nejaká spoločnosť,“ povedal. „Som prekvapený, že lord St. Simon

ešte neprišiel. Ha! Mám dojem, že teraz počujem jeho krok na schodoch.“

Skutočne to bol náš návštevník popoludnia, ktorý vošiel dnu a vrazil do svojich okuliarov energickejšie ako inokedy a s veľmi rozrušeným výrazom vo svojich aristokratických črtách.

„Môj posol sa teda dostal k tebe?“ spýtal sa Holmes.

„Áno, a priznávam, že ma obsah neprimerane vyľakal. Máte dobrú autoritu na to, čo hovoríte?“

„Najlepšie možné.“

Lord St. Simon klesol na stoličku a prešiel si rukou cez čelo.

„Čo povie vojvoda,“ zamrmal, „keď počuje, že niekto z rodiny bol vystavený takémuto ponížovaniu?“

„Je to najčistejšia nehoda. Nemôžem dovoliť, aby došlo k poníženiu.“

„Aha, pozeráš sa na tieto veci z iného hľadiska.“

“Nechápem, že za to môže niekto. Len ťažko vidím, ako mohla dáma konať inak, hoci jej náhly spôsob, ako to urobiť, bolo nepochybne ľúto. Keďže nemala matku, nemal jej kto na takomto mieste poradiť.” kríza. ““

„Bolo to mierne, pane, verejné,“ povedal lord St. Simon a klepal prstami po stole.

„Musíte urobiť úľavu pre toto chudobné dievča, umiestnené v tak bezprecedentnej pozícii.“

„Nebudem robiť žiadny príspevok. Som skutočne veľmi nahnevaný a bol som hanebne použitý.“

„Myslím, že som začul zvonenie,“ povedal Holmes. „Áno, na pristátí sú kroky. Ak vás nemôžem presvedčiť, aby ste sa na túto vec pozreli zhovievavo, lord St. Simon, priniesol som sem obhajcu, ktorý môže byť úspešnejší.“ Otvoril dvere a uviedol dámu a pána. „Lord St. Simon,“ povedal, „dovoľte mi, aby som vás zoznámil s manželmi Francisom Hayom Moultonom. Myslím, že pani ste sa už stretli.“

Pri pohľade na týchto nováčikov náš klient vyskočil zo sedadla a stál veľmi vzpriamene, s očami sklopenými dolu a rukou zastrčenou do prs svrchného kabátu, čo je obraz urazenej dôstojnosti. Dáma urobila rýchly krok vpred a natiahla k nemu ruku, ale on stále odmietal zdvihnúť oči. Bolo to možno aj pre jeho predsavzatie, pretože jej prosebná tvár bola taká, ktorej bolo ťažké odolať.

„Hneváš sa, Robert,“ povedala. „No, myslím, že máš všetky dôvody.“

„Neodpúšťajte mi, prosím,“ povedal trpkó lord St. Simon.

„Och, áno, viem, že som s tebou zaobchádzal skutočne zle a že som s tebou mal hovoriť skôr, ako som išiel; ale bol som akosi zarachotný a od chvíle, keď som tu znova uvidel Franka, som jednoducho nevedel, čo Robil som alebo hovoril. Iba sa čudujem, že som nespadol a neurobil som slabosť priamo pred oltárom. ““

„Možno, pani Moultonová, chceli by ste, aby sme s mojím priateľom opustili miestnosť, kým vysvetľujete túto záležitosť?“

„Ak môžem poskytnúť stanovisko,“ poznamenal podivný pán, „už sme nad touto záležitosťou držali len trochu príliš veľa tajomstva. Pokiaľ ide o mňa, bol by som rád, keby všetky práva a práva počula celá Európa a Amerika.““ Bol to malý, šlachovitý, spálený na slnku, oholený, s bystrým výrazom v tvári a os-tražitý.

„Tak potom hneď poviem náš príbeh,“ povedala dáma. „Frank a ja sme sa tu stretli v roku 1984, v tábore McQuireho, blízko Skalnatých vrchov, kde Pa vybavoval pohľadávku. Boli sme spolu zasnúbení, Frank a ja; ale jedného dňa otec zasiahol bohaté vrecko a urobil hromadu, zatiaľ čo nebohý Frank tu mal nárok, ktorý sa vytrácal a nič sa nestal. Čím bohatší Pa rástol, tým chudobnejší bol Frank; takže Pa už konečne nepočul o tom, že by naše zasnúbenie trvalo dlhšie, a vzal ma preč k „Friscovi. Frank wouldn Nevyhad-

zujte však svoju ruku; tak ma tam nasledoval a uvidel ma bez toho, aby o tom Pa niečo vedel. Iba by ho zbláznilo, keby to vedel, takže sme si to všetko napravili pre seba. Frank povedal, že išiel by urobiť aj jeho kôpku a nikdy by sa nevrátil, aby si ma nárokoval, kým by nemal toľko ako Pa. Takže som slúbil, že si na neho počkám do konca času, a zaviazal som sa, že kým si vezmem nikoho iného, neožením sa. “ Prečo by sme sa nemali hneď vziať, “ povedal, „ a potom si budem o tebe istý, a nebudem tvrdiť, že som tvoj manžel, kým sa nevrátim? “ No, hovorili sme o tom a on to všetko tak pekne napravil, s duchovným pripraveným na počkanie, že sme to urobili práve tam; a potom Frank odišiel hľadať svoje šťastie a ja som sa vrátil k Pa.

“Ďalej som počul o Frankovi, že je v Montane, a potom išiel robiť prieskum do Arizony, a potom som o ňom počul z Nového Mexika. Potom prišiel dlhý novinový príbeh o tom, ako bol Apačov tábor napadnutý baníkmi.” Indiáni, a medzi zabitými bolo meno môjho Franka. Omdlel som mŕtvy a bol som mesiace potom veľmi chorý. Pa si myslel, že mám úpadok a vzal ma k polovici lekárov vo Friscu. Neprišla ani správa rok a viac, aby som nikdy nepochyboval o tom, že Frank je skutočne mŕtvy. Potom prišiel lord St. Simon do Frisca a my sme prišli do Londýna a bolo dohodnuté manželstvo a Pa bol veľmi potešený, ale celý čas som sa cítil že žiaden človek na tejto zemi by nikdy nezastal miesto v mojom srdci, ktoré bolo dané môjmu nebohému Frankovi.

„Napriek tomu, keby som sa oženil s lordom svätým Simonom, samozrejme by som si od neho splnil svoju povinnosť. Nemôžeme svojej láske rozkazovať, ale môžeme svoje činy. Išiel som s ním k oltáru s úmyslom urobiť rovnako dobrá manželka ako vo mne. Ale asi si vieš predstaviť, čo som cítil, keď som prišiel k oltárnym koľajniciam, obzrel som sa dozadu a uvidel som Franka stáť a pozeráť sa na mňa z prvej lavice. spočiatku si myslel, že je to jeho duch, ale keď som sa tam znovu pozrel, bol stále s akousi otázkou v očiach, akoby sa ma pýtal, či som rád, alebo ľúto, že ho vidím. Zaujímalo by ma, že som nespadol. Viem, že sa všetko otáčalo a slová duchovného boli ako bzučanie včely v uchu. Nevedel som, čo mám robiť. Mám zastaviť službu a urobiť scénu v kostole? Pozrel som sa znova na neho a zdalo sa, že vie, na čo myslím, pretože zdvihol prst k perám, aby mi povedal, že mám byť ticho. Potom som ho uvidel čmárať na kúsok papiera a vedel som, že mi píše list . Keď som na výstupe míňal jeho lavicu, odhodil som mu kyticu a on mi vtlačil lístok do ruky, keď mi vrátil kvety. Bol to iba riadok, ktorý ma žiadal, aby som sa k nemu pripojil, keď mi k tomu dal znamenie. Samozrejme, že som ani na chvíľu nepochyboval, že moja prvá povinnosť je teraz voči nemu, a odhodlal som sa robiť všetko, čo by mohol nasmerovať.

„Keď som sa vrátil, povedal som svojej slúžke, ktorá ho poznala v Kalifornii, a vždy bola jeho priateľkou. Prikázal som jej, aby nič nehovorila, ale aby si zbalila zopár vecí a pripravila svoj vred. Viem, že som mala hovoriť Šimonovi, ale bolo to strašne ťažké pred jeho matkou a všetkými tými skvelými ľuďmi. Len som sa rozhodol utiecť a potom to vysvetliť. Nebol som pri stole desať minút predtým, ako som uvidel Franka z okna na druhej strane cesty. Zavolať mi a potom začal kráčať do Parku. Vykĺzol som, obul som si veci a nasledoval som ho. Nejaká žena mi povedala niečo alebo iné o lordovi sv. Šimonovi - zdalo sa mi z toho mála, ktoré som počul, akoby mal pred manželstvom aj svoje vlastné malé tajomstvo - ale podarilo sa mi od nej utiecť a čoskoro som Franka predbehol. Spoločne sme nasadli do taxíka a odtiaľ sme odišli do nejakého ubytovania vzal na Gordon Square a to bola moja skutočná svadba po všetkých tých rokoch čakania. Frank bol väzňom medzi Apacmi Hes, utiekol, prišiel k Friscovi, zistil, že som sa ho vydal za mŕtveho a odišiel do Anglicka, išiel som tam za mnou a nakoniec som na mňa prišiel hneď ráno mojej druhej svadby. “

„Videl som to v novinách,“ vysvetlil Američan. „Dalo to meno a kostol, ale nie tam, kde pani bývala.“

„Potom sme sa rozprávali o tom, čo by sme mali robiť, a Frank bol za otvorenosť, ale ja som sa za to všetko tak hanbil, že som mal pocit, akoby som chcel zmiznúť a už nikdy nikoho z nich nevidel - iba poslať možno link na Pa, ktorý by mu ukázal, že som nažive. Bolo mi hrozné myslieť na všetkých tých páňov a dámy, ktorí sedeli okolo toho raňajkového stola a čakali, kým sa vrátim. Frank si teda vzal moje svadobné šaty a veci a vyrobil z nich balík, aby ma nebolo možné vypátrať, a odložil ich niekam, kde ich nikto nenašiel. Je pravdepodobné, že sme zajtra mali ísť do Paríža, ibaže tento dobrý pán, pán Holmes, prišiel k nám dnes večer, hoci to, ako nás našiel, je viac, ako si dokážem myslieť, a veľmi jasne a láskavo nám ukázal, že som sa mýlil a že Frank mal pravdu a že by sme sa mali myliť keby sme boli takí tajní. Potom sa ponúkol, že nám dá možnosť porozprávať sa iba s lordom svätým Šimonom, a tak sme hneď

prišli okolo jeho r ooms naraz. Teraz, Robert, už si to všetko počul, a je mi veľmi ľúto, ak som ti spôsobil bolesť, a dúfam, že na mňa nemyslíš veľmi zle. “

Lord St. Simon v žiadnom prípade neuvoľnil svoj strnulý prístup, ale so zamračeným obočím a stlačným perom počúval toto dlhé rozprávanie.

„Prepáčte,“ povedal, „ale nie je mojím zvykom diskutovať o mojich najintímnejších osobných záležitostiach týmto verejným spôsobom.“

“Tak mi to neodpustíš? Než pôjdem, nepodáš si ruku?”

„Och, určite, ak by ti to urobilo nejaké potešenie.“ Natiahol ruku a chladne chytil to, čo k nemu natiahla.

„Dúfal som,“ navrhol Holmes, „že by si sa k nám pripojil v priateľskej večeri.“

„Myslím, že tam sa pýtaš až príliš veľa,“ odpovedal jeho lordstvo. „Možno budem nútený zmieriť sa s týmto najnovším vývojom, ale ťažko sa dá očakávať, že sa nad nimi budem veselo. Myslím si, že s vašim dovolením vám teraz všetkým želám veľmi dobrú noc.“ Zahrnul nás všetkých do zametacieho luku a vyšiel z miestnosti.

„Potom verím, že ma aspoň poctíš svojou spoločnosťou,“ povedal Sherlock Holmes. „Vždy je radosť stretnúť sa s Američanom, pán Moulton, pretože som jedným z tých, ktorí veria, že pošetilosť panovníka a hrubé ministra v dávnych rokoch nezabrání tomu, aby boli naše deti niekedy občanmi tej istej krajiny na celom svete pod vlajkou, ktorá bude štvrtým Union Jacka s hviezdami a pruhmi.“

„Prípado bol zaujímavý,“ poznamenal Holmes, keď nás naši návštevníci opustili, „pretože veľmi jasne ukazuje, aké jednoduché môže byť vysvetlenie záležitosti, ktorá sa na prvý pohľad zdá byť takmer nevysvetliteľná. Nič viac nemôže byť prirodzené ako sled udalostí, ako ich vyrozprávala táto dáma, a nič divnejšie ako výsledok, keď sa na neho pozrel napríklad pán Lestrade zo Scotland Yardu.“

„Ty si teda vôbec nebol na vine?“

„Z prvého mi boli veľmi zrejme dva fakty, ten, ktorý bola pani celkom ochotná podstúpiť svadobný obrad, a druhý, že to oľutovala do niekoľkých minút po návrate domov. Počas stretnutia sa zjavne niečo stalo potom ráno, aby si to rozmyslela. Čo by to mohlo byť za niečo? Nemohla s nikým hovoriť, keď bola vonku, pretože bola v spoločnosti ženicha. Keby teda niekoho videla? Keby musel to byť niekto z Ameriky, pretože v tejto krajine strávila tak krátky čas, že len ťažko mohla niekomu dovoliť, aby na ňu získal taký hlboký vplyv, že už len samotný pohľad na neho by ju prinútil tak úplne zmeniť svoje plány. Vidíte, že sme už procesom vylúčenia prišli na myšlienku, že mohla vidieť Američana. Kto by potom mohol byť tento Američan a prečo by na ňu mal mať taký vplyv? Môže to byť milenec; byť manželom. Jej mladé ženstvo malo, ako som vedel, včelu n strávený v drsných scénach a za zvláštnych podmienok. Doteraz som sa dostal skôr, ako som niekedy počul rozprávanie lorda St. Keď nám povedal o mužovi v lavici, o zmene spôsobu nevesty, o tak priehľadnom prostriedku na získanie lístka ako odhodenie kytice, o jej uchýlení sa k dôvernej slúžke a o jej veľmi významnej narážke na skákanie pohľadávok - čo v reči baníkov znamená ovládnutie toho, na čo má predtým nárok iná osoba - sa celá situácia stala úplne jasnou. Odišla s mužom a ten bol buď milenkou, alebo bol predchádzajúcim manželom - šance boli v prospech toho druhého.“

„A ako si ich na svete našiel?“

“Mohlo to byť ťažké, ale priateľ Lestrade držal v rukách informácie, ktorých hodnotu sám nepoznal. Iniciály boli samozrejme najdôležitejšie, ale ešte dôležitejšie bolo vedieť, že do týždňa vyrovnal svoj účet v jednom z najvyberanejších londýnskych hotelov.“

„Ako ste odvodili výber?“

“Podľa vybraných cien. Osem šilingov za posteľ a osem pencí za pohár sherry poukazovalo na jeden z najdrahších hotelov. V Londýne ich nie je veľa, ktoré účtujú túto sadzbu. V druhom, ktorý som navštívil na Northumberland Avenue, Inšpekciou knihy som sa dozvedel, že americký pán Francis H. Moulton

10.1 DOBRODRUŽSTVO ŠIBELÉHO BAKALÁRA

odišiel iba deň predtým, a pri prehliadaní záznamov vedených proti nemu som narazil na veci, ktoré som videl v duplikáte zákona. listy mali byť postúpené na námestie 226 Gordon Square, a tak som cestoval tam, a mal som to šťastie, že som doma našiel milujúci pár, odvážil som sa im dať nejaké otcovské rady a upozorniť ich, že bude po všetkých stránkach lepšie mali by svoju pozíciu trochu objasniť tak širokej verejnosti, ako aj zvlášť lordovi sv.

„Ale s nie veľmi dobrým výsledkom,“ poznamenal som. „Jeho správanie nebolo určite veľmi milostivé.“

„Aha, Watson,“ povedal Holmes s úsmevom, „možno by si tiež nebol veľmi milostivý, keby si sa po všetkých tých problémoch s namáhavosťou a svadbou ocitol v okamihu manželky a šťastia zbitý. Myslím si, že môžeme veľmi milosrdne posúdiť lorda St. jesenné večery.““

Kapitola 11

DOBRODRUŽSTVO XI

11.0 DOBRODRUŽSTVO BERYLSKEJ KORONETY

„Holmes,“ povedal som, keď som jedného rána stál v našom prednom okne a díval sa na ulicu, „tu prichádza šialenec. Zdá sa mi dosť smutné, že jeho príbuzní by mu mali umožniť vyjsť sám.“

Môj priateľ lenivo vstal z kresla a stál s rukami vo vreckách svojho županu a díval sa cez moje plece. Bolo jasné, ostré februárové ráno a sneh dňa predtým stále ležal hlboko na zemi a triasol sa jasne na zimnom slnku. Dolu stredom Bakerovej ulice ju doprava zaorala do hnedého drobivého pásu, ale na oboch stranách a na nahromadených okrajoch chodníkov stále ležala biela ako pri páde. Sivý chodník bol vyčistený a oškrabaný, ale stále bol nebezpečne klzký, takže tam bolo menej cestujúcich ako obvykle. V skutočnosti zo smeru na metropolitnú stanicu neprichádzal nikto, iba jediný pán, ktorého výstredné správanie pritiaхло moju pozornosť.

Bol to asi päťdesiatročný muž, vysoký, statný a impozantný, s mohutnou, výrazne poznačenou tvárou a veliteľskou postavou. Bol oblečený v pochmúrnom, ale bohatom štýle, v čiernych šatách, žiarivom klobúku, elegantných hnedých gamašiach a dobre strihaných perlovosivých nohaviciach. Napriek tomu jeho činy boli v absurdnom kontraste s dôstojnosťou jeho oblečenia a črt, pretože bežal tvrdo a s občasnými malými pružinami, aké dáva unavený muž, ktorý si len veľmi málo zvykol stanovovať akýkoľvek daň na svojich nohách. Pri behu trhal rukami hore a dole, pokrútil hlavou a skrútil tvár do najneobvyklejších pokrútení.

„Čo to s ním preboha môže byť?“ Opýtal som sa. „Pozerá sa na počet domov.“

„Verím, že sem ide,“ povedal Holmes a počúval si ruky.

“Tu?”

„Áno; skôr si myslím, že ma príde odborne konzultovať. Myslím, že príznaky spoznávam. Ha! Nepovedal som ti to?“ Keď hovoril, muž, ktorý nafúkal a vyfúkol, vbehol k našim dverám a potiahol za náš zvon, až kým sa ozvalo zvonenie celého domu.

O pár okamihov neskôr bol v našej izbe, stále nafúkal, stále gestikuloval, ale s tak upretým výrazom smútku a zúfalstva v očiach, že naše úsmevy sa v okamihu zmenili na zdesenie a zľutovanie. Chvíľu nemohol vypovedať, ale rozkýval svoje telo a trhal si vlasy ako ten, ktorý bol zahnaný do krajných možností svojho rozumu. Potom, náhle vyskočil na nohy, udelil hlavu o stenu takou silou, že sme sa na neho obaja vrhli a odtrhli ho do stredu miestnosti. Sherlock Holmes ho zatlačil do kresla a sediac vedľa neho ho potľapkal po ruke a rozprával sa s ním ľahkými, upokojujúcimi tónmi, ktoré tak dobre vedel používať.

„Prišiel si mi povedať svoj príbeh, však?“ povedal on. „Ste unavení svojim uponáhlením. Modlite sa, počkajte, kým sa uzdravíte, a potom budem s najväčšou radosťou skúmať akýkoľvek malý problém, ktorý mi môžete predložiť.“

Muž sedel minútu alebo viac s dvíhajúcim sa hrudníkom a bojoval proti svojim emóciám. Potom si pretiahol vreckovku cez čelo, pevne utiahol pery a otočil tvár k nám.

„Niet pochyb o tom, že si ma myslíš, že som šialený?“ povedal on.

„Vidím, že si mal veľké problémy,“ odpovedal Holmes.

„Boh vie, že mám! - problém, ktorý stačí na to, aby som zbavil rozumu, taký náhly a taký hrozný. Verejná hanba, s ktorou som sa možno stretol, aj keď som muž, ktorého postava ešte nikdy neniesla škvrtu. Súkromné utrpenie tiež je los každého človeka; ale tí dvaja, ktorí sa spojili a v tak strašnej podobe, stačili na to, aby otriasli mojou dušou. Okrem toho to nie som ja sám. Tí najšľachetnejší v krajine môžu trpieť, pokiaľ sa nenájde nejaký spôsob, z tejto strašnej záležitosti.“

„Modlite sa, pane,“ povedal Holmes, „a dovoľte mi, aby som mal jasnú predstavu o tom, kto ste a čo vás postretlo.“

„Moje meno,“ odpovedal náš návštevník, „je vašim ušiam pravdepodobne známe. Som Alexander Holder z bankovej spoločnosti Holder & Stevenson z Threadneedle Street.“

Názov nám bol skutočne dobre známy ako patriaci k senior partnerovi v druhom najväčšom koncerne privátneho bankovníctva v londýnskej City. Čo sa potom mohlo stať, aby sa jeden z najvýznamnejších občanov Londýna dostal k tomuto najslabšiemu preukazu? So zvedavosťou sme čakali, kým sa s ďalším úsilím pripraví na vyrozprávanie svojho príbehu.

„Cítim, že čas má hodnotu,“ povedal; „Preto som sa tu ponáhlal, keď policajný inšpektor navrhol, aby som zabezpečil vašu spoluprácu. Prišiel som na Bakerovu ulicu metrom a odtiaľ som sa ponáhlal pešo, lebo taxíky pomaly prechádzajú týmto snehom. Preto som bol takže bez dychu, pretože som človek, ktorý veľmi málo cvičí. Cítim sa teraz lepšie a tieto fakty vám predložím tak skoro, ako to len pôjde.“

„Je vám, samozrejme, dobre známe, že v úspešnom bankovom biznise toľko závisí od toho, či dokážeme nájsť pre svoje fondy výnosné investície, ako aj od toho, ako zvýšime naše prepojenie a počet našich vkladateľov. Jedným z našich najlukratívnejších prostriedkov rozloženie peňazí má formu pôžičiek, kde je bezpečnosť nepopierateľná. Za posledných pár rokov sme v tomto smere urobili veľa a je tu veľa šľachtických rodín, na ktoré sme poskytli vysoké sumy na bezpečnosť ich obrázky, knižnice alebo štítiky.“

„Včera ráno som bol usadený vo svojej kancelárii v banke, keď mi jeden z úradníkov priniesol kartu. Začal som, keď som uvidel meno, pretože to nebolo nič iné ako - no, možno dokonca aj pre vás Radšej by som nemal povedať viac ako to, že to bolo meno, ktoré je po celej zemi pojmom - jedno z najvyšších, najušľachtilejších a najvznešenejších mien v Anglicku. Bol som ohromený touto ctou a pokúsil som sa, keď vošiel, povedz to, ale vrhol sa okamžite do podnikania so vzduchom človeka, ktorý si praje rýchlo ponáhláť nepríjemnú úlohu.“

„Pán Holder,“ povedal, „bol som informovaný, že máte vo zvyku peniaze predávať.“

“” Spoločnosť tak robí, keď je zabezpečená dobrá bezpečnosť. “ Odpovedal som.

„, Je pre mňa absolútne nevyhnutné, “povedal, „aby som mal naraz 50 000 libier. Mohol som si, samozrejme, desaťkrát požičať tak krátku sumu od svojich priateľov, ale oveľa radšej to urobím Podľa môjho názoru ľahko pochopíte, že nie je rozumné ukladať svoje vlastné povinnosti. ““

„ Ako dlho sa môžem opýtať, chcete túto sumu? “ Opýtal som sa.

„Budúci pondelok mi pripadá veľká suma a potom s najväčšou pravdepodobnosťou splatím to, čo ste zaplatili, a to s akýmkoľvek úrokom, ktorý považujete za správny poplatok. Pre mňa je však veľmi dôležité, aby peniaze boli vyplatené naraz . “

„, Bol by som rád, keby som to postúpil bez ďalšieho vyjednávania z mojej súkromnej kabelky, “povedal som, „, keby to nebolo tak, že by ten kmeň bol oveľa viac, ako by to unieslo. Ak na druhej strane mám urobiť v mene firmy, potom musím spravodlivo voči môjmu partnerovi trvať na tom, aby sa aj vo vašom prípade dodržali všetky obchodné preventívne opatrenia. ““

„, Oveľa radšej by som to mal mať, “povedal a zdvihol hranatý čierny marocký obal, ktorý položil vedľa svojej stoličky. „, Nepochybne ste už počuli o Beryl Coronet? “

“ Jeden z najcennejších verejných statkov ríše, ‘povedal som I.

„Presne.“ Otvoril puzdro a tam, zaliaty jemným zamatom mäsovej farby, ležal nádherný šperk, ktorý pomenoval. „Existuje tridsaťdeväť obrovských berylov,“ povedal, „a cena prenasledovania zlata je nevyčísliteľný. Najnižší odhad by spôsobil, že hodnota korunky by bola dvojnásobná oproti sume, ktorú som požadoval. Som pripravený ju nechať u seba ako svoju bezpečnosť. “

„Vzal som vzácny prípad do svojich rúk a pozrel som sa z neho do istej miery zmätený na svojho slávneho klienta.“

„Pochybujete o jeho hodnote?“ spýtal sa.

“Vôbec. Pochybujem len - “

„Dôstojnosť, že som to opustil. Možno si tým nastavíte pokoj. Nemal by som o tom snívať, ak nie je úplne isté, že by som mal byť schopný ich získať späť za štyri dni. Je to čistá záležitosť formulár. Je zabezpečenie dostatočné? “

„Dostatok.“

„Chápete, pán Holder, že vám dávam silný dôkaz dôvery, ktorú vám mám, ktorá je založená na všetkom, čo som o vás počul. Spolieham sa na vás nielen v tom, že budete diskretní a že sa zdržíte všetky klebety o tejto záležitosti, ale predovšetkým o zachovanie tejto korunky so všetkými možnými preventívnymi opatreniami, pretože nemusím tvrdiť, že by došlo k veľkému verejnému škandálu, keby k nej došlo. Akákoľvek ujma na nej by bola takmer rovnako vážna ako jej úplná strata, pretože na svete nie sú žiadne beryly, ktoré by sa im vyrovnali, a nebolo by možné ich vymeniť. Nechám to však na vás so všetkou dôverou a v pondelok ráno si to osobne vyžiadam. ““

„Keď som videl, že môj klient túži odísť, nepovedal som nič viac, ale zavolať som svojho pokladníka a prikázal som mu, aby zaplatil viac ako päťdesiat tisíc bankoviek. Keď som však bol ešte raz sám, vzácny prípad ležal na stole v pred sebou som nemohol myslieť na určité pochybnosti o nesmiernej zodpovednosti, ktorá zo mňa vyplývala. Niet pochyb o tom, že keďže išlo o národnú držbu, nastal by hrozný škandál, keby na ňu prišlo nejaké nešťastie. už som ľutoval, že som niekedy súhlasil s tým, že sa toho ujímam. Bolo však neskoro na to, aby som to teraz zmenil, a tak som to zavrel do svojho súkromného trezoru a znovu sa obrátil k svojej práci.

“Keď nastal večer, cítil som, že by bolo neopatrné nechať tak vzácnu vec v kancelárii za sebou. Bankárske trezory už boli predtým nútené a prečo by nemali byť moje? Ak áno, aká hrozná by bola situácia v ktorej by som sa mal nájsť! Preto som sa rozhodol, že nasledujúcich pár dní budem kufrík nosiť stále so sebou, aby som ho nikdy nemohol dosiahnuť. S týmto zámerom som zavolať taxík a vyšiel von do môjho domu v Streathame a so sebou nosil šperk. Dýchal som slobodne, až keď som ho vyniesol na poschodie a zamkol v kancelárii svojej šatne.

„A teraz pár slov k mojej domácnosti, pán Holmes, pretože vám prajem, aby ste dôkladne pochopili situáciu. Môj ženich a moja stránka spia z domu a môžu byť úplne stranou. Mám tri slúžky, ktoré majú bol so mnou niekoľko rokov a ktorého absolútna spoľahlivosť je celkom podozrivá. Ďalšia, druhá čakatelka Lucy Parr, je v mojich službách iba pár mesiacov. Prišla však s vynikajúcou povahou a vždy dávala ja spokojnosť. Je to veľmi pekné dievča a prilákala obdivovateľov, ktorí sa občas na tomto mieste motali. To je jediná nevýhoda, ktorú sme pre ňu našli, ale veríme jej, že je vo všetkých ohľadoch skutočne dobré dievča.

„Toľko k služobníctvu. Samotná moja rodina je taká malá, že mi nebude trvať dlho, kým ju popíšem. Som vdovec a mám jediného syna Artura. Bol pre mňa sklamaním, pán Holmes - ťažké sklamanie. Nepochybujem o tom, že si za to môžem sám. Ľudia mi hovoria, že som ho rozmaznal. Je veľmi pravdepodobné, že áno. Keď moja drahá manželka zomrela, cítil som, že je všetko, čo musím milovať. úsmev sa mu na chvíľu vytratil z tváre. Nikdy som mu neodoprel prianie. Možno by to bolo pre nás oboch lepšie, keby som bol prísnejší, ale myslel som to najlepšie.

“Mojím zámerom bolo, prirodzene, že by ma mal vo svojom podnikaní nasledovať, ale nebol to obchodný obrat. Bol divoký, svojhlavý a pravdupovediac som mu nemohol dôverovať v narábaní s veľkými sumami peňazí.” Keď bol mladý, stal sa členom aristokratického klubu a tam, so šarmantnými spôsobmi, sa čoskoro stal dôverným priateľom mnohých mužov s dlhými peňaženkami a drahými návykmi. Naučil sa veľmi hrať na karty a rozhadzovať peniaze ďalej trávnik, až kým za mnou znova a znova neprichádzal a prosil ma, aby som mu poskytla zálohu na jeho príspevok, aby mohol vyrovnáť svoje čestné dlhy. Nie raz sa pokúsil vymaniť z nebezpečnej spoločnosti, ktorú robil, ale zakaždým stačil vplyv jeho priateľa, sira Georgea Burnwella, aby ho opäť stiahol.

„A skutočne by som sa nemohol čudovať, že taký muž ako Sir George Burnwell by nad ním mal získať vplyv, pretože ho často privádzal do môjho domu a zistil som, že len ťažko odolávam fascinácii jeho

spôsobom. Je starší ako Arthur, muž sveta až po končeky prstov, človek, ktorý bol všade, videl všetko, brilantný hovorca a človek s veľkou osobnou krásou. Napriek tomu, keď na neho myslím chladnokrvne, ďaleko z pôvabu jeho prítomnosti som presvedčený z jeho cynickej reči a z pohľadu, ktorý som zachytil v jeho očiach, že je to ten, komu by sa malo hlboko nedôverovať. Takže si myslím, a tak si tiež myslí moja malá Mária, ktorá má rýchly náhľad ženy na charakter.

„A teraz sa dá opísať iba ona. Je to moja neter, ale keď môj brat zomrel pred piatimi rokmi a nechal ju samú na svete, adoptoval som si ju a odvtedy som sa na ňu díval ako na svoju dcéru. Je to slnečný lúč v mojom dome - milý, láskavý, krásny, úžasný manažér a pomocník v domácnosti, napriek tomu taký nežný a tichý a jemný, ako len žena mohla byť. Je mojou pravou rukou. Nevie, čo by som bez nej mohol robiť. Iba v jednom záležitosti, išla niekedy proti mojim želaniam. Môj chlapec ju dvakrát požiadal, aby si ho vzala, pretože ju oddane miluje, ale zakaždým, keď ho odmietla. Myslím si, že keby ho ktokoľvek mohol priviesť na správnu cestu, bolo by to ona a že jeho manželstvo mohlo zmeniť celý jeho život; ale teraz, bohužiaľ, už je neskoro - navždy neskoro!

„Teraz, pán Holmes, poznáte ľudí, ktorí žijú pod mojou strechou, a budem pokračovať v mojom mizer-
nom príbehu.

„Keď sme v tú noc po večeri dávali kávu do salónu, povedal som Arturovi a Mary moje skúsenosti a vzácny poklad, ktorý sme mali pod našou strechou, potlačil iba meno môjho klienta. Lucy Parr, ktorá priniesla v káve, som, iste, opustil miestnosť, ale nemôžem prisahať, že dvere boli zatvorené. Mary a Arthur mali veľký záujem a chceli si pozrieť slávnú korunku, ale myslel som si, že je lepšie ich nerušiť.

“ ‘Kam si to dal?’ spýtal sa Artur.

„V mojej vlastnej kancelárii.“

“ ‘No, dúfam, že bohvieako nebude v noci vykradnutý dom.’ povedal on.

„„ Je to zamknuté, “ odpovedal som.

““ Ach, do kancelárie sa zmestí akýkoľvek starý kľúč. Keď som bol mladík, otvoril som si ho sám kľúčom od skrinky na skrinku. ‘

„Často rozprával divoko, takže som na to, čo hovoril, málo myslel. Nasledoval ma však v tú noc s veľmi vážnou tvárou za mnou do mojej izby.

„Pozri sa, oci,“ povedal so skloneným zrakom, „môžeš mi dať 200 libier?“

“ “Nie nemôžem!’ Odpovedal som ostro. „V otázkach peňazí som k vám bol až príliš veľkorysý.“

„Bol si veľmi láskavý,“ povedal, „ale musím mať tieto peniaze, inak už nikdy nemôžem ukázať svoju tvár v klube.“

““ A tiež veľmi dobrá vec! ‘ Plakal som.

„„ Áno, ale nenechali by ste ma, aby som to nechal zneucteným človekom, “ povedal. „ Nemohol som znieť hanbu. Musím nejakým spôsobom zhromaždiť peniaze, a ak mi ich nedovolia, potom musí vyskúšať iné prostriedky. ““

„Bol som veľmi nahnevaný, pretože to bola tretia požiadavka v priebehu mesiaca. „Nebudeš odo mňa mať prdenie,“ zvolala som, na čo sa uklonil a bez ďalšieho slova odišiel z miestnosti.

„Keď bol preč, odomkol som svoju kanceláriu, uistil som sa, že môj poklad je v bezpečí, a znova som ju uzamkol. Potom som začal obchádzať dom a zistil, že je všetko v bezpečí - povinnosť, ktorú obvykle prenechávam Mary, ale ktorú som Keď som schádzal zo schodov, uvidel som samotnú Mary pri bočnom okne haly, ktoré zavrela a pripevnila, keď som sa priblížil.

„„ „Povedz mi, oci,“ povedala a pozrela, trochu rozrušene, pomyslela som si, „dala si slúžke Lucy, že chceš ísť večer preč?“

“ Rozhodne nie. ”

“ Vošla práve teraz zadnými dverami. Nepochybujem o tom, že bola len pri niekej bočnej bráne, aby niekoho videla, ale myslím si, že je to sotva bezpečné a treba ju zastaviť. ”

“ Musíš s ňou hovoriť ráno, alebo urobím, ak chceš. Si si istý, že je všetko pripevnené? ”

„ Celkom určite, oci. “

“ Tak, dobrú noc. ‘ Pobožkal som ju a išiel opäť do svojej spálne, kde som čoskoro zaspal. ”

„ Snažím sa vám povedať všetko, pán Holmes, čo môže mať nejaký vplyv na tento prípad, ale prosím, aby ste ma vypočuli v každom bode, ktorý nevyjasním. “

„ Naopak, vaše vyhlásenie je mimoriadne prehľadné. “

„ Teraz prichádzam k časti môjho príbehu, v ktorej by som si chcel byť obzvlášť istý. Nie som veľmi ťažký spáč a úzkosť v mojej mysli ma bezpochyby skôr zmenšovala ako zvyčajne. Asi o dvoch ráno ma potom zobudil nejaký zvuk v dome. Prestalo to, kým som bol úplne bdely, ale zanechalo to za sebou dojem, ako by sa niekde niekde jemne zavrelo okno. Ležal som a načúval všetkými ušami. Zrazu na moje zdesenie zaznel vo vedľajšej miestnosti zreteľný zvuk krokov, ktoré som sa ticho pohyboval. Vykĺzol som z postele, celý strachom búšil a nakukol som za roh svojich šatní. ”

„ Arthur! “ Zakričal som: „ Ty darebák! Ty zlodej! Ako sa opovažuješ dotknúť sa tej korunky? “

„ Plyn bol o polovicu vyššie, ako som ho nechal, a môj nešťastný chlapec, oblečený iba v košeli a nohavičiach, stál pri svetle a držal v rukách korunku. Vyzeral, že sa pri ňom krúti alebo ho ohýba s celou svojou silou. Na môj výkrik to odhodil zo svojho zovretia a zbledol ako smrť. Schmatol som ho a preskúmal. Jeden zo zlatých rohov, v ktorom boli tri beryly, chýbal. ”

„ Ty strážnik! “ Zakričal som od zúrivosti vedľa seba: „ Zničil si to! Navždy si ma zneuctil! Kde sú tie šperky, ktoré si ukradol? “

„ Ukradnuté! “ plakal. ”

“ Áno, zlodej! “ Zreval som a striasol som ho za rameno. ”

“ Žiadne nechýbajú. Žiadne nemôžu chýbať, “ povedal. ”

“ Tri sú nezvestné. A viete, kde sú. Musím vás nazývať klamárom aj zlodejom? Nevidel som vás, ako sa snažíte odtrhnúť ďalší kúsok? ”

“ Nazval si ma dost, ‘ povedal, ‘ už to nevydržím. Nepoviem o tomto podniku už ani slovo, pretože si sa rozhodol ma uraziť. Ráno opustím tvoj dom a urobím si vlastnú cestu do sveta. “

“ Necháte to v rukách polície! ‘ Plakal som napoly šíalený od žiaľu a zúrivosti. „ Nechám túto záležitosť sondovať dnu. ‘

„ Dozviete sa odo mňa nič, “ povedal s vášňou, o ktorej som si nemal myslieť, že je v jeho povahe. „ Ak sa rozhodnete zavolať políciu, nechajte políciu, aby našla, čo môže. “

„ Do tejto doby bol celý dom asterický, pretože som vo svojom hneve zvýšil hlas. Mary bola prvá, ktorá vbehla do mojej izby, a pri pohľade na korunku a Arturovu tvár si prečítala celý príbeh a, s krikom padol nezmyselne na zem. Poslal som slúžku pre políciu a naraz som im dal vyšetrovanie. Keď do domu vošiel inšpektor a strážnik, Arthur, ktorý stál namrzene so založenými rukami. , Spýtal sa ma, či je mojím zámerom obviňovať ho z krádeže. Odpovedal som, že to prestalo byť súkromnou záležitosťou, ale stalo sa verejnou, pretože zničená korunka bola národným majetkom. Bol som rozhodnutý, že zákon by mal mať svoje spôsobom vo všetkom. ”

„ Prinajmenšom, “ povedal, „ ma nenecháš okamžite zatknúť. Bolo by pre vás, rovnako ako pre mňa, keby som mohol opustiť dom na päť minút. “

„, Aby ste sa dostali preč alebo aby ste mohli zatajiť to, čo ste ukradli, “povedal I. A potom, keď som si uvedomil hroznú pozíciu, do ktorej som sa dostal, som ho úpenlivo prosil, aby si pamätal, že nielen moja česť, ale aj česť o ktorého bol v stávke oveľa viac ako ja, a že sa vyhrážal škandalom, ktorý by zmietal národ. Mohol by to všetko odvrátiť, keby mi povedal, čo urobil s tromi chýbajúcimi kameňmi.

“” Môžete sa tiež postaviť tejto záležitosti, ‘povedal som;’ boli ste chytení pri čine a žiadne priznanie by nemohlo spôsobiť, že by vaša vina bola ohavnejšia. Ak urobíte iba nápravu, aká je vo vašich silách, tým, že nám povie, kde berýli sú, všetkým bude odpustené a zabudnuté. ““

„, Nechaj si odpustenie tým, ktorí o to požiadajú, “odpovedal a s úšľabkom sa odo mňa odvrátil. Videl som, že bol príliš tvrdý na to, aby ho moje slová ovplyvnili. Bolo na to jediné. zavolať inšpektora a vydal ho do väzby. Okamžite bola vykonaná prehliadka nielen jeho osoby, ale aj jeho izby a každej časti domu, kde by mohol skryť drahokamy, ale nebolo po nich ani stopy, ani by ten úbohý chlapec neotvoril ústa pre všetky naše presvedčenia a naše vyhrážky. Dnes ráno bol prevezený do cely a ja som sa po všetkých policajných formalitách ponáhľal okolo vás poprosiť vás, aby ste použili svoje schopnosti rozuzlenia táto záležitosť. Polícia sa otvorene priznala, že v súčasnosti z toho nemôže nič urobiť. Môžete ísť na akékoľvek náklady, ktoré považujete za potrebné. Už som ponúkol odmenu 1 000 libier. Bože môj, čo mám robiť! Stratil som moja česť, moje drahokamy a môj syn za jednu noc. Ó, čo mám robiť! “

Položil ruku na obidve strany hlavy a kýval sa sem a tam a vrhol sa sám pre seba ako dieťa, ktorého smútok presiahol slová.

Sherlock Holmes sedel niekoľko minút ticho, s pleteným obočím a očami upretými na oheň.

„Dostávate veľa spoločnosti?“ spýtal sa.

„Žiaden okrem môjho partnera s rodinou a občasného Arturovho priateľa. Sir George Burnwell bol v poslednej dobe niekoľkokrát. Myslím, že nikto iný.“

„Chodíš veľa v spoločnosti?“

„Arthur áno. S Mary zostaneme doma. Nestaráme sa o to ani jeden z nás.“

„To je u mladého dievčaťa neobvyklé.“

„Je tichej povahy. Okrem toho nie je taká mladá. Má dvadsaťštyri rokov.“

„Zdá sa, že táto vec bola pre ňu tiež šokom.“

„Strašné! Je ešte viac postihnutá ako ja.“

„Ani jeden z vás nepochybuje o vine svojho syna?“

„Ako to môžeme urobiť, keď som ho uvidel na vlastné oči s korunkou v rukách.“

„Ťažko to považujem za presvedčivý dôkaz. Bol vôbec zvyšok korunky zranený?“

„Áno, bolo to prekrútené.“

„Nemyslíš si teda, že sa to mohol pokúsiť napraviť?“

„Boh ťa žehnaj! Robíš, čo môžeš pre neho a pre mňa. Je to však príliš ťažká úloha. Čo tam vôbec robil? Keby boli jeho úmysly nevinné, prečo to tak neurobil?“

„Presne. A ak bol vinný, prečo nevymyslel lož? Jeho mlčanie sa mi javí ako obojstranné. O prípade existuje niekoľko pozoruhodných vecí. Čo si myslela polícia o hluku, ktorý vás prebudil zo spánku ? “

„Domnievali sa, že to môže byť spôsobené tým, že Arthur zatvára dvere svojej spálne.“

„Pravdepodobný príbeh! Ako keby muž sklonený k trestnému činu zabuchol svoje dvere, aby zobudil domácnosť. Čo teda povedali o zmiznutí týchto drahokamov?“

„Stále bijú na dosku a skúmajú nábytok v nádeji, že ich nájdú.“

„Napadlo ich pozrieť sa pred dom?“

„Áno, preukázali mimoriadnu energiu. Celá záhrada už bola podrobne preskúmaná.“

„Teraz, môj drahý pane,“ povedal Holmes, „nie je vám teraz zrejmé, že táto vec zasahuje skutočne oveľa hlbšie, ako ste si vy alebo polícia spočiatku mysleli? Zdalo sa vám to ako jednoduchý prípad; zdá sa mi to mimoriadne zložité. Zvážte, čo zahŕňa vaša teória. Predpokladáte, že váš syn zostúpil zo svojej posteľe, šiel s veľkým rizikom do vašej šatne, otvoril vašu kanceláriu, vytiahol korunku, zlomil sa hlavná sila, jej malá časť, odišla na nejaké iné miesto, ukryla tri drahokamy z tridsiatich deviatich s takou zručnosťou, že ich nikto nenájde, a potom sa vrátila s ostatnými tridsiatimi šiestimi do miestnosti, v ktorej vystavil sám na najväčšie nebezpečenstvo objavenia. Pýtam sa vás teraz, je takáto teória obhájiteľná?“

„Ale čo tam ešte je?“ zvolal bankár gestom zúfalstva. „Ak boli jeho pohnútky nevinné, prečo ich nevysvetlí?“

„Je našou úlohou to zistiť,“ odpovedal Holmes; „Takže teraz, ak chcete, pán Holder, spoločne vyrazíme na Streatham a venujeme hodinu dôkladnejšiemu pozretiu do podrobností.“

Môj priateľ trval na tom, aby som ich sprevádzal na ich výprave, na ktorú som sa dosť tešil, pretože moja zvedavosť a súcit boli hlboko pohltené príbehom, ktorý sme počúvali. Priznám sa, že vina bankárovho syna sa mi zdala rovnako zrejmá ako v prípade jeho nešťastného otca, ale napriek tomu som mal takú vieru v Holmesov úsudok, že som cítil, že pokiaľ existuje, musia existovať určité dôvody pre nádej nespokojný s prijatým vysvetlením. Celú cestu na južné predmestie takmer neprehovoril, ale sedel s bradou na prsiach a s klobúkom pretiahnutým cez oči, ponorený v najhlbšej myšlienke. Náš klient sa zjavne chytil nového srdca pri malom náznaku nádeje, ktorý mu bol poskytnutý, a dokonca sa so mnou prepadol v púšťavých rozhovoroch o svojich obchodných záležitostiach. Krátka cesta železnicou a kratšia prechádzka nás priviedli do Fairbank, skromného sídla veľkého finančníka.

Fairbank bol veľký štvorcový dom z bieleho kameňa, ktorý stál kúsok od cesty. Pred domom sa tiahol dvojitý zametací vozík so zasneženým trávnikom, ktorý sa tiahol k dvom veľkým železným bránam, ktoré uzatvárali vchod. Na pravej strane bola malá drevená hústina, ktorá viedla do úzkej cesty medzi dvoma úhľadnými živými plotmi tiahnuce sa od cesty po dvere do kuchyne a tvoriacimi vchod živnostníkov. Naľavo viedol pruh, ktorý viedol do stajní a nebol vôbec v areáli, bol verejnou, aj keď málo používanou dopravnou komunikáciou. Holmes nás nechal stáť pri dverách a pomaly kráčal okolo domu, spredu, dolu cestou živnostníkov, a tak dokola okolo záhrady do stabilnej uličky. Bol to taký dlhý čas, že sme s pánom Holderom vošli do jedálne a čakali pri ohni, kým sa vráti. Ticho sme sedeli, keď sa dvere otvorili a vošla mladá dáma. Bola skôr nad strednou výškou, štíhla, s tmavými vlasmi a očami, ktoré sa zdali tmavšie oproti absolútnej bledosti jej pokožky. Nemyslím si, že som niekedy videl takú smrteľnú bledosť v ženskej tvári. Aj jej pery boli nekrvavé, ale oči začervenané plačom. Keď potichu vkĺzla do miestnosti, urobila na mňa dojem väčším smútkom, ako urobil bankár ráno, a bolo to v jej očiach výraznejšie, pretože bola zjavne ženou silného charakteru s nesmiernou sebadôverou. Bez ohľadu na svoju prítomnosť šla priamo k strýkovi a so sladkým ženským pohladením mu prešla rukou cez hlavu.

„Dal si rozkaz, aby sa Arthur oslobodil, však?“ opýtala sa.

„Nie, nie, dievča moje, vec musí byť sondovaná dnu.“

„Ale som si tak istý, že je nevinný. Vieš, aké sú inštinkty ženy. Viem, že neublížil a bude ti ľúto, že si počínal tak tvrdo.“

„Prečo potom mlčí, ak je nevinný?“

„Ktovie? Možno preto, že sa tak nahneval, že by si ho mal podozrievať.“

„Ako by som mu mohol pomôcť podozrievať ho, keď som ho skutočne uvidel s korunkou v ruke?“

„Och, ale iba to zobral, aby sa na to pozrel. Och, urob, vezmi moje slovo, že je nevinný. Nechaj vec spad-

núť a už viac nehovor. Je také hrozné myslieť na nášho drahého Artura v väzenie! “

„Nikdy to nenechám spadnúť, kým sa drahokamy nenájdu - nikdy, Mary! Tvoja náklonnosť k Arturovi ťa oslepuje, pokiaľ ide o hrozné následky pre mňa. Ďaleko od toho, aby som to rozbil, priviedol som z Londýna džentlmena, aby sa spýtal viac hlboko do toho.““

„Tento pán?“ spýtala sa a otočila sa ku mne.

„Nie, jeho priateľ. Prial si, aby sme ho nechali samého. Teraz je v stabilizovanej uličke.“

„Stabilný pruh?“ Zdvihla tmavé obočie. „Čo môže dúfať, že tam nájde? Aha! Toto je, predpokladám, on. Verím, pane, že sa vám podarí dokázať, čo je podľa mňa istá pravda, že môj bratranec Arthur je v tomto zločine nevinný.“

„Plne sa stotožňujem s твоjím názorom a verím ti, že to dokážeme,“ vrátil sa Holmes a vrátil sa k podložke, aby mu zrazil sneh z topánok. „Verím, že mám tú česť osloviť slečnu Mary Holderovú. Môžem vám položiť otázku alebo dve?“

„Modlite sa, pane, ak to môže pomôcť objasniť túto strašnú záležitosť.“

„Včera si sám nič nepočul?“

„Nič, kým tu môj strýko nezačal hlasno rozprávať. Počul som to a zostúpil som.“

„Predošlú noc si zavrel okná a dvere. Pripevnil si všetky okná?“

„Áno.“

„Boli dnes ráno všetci pripútaní?“

„Áno.“

„Máte slúžku, ktorá má zlatičko? Myslím, že ste včera večer poznamenali svojmu strýkovi, že bola za ním?“

„Áno, a bolo to dievča, ktoré čakalo v salóne a ktoré možno počulo strýkove poznámky o korunke.“

„Chápem. Z toho vyvodzuješ, že možno išla von povedať svojej drahej, a že tí dvaja možno naplánovali lúpež.“

„Ale čo je dobré zo všetkých týchto nejasných teórií,“ zvolal netrpezlivo bankár, „keď som ti povedal, že som uvidel Artura s korunkou v rukách?“

„Počkajte trochu, pán Holder. Musíme sa k tomu vrátiť. O tomto dievčati, slečna Holderová. Predpokladám, že ste ju videli vrátiť sa za dverami kuchyne?“

„Áno; keď som šiel skontrolovať, či sú dvere na noc pripevnené, stretol som ju, ako vkĺzla dovnútra. Videl som aj toho muža v šere.“

„Poznáš ho?“

„Och, áno! Je to zelinár, ktorý dodáva našu zeleninu. Volá sa Francis Prosper.“

„Postavil sa,“ povedal Holmes, „naľavo od dverí - to znamená ďalej po ceste, ako je potrebné na dosiahnutie dverí?“

„Áno, on to urobil.“

„A je to muž s drevenou nohou?“

Vo výrazných čiernych očiach mladej dámy vyskočil niečo ako strach. „Prečo, si ako kúzelník,“ povedala. „Ako viete, že?“ Usmla sa, ale v tenkej, nedočkavej tvári Holmesovej nebol úsmev.

„Teraz by som mal byť veľmi rád, že pôjdem hore,“ povedal. „Pravdepodobne by som si chcel znova prejsť cez vonkajšiu stranu domu. Možno by som sa mal lepšie pozrieť na spodné okná, kým vyjdem hore.“

Rýchlo prechádzal dookola z jedného na druhé a zastavil sa iba pri tom veľkom, ktorý hľadel z haly do stabilného pruhu. Toto otvoril a veľmi pozorne preskúmal prah pomocou svojej silnej zväčšovacej šošovky. „Teraz pôjdeme hore,“ povedal nakoniec.

Bankárova šatňa bola čisto zariadená malá komora so sivým kobercom, veľkým byrom a dlhým zrkadlom. Holmes išiel do kancelárie prvý a tvrdo pozrel na zámok.

„Aký kľúč sa použil na jeho otvorenie?“ spýtal sa.

„To, čo sám naznačil môj syn - to v skrini v drevárni.“

„Máte to tu?“

„To je všetko na toaletnom stolíku.“

Sherlock Holmes to vzal a otvoril kanceláriu.

„Je to nehlučný zámok,“ povedal. „Niet divu, že ťa to nezobudilo. Predpokladám, že tento prípad obsahuje korunku. Musíme sa na ňu pozrieť.“ Otvoril puzdro a vybral diadém a položil ho na stôl. Bol to nádherný exemplár klenotníckeho umenia a tridsaťšesť kameňov bolo tých najlepších, aké som kedy videl. Na jednej strane korunky bol prasknutý okraj, kde bol odtrhnutý roh s tromi drahokamami.

„Teraz, pán Holder,“ povedal Holmes, „tu je roh, ktorý zodpovedá rohu, ktorý sa tak bohužiaľ stratil. Možno vás žiadam, aby ste ho prerušili.“

Bankár zdesene cúvol. „Nemal by som snívať o tom, že to skúsim,“ povedal.

„Potom budem.“ Holmes na to zrazu sklonil svoju silu, ale bez výsledku. „Cítim, že to trochu dáva,“ povedal; „ale hoci som mimoriadne silný v prstoch, trvalo by mi to celý čas, kým som to zlomil. Bežný človek by to nedokázal. Čo si myslíte, čo by sa stalo, keby som to zlomil, pán Holder? Tam bol by to zvuk ako strela z pištole. Hovoríš mi, že sa to všetko stalo do pár metrov od tvojej postele a že si o tom nič nepočul?“

„Neviem, čo si mám myslieť. Je pre mňa všetko temné.“

„Ale možno to bude s pribúdajúcimi rokmi ľahšie. Čo si myslíš, slečna Holderová?“

„Priznám sa, že aj tak zdieľam strýkovu zmätok.“

„Váš syn nemal topánky ani papuče, keď si ho uvidel?“

„Na seba nemal nič, iba nohavice a košeľu.“

„Ďakujem. Počas tohto vyšetovania sme boli určite zvýhodnení mimoriadnym šťastím a bude to úplne naša vlastná chyba, ak sa nám nepodarí záležitosť objasniť. S vaším dovolením, pán Holder, budem teraz pokračovať vo vyšetovaní mimo .“

Išiel sám na vlastnú žiadosť, pretože vysvetlil, že akékoľvek zbytočné stopy by mu mohli sťažiť úlohu. Hodinu a viac bol v práci a konečne sa vracal s nohami ťažkými pod snehom a so svojimi črtami tak nevyspytateľnými ako kedykoľvek predtým.

„Myslím, že som teraz videl všetko, čo je tu k videniu, pán Holder,“ povedal; „Môžem ti najlepšie slúžiť, keď sa vrátim do svojich izieb.“

„Ale drahokamy, pán Holmes. Kde sú?“

„Nemôžem povedať.“

Bankár vyžmýkal ruky. „Už ich nikdy neuvidím!“ plakal. „A môj syn? Dávaš mi nádeje?“

„Môj názor sa nijako nemení.“

„Tak preboha, čo to bolo za temnú vec, ktorá sa včera večer konala v mojom dome?“

„Ak ma môžeš zavolať v mojich izbách na Baker Street zajtra ráno medzi deviatou a desiatou, rád urobím všetko, čo je v mojich silách, aby som to objasnil. Dostávam späť drahokamy a že nijako neobmedzujete sumu, ktorú môžem čerpať.“

„Dal by som svoje šťastie, aby som ich mal späť.“

„Veľmi dobre. Medzi tým a potom sa pozriem na vec. Zbohom; je možné, že sem možno budem musieť prísť ešte pred večerom.“

Bolo mi zrejmé, že môj spoločník si teraz ten prípad vymyslel, aj keď jeho závery boli viac, ako som si dokázal matne predstaviť. Počas našej cesty domov som sa niekoľkokrát snažil, aby som to rozpovedal, ale on vždy sklúzol k inej téme, až som ju nakoniec v zúfalstve odovzdal. Ešte neboli tri, keď sme sa ešte raz ocitli v našich izbách. Ponáhľal sa do svojej komory a o pár minút bol opäť dole oblečený ako obyčajný povaleč. So zdvihnutým golierom, lesklým, chmúrnym kabátom, červenou kravatou a obnosenými čizmami bol dokonalou vzorkou triedy.

„Myslím, že by to malo byť tak,“ povedal a pozrel do pohára nad krbom. „Prajem si len to, aby si mohol ísť so mnou, Watson, ale obávam sa, že to neurobí. Možno budem v tejto veci na dobrej ceste, alebo pôjdem za vôľou, ale ja čoskoro zistím, čo to je. Dúfam, že som späť o pár hodín.“ Odrezal plátok hovädzieho mäsa z kľbu na príborníku, vložil ho medzi dve kolá chleba a strčil toto hrubé jedlo do vrečka. Vyrázil na svoju výpravu.

Práve som dopil čaj, keď sa vrátil, zjavne vo vynikajúcej nálade a v ruke mu kýval starou gumenou čižmou. Zastrčil to do kúta a pomohol si šálkou čaju.

„Pozrel som sa až keď som prešiel,“ povedal. „Idem hneď ďalej.“

“Kde?”

„Och, na druhú stranu West Endu. Môže to nejaký čas trvať, kým sa vrátim. Nečakaj na mňa, keby som mal prísť neskoro.“

“Ako sa vám darí?”

„Och, takže. Niet čo vytknúť. Bol som vonku na Streatham, odkedy som ťa videl naposledy, ale nevolal som do domu. Je to veľmi sladký malý problém a navždy by mi to nechýbalo. Nesmiem tu však sedieť klebetiť, ale musím si vyzliecť toto pochybné oblečenie a vrátiť sa k svojmu vysoko úctyhodnému ja.“

Podľa jeho správania som videl, že má silnejšie dôvody na spokojnosť, ako by naznačovali iba jeho slová. Oči mu zaiskrili a na jeho bledých lícach bol dokonca cítiť farebný nádych. Ponáhľal sa hore a o pár minút neskôr som začul tresknutie dverí do haly, ktoré mi hovorilo, že bol znova na svojom príjemnom love.

Čakal som do polnoci, ale po jeho návrate nebolo ani stopy, tak som sa odobral do svojej izby. Nebolo neobvyklé, že bol preč celé dni a noci, keď bol horúci po vôni, takže jeho oneskorenie ma nijako neprekvapilo. Nevie, v ktorú hodinu vošiel, ale keď som ráno zostúpil na raňajky, bol tam so šálkou kávy v jednej ruke a papierom v druhej, čo najčerstvejší a upravenejší.

„Ospravedlníš môj začiatok bez teba, Watson,“ povedal, „ale pamätáš, že náš klient má dnes ráno skôr skorý termín.“

„Prečo, teraz je po deviatej,“ odpovedal som. „Nemal by som byť prekvapený, keby to bol on. Myslel som, že som začul zvonenie.“

Bol to skutočne náš priateľ finančník. Bola som šokovaná zmenou, ktorá k nemu prišla, pretože jeho tvár, ktorá bola prirodzene širokej a mohutnej formy, bola teraz zovretá a spadnutá dovnútra, zatiaľ čo

jeho vlasy mi pripadali minimálne o odtieň belšie. Vstúpil s únavou a letargiou, ktorá bola ešte bolestivejšia ako jeho násilie z predchádzajúceho rána, a ťažko spadol do kresla, ktoré som pre neho tlačil dopredu.

„Neviem, čo som urobil, aby ma tak prísne vyskúšali,“ povedal. „Iba pred dvoma dňami som bol šťastný a prosperujúci človek bez starostlivosti o svet. Teraz som ponechaný na osamelý a dehonestovaný vek. Jeden smútok sa blíži druhému. Moja neter, Mary, ma opustila.“ „

„Opustil ťa?“

„Áno. Jej posteľ dnes ráno nespala, jej izba bola prázdna a na stole v hale ležal odkaz pre mňa. Povedal som jej včera v noci, v smútku a nie v hneve, že keby sa vydala za môjho chlapec mohol byť s ním v poriadku. Možno to bolo odo mňa bezmyšlienkovité, že som to povedal. Na túto poznámku odkazuje v tejto poznámke:

„MÔJ MILÝ UNCLE: - Mám pocit, že som ti spôsobil ťažkosti a že keby som konal inak, mohlo by nikdy dôjsť k strašnému nešťastiu. Nemôžem, s touto myšlienkou v mojej mysli, nikdy byť šťastný pod tvojou strecha a cítim, že ťa musím navždy opustiť. Neboj sa o moju budúcnosť, lebo o to sa stará, a predovšetkým ma neľadá, pretože to bude pre mňa neplodná práca a zlá služba. V živote alebo v smrti som vždy tvoja milujúca

„„ MÁRIA. “

„Čo mohla myslieť touto poznámkou, pán Holmes? Myslíte si, že to poukazuje na samovraždu?“

„Nie, nie, nič takého. Je to možno najlepšie možné riešenie. Verím, pán Holder, že sa blížite ku koncu vašich problémov.“

„Ha! Hovoríte to! Niečo ste počuli, pán Holmes; niečo ste sa naučili! Kde sú tie drahokamy?“

„Nemyslel by si si, že za nich stojí 1000 libier nadmernú sumu?“

„Zaplatil by som desať.“

„To by bolo zbytočné. Tri tisíce sa budú zaoberať touto záležitosťou. A myslím si, že je tu aj malá odmena. Máte svoju šekovú knižku?“

Bankár s omámenou tvárou vykonal požadovanú kontrolu. Holmes podišiel k svojmu stolu, vytiahol malý trojuholníkový kúsok zlata s tromi drahokamami a odhodil ho na stôl.

Náš klient to s výkrikom radosti zovrel.

„Máš to!“ zalapal po dychu. „Som zachránený! Som zachránený!“

Reakcia radosti bola rovnako vášnivá ako jeho smútok a svoje uzdravené drahokamy objal do lona.

„Existuje ešte jedna vec, ktorej dlžíte, pán Holder,“ povedal dosť prísne Sherlock Holmes.

„Dlh!“ Chytil pero. „Vymenujte sumu a ja ju zaplatím.“

„Nie, ten dlh nie je voči mne. Tomu ušľachtilému chlapcovi, tvojmu synovi, ktorý sa v tejto veci angažoval, dlžíš veľmi skromné ospravedlnenie, ak by som bol hrdý na to, že to robí môj vlastný syn, ak by som mal niekedy šancu nejaký mať.“

„Tak to nebol Arthur, kto ich vzal?“

„Včera som ti povedal a dodnes opakujem, že to tak nebolo.“

„Si si tým istý! Potom sa k nemu okamžite ponáhľajme, aby sme mu dali vedieť, že pravda je známa.“

„Už to vie. Keď som to všetko objasnil, urobil som s ním rozhovor a zistil som, že mi ten príbeh nepovie, povedal som mu to, na čom sa musel priznať, že mám pravdu, a dodať tých pár detailov, ktoré mi ešte

neboli celkom jasné. Vaše správy z dnešného rána mu však môžu otvoriť pery. “

„Preboha, povedz mi teda, aké je to mimoriadne tajomstvo!“

„Urobím to a ukážem ti kroky, pomocou ktorých som sa k tomu dostal. A dovoľte mi, aby som vám najskôr povedal to, čo je pre mňa najťažšie povedať a pre vás je počuť: medzi Sirom došlo k porozumeniu George Burnwell a tvoja neter Mary. Teraz spolu utiekli. “

„Moja Mária? Nemožné!“

„Je to bohužiaľ viac než možné; je to isté. Ani vy, ani váš syn ste nepoznali skutočnú povahu tohto muža, keď ste ho prijali do svojho rodinného kruhu. Je to jeden z najnebezpečnejších mužov v Anglicku - zničený hráč, absolútne zúfalý záporák, muž bez srdca a svedomia. Tvoja neter o ničom takom nevedela. Keď jej predniesol sľuby, ako to urobil stovke pred ňou, lichotila jej, že iba ona sa dotkla jeho srdca. Diabol vie najlepšie, čo povedal, ale aspoň sa stala jeho nástrojom a mala vo zvyku ho vídať takmer každý večer. “

„Nemôžem a nebudem tomu veriť!“ zakričal bankár s popolavou tvárou.

„Poviem ti teda, čo sa stalo v tvojom dome včera v noci. Tvoja neter, keď si mal, ako si myslela, odišiel do svojej izby, sklúzol si a hovoril so svojim milencom cez okno, ktoré vedie do stabilnej uličky. Jeho stopy tlačili priamo cez sneh, tak dlho tam stál. Povedala mu o korunke. Jeho zlá túžba po zlate sa pri správach zapálila a on ju ohýbal podľa svojej vôle. Nepochybujem o tom, že ňu milovala, ale existujú ženy, v ktorých láska milenca vyhasína všetky ostatné lásky a myslím si, že ním určite bola. Sotva počúvala jeho pokyny, keď ňu videla prichádzať dole, na ktorom rýchlo zavrela okno a hovorila ti o jedna zo služobníckych eskapád so svojim milencom s drevenými nohami, čo bola všetko úplne pravda.

„Tvoj chlapec, Arthur, si po rozhovore s tebou išiel ľahnúť, ale kvôli svojmu nepokoju s klubovými dlhmi zle spal. Uprostred noci začul jeho dverami mäkký behúň, a tak vstal a pozrel von, bol prekvapený, keď videl, ako jeho bratranec kráča po chodbe veľmi nenápadne, až kým nezmizla vo vašej šatni. Chlapec s úžasom sklúzol na nejaké oblečenie a v tme tam čakal, aby zistil, čo z tejto podivnej záležitosti vyjde. sa znova vynoril z miestnosti a vo svetle lampičky váš syn uvidel, že v rukách nosí drahocennú korunku. Prešla zo schodov a on, vzrušený hrôzou, vybehol a sklúzol za oponu blízko vášho dvere, odkiaľ videl, čo prešlo v hale dole. Videl, ako nenápadne otvára okno, rozdáva korunku niekomu v šere a potom ju ešte raz zavrie, ponáhľa sa späť do svojej izby a prechádza celkom blízko miesta, kde stál. schoval sa za oponu.

„Pokiaľ bola na scéne, nemohol podniknúť nijaké kroky bez hrozného odhalenia ženy, ktorú miloval. Lenže v okamihu, keď bola preč, si uvedomil, aké zdrvivúce nešťastie to pre teba bude a aké dôležité je to malo to napraviť. Vrátil dolu, rovnako ako bol, na bosých nohách, otvoril okno, vyskočil do snehu a zbehol z jazdného pruhu, kde za mesačného svetla videl tmavú postavu. Sir George Burnwell sa pokúsil dostať preč, ale Arthur ho chytil a došlo medzi nimi k boju, váš chlapec ťahal za jednu stranu korunky a jeho súper za druhú. V potýčke váš syn udrel sira Georga a prerezal ho cez oko. Potom niečo náhle prasklo a váš syn, ktorý zistil, že má v rukách korunku, sa vrhol späť, zavrel okno, vystúpil do vašej izby a práve si všimol, že korunka bola v zápase skrútená a snažil sa narovnať to, keď ste sa objavili na scéne.“

„Je to možné?“ zalapal po dychu bankár.

„Potom si vzbudil jeho hnev tým, že si mu dal meno v okamihu, keď mal pocit, že si zaslúžil tvoju vrúcnu vďaku. Nevedel vysvetliť skutočný stav veci bez toho, aby si zradil toho, kto by si v jeho rukách určite zaslúžil dostatočnú pozornosť. rytiersky pohľad a uchoval jej tajomstvo. ““

„A preto kričala a omdlela, keď uvidela korunku,“ zvolal pán Holder. „Ach, môj Bože! Aký som bol slepý blázon! A jeho žiadosť o povolenie ísť na päť minút von! Drahý chlapík sa chcel presvedčiť, či chýbajúci kúsok bol na mieste zápasu. Ako kruto som zle odhadol jemu! “

„Keď som dorazil do domu,“ pokračoval Holmes, „hneď som ho veľmi opatrne obišiel, aby som pozor-

oval, či v snehu nie sú nejaké stopy, ktoré by mi mohli pomôcť. Vedel som, že od večera predtým žiaden nespadol, a tiež to, že na zachovanie dojmov bol silný mráz. Prešiel som po ceste remeselníkov, ale zistil som, že je to celé vyšliapané a nerozoznateľné. Hneď za ním však na odvrátenej strane kuchynských dverí stála žena a rozprávala sa s mužom. , ktorého okrúhle odtlačky na jednej strane ukazovali na to, že má drevenú nohu. Dokonca som vedel, že boli narušené, pretože žena rýchlo vybehla späť k dverám, čo dokazovali hlboké špičky a ľahké značky na päťách, zatiaľ čo Drevená -leg trochu počkal a potom odišiel preč. Myslel som si vtedy, že to môže byť slúžka a jej miláčik, s ktorými si ma už hovoril, a vyšetrovanie ukázalo, že je to tak. Prešiel som okolo záhrady bez vidieť čokoľvek viac ako náhodné stopy, ktoré som považoval za políciu, ale keď som sa dostal do stabilného pruhu, do snehu predomnou sa napísal veľmi dlhý a zložitý príbeh.

„Bola tu dvojitá línia stôp bootovaného muža a druhá dvojitá línia, ktorú som s radosťou videl, patrila mužovi s obnaženými nohami. Hneď som sa presvedčil z toho, čo si mi povedal, že ten druhý bol tvoj syn. najskôr išiel oboma spôsobmi, ale druhý bežal pohotovo a keďže jeho behúň bol miestami označený cez priehlbínu topánky, bolo zrejmé, že prešiel za druhým. Išiel som za nimi hore a zistil som, že vedú do haly okno, kde Boots na počkanie odpratol všetok sneh. Potom som kráčal na druhý koniec, ktorý bol sto metrov a viac po ceste. Videl som, kde Boots čelil dokola, kde bol zasnežený sneh, akoby tam bol boj a nakoniec tam, kde padlo niekoľko kvapiek krvi, mi ukázal, že sa nemýlim. Čižmy potom zbehli po jazdnom pruhu a ďalšia malá škvrna krvi ukázala, že to bol on, komu sa ublížilo. Keď prišiel na diaľnicu na druhom konci, zistil som, že chodník bol vyčistený, takže tam bolo napr k tejto stope.

„Pri vstupe do domu som však objektívom preskúmal, ako si pamätáte, parapet a rám okna haly, a hneď som videl, že niekto omdlel. Rozoznal som obrys priehlavku, kde bol mokrá noha bola vložená dovnútra. Potom som začínal byť schopný urobiť si názor na to, čo sa stalo. Za oknom čakal muž; niekto priniesol drahokamy; na ten skutok dohliadal tvoj syn; mal prenasledovali zlodeja; zápasili s ním; každý ťahal za korunku, ich spoločná sila spôsobovala zranenia, ktoré nemohol spôsobiť ani jeden z nich. Vrátil sa s cenou, ale nechal svojho súpera v zlomku. Mal som jasno. Otázka teraz znela, kto bol ten muž a kto mu priniesol korunku?

„Je mojou starou maximou, že keď vylúčiš nemožné, čokoľvek, čo je nepravdepodobné, musí to byť pravda. Teraz som vedel, že si to nezložil ty, takže zostala iba tvoja neter a slúžky. Ale ak to boli slúžky, prečo by sa mal váš syn nechať na ich mieste obviňovať? Nemožno mať dôvod. Pretože miloval svoju sesternicu, existovalo vynikajúce vysvetlenie, prečo by mal zachovať jej tajomstvo - tým viac, že tajomstvo bolo hanebné. Keď som si spomenul, že ste ju videli v tom okne a ako upadla do bezvedomia, keď znovu videla korunku, môj dohad sa stal istotou.

„A kto to mohol byť, kto bol jej spoločníkom? Je to zjavne milenec, pretože kto iný by mohol prevážiť lásku a vďačnosť, ktoré k tebe musí cítiť? Vedel som, že si chodil málo von a že tvoj okruh priateľov bol veľmi obmedzený. Ale medzi nimi bol sir George Burnwell. Už som o ňom počul ako o mužovi so zlou povestou medzi ženami. Musel to byť on, kto mal tieto topánky a ponechal si chýbajúce drahokamy. Aj keď vedel, že ho Arthur objavil, možno si ešte lichotí, že je v bezpečí, pretože chlapec nemohol povedať ani slovo bez toho, aby ohrozil svoju vlastnú rodinu.

„No, tvoj vlastný zdravý rozum napovie, aké opatrenia som prijal ďalej. Išiel som v podobe povalovača k domu sira Georga, podarilo sa mi vyzdvihnúť známeho s jeho komorníkom a dozvedel som sa, že jeho pán mu noc predtým podrezal hlavu, a nakoniec na náklady šiestich šilingov zaistil kúpu dvojice jeho odhodných topánok. S týmito som šiel dolu do Streathamu a uvidel som, že presne zapadajú do koľají.“

„Včera večer som uvidel v pruhu oblečeného tuláka,“ povedal pán Holder.

„Presne. Bolo to ja. Zistil som, že mám svojho muža, a tak som sa vrátil domov a prezliekol som sa. Bola to vtedy chúlостivá súčasť, ktorú som musel hrať, pretože som videl, že je potrebné vyhnúť sa trestnému stíhaniu, aby sa zabránilo škandálu, a Vedel som, že taký bystrý bude, že darebák uvidí, že máme v tejto veci zviazané ruky. Išiel som a uvidel som ho. Najprv samozrejme všetko poprel. Ale keď som mu dal všetko, čo sa stalo, pokúsil sa očariť a zložil zo steny prostriedok na záchranu života. Poznal som však svojho človeka a predtým, ako stihol udrieť, som mu tlieskla pištoľou. Potom sa stal trochu rozumnejším. Povedal som mu, že mu za to dáme cenu kamene, ktoré držal - 1 000 libier za kus. To vyvolalo

prvé príznaky smútku, ktoré prejavil. „Prečo to všetko rozbite!“ povedal; Nechal som ich ísť na šesťsto pre troch! Čoskoro sa mi podarilo získať adresu príjemcu, ktorý ich mal, keď som mu sľúbil, že nebude stíhané. Vypol som, pustil som sa k nemu a po dlhom chaffingu som dostal svoje kamene za 1 000 libier za kus. Potom som sa pozrel na tvojho syna, mu povedal, že je všetko v poriadku, a nakoniec som sa dostal k mojej posteli asi o druhej hodine po tom, čo môžem nazvať skutočne náročným pracovným dňom. “

„Deň, ktorý zachránil Anglicko pred veľkým verejným škandálom,“ uviedol bankár a stúpil. „Pane, nemôžem nájsť slová, aby som vám poďakoval, ale nenájdete ma nevďačného za to, čo ste urobili. Vaša zručnosť skutočne prekročila všetko, čo som o nej počul. A teraz musím letieť za svojim drahým chlapcom, aby som sa mu ospravedlnil.“ za krivdu, ktorú som mu urobil. Pokiaľ ide o to, čo mi hovoríš o nebohej Márii, týka sa to môjho srdca. Ani tvoja zručnosť ma nemôže informovať, kde je teraz. “

„Myslím si, že môžeme s istotou povedať,“ vrátila sa Holmesová, „že je všade, kde je sir George Burnwell. Rovnako isté je tiež to, že nech sú akékoľvek jej hriechy, čoskoro dostanú viac ako dostatočný trest.“

Kapitola 12

DOBRODRUŽSTVO XII

12.0 DOBRODRUŽSTVO MEDENÝCH BUKOV

„Mužovi, ktorý miluje umenie pre seba,“ poznamenal Sherlock Holmes a odhodil reklamný list Daily Telegraph, „je často potrebné získať najmenej potešenie v jeho najmenej dôležitých a najskorších prípadoch. Je príjemné Watson, aby som si všimol, že si doteraz pochopil túto pravdu, že v týchto malých záznamoch našich prípadov, ktoré si bol dostatočne dobrý na to, aby si ich vypracoval, a musím povedať, že príležitostne prikrášliš, toľko k mnohým oslavám a senzáčným skúškam, v ktorých som figuroval, ale skôr k tým udalostiam, ktoré mohli byť samy osebe triviálne, ale ktoré dali priestor tým schopnostiam dedukcie a logickej syntézy, ktoré som si vytvoril ako svoju zvláštnu provinciu. „

„A napriek tomu,“ povedal som s úsmevom, „nemôžem sa celkom zbaviť obvinenia zo senzáciechtivosti, ktoré bolo vyvolané proti mojim záznamom.“

„Možno si sa pomýlil,“ poznamenal, vzal kliešte do žeravej škvarky a zapálil ňou dlhú fajku z čerešňového dreva, ktorá mu nahradila hlinu, keď mal skôr spornú než meditatívnu náladu - „pravdepodobne ste pochybili, keď ste sa pokúsili vložiť do každého svojho vyjadrenia farbu a život, namiesto toho, aby ste sa obmedzili na úlohu uviesť do záznamu to závažné uvažovanie od príčiny k účinku, čo je v skutočnosti jediný pozoruhodný znak veci.““

„Zdá sa mi, že som ti v tejto veci urobil úplnú spravodlivosť,“ poznamenal som s určitým chladom, pretože ma odpudzoval egoizmus, ktorý som viackrát pozoroval ako silný faktor v jedinečnom charaktere môjho priateľa.

„Nie, nejde o sebeckosť alebo namyslenosť,“ odpovedal, ako to už bolo zvykom, skôr na moje myšlienky ako na moje slová. „Ak požadujem úplnú spravodlivosť pre svoje umenie, je to preto, že je to neosobná vec - vec mimo mňa. Zločin je bežný. Logika je zriedkavá. Preto by ste mali prebývať skôr na logike než na zločine. Vy degradovali to, čo malo byť priebehom prednášok, na sériu rozprávok.““

Bolo chladné ráno skoro na jar a my sme po raňajkách sedeli na oboch stranách veselého ohňa v starej miestnosti na Baker Street. Medzi radmi domov farebných domov sa valila hustá hmla a protiľahlé okná sa črtali ako tmavé, neforemné rozostrenia cez ťažké žlté vence. Náš plyn bol zapálený a žiaril na bielom plátne a lesku porcelánu a kovu, pretože stôl ešte nebol vyčistený. Sherlock Holmes celé ráno mlčal a nepretržite sa ponáral do reklamných stĺpcov v rade papierov, až nakoniec, zjavne sa vzdal hľadania, vyšiel v nie veľmi sladkej nálade, aby mi prednášal moje literárne nedostatky.

„V rovnakom čase,“ poznamenal po odmlke, počas ktorej sedel nafúknutý zo svojej dlhej fajky a hľadel do ohňa, „sa ťažko dá otvoriť obvineniu zo senzáciechtivosti, pretože z týchto prípadov, ktoré máte spravodlivý pomer, vôbec sa nezaoberte zločinom v jeho právnom zmysle. Drobnosť, v ktorej som sa snažil pomôcť českému kráľovi, jedinečná skúsenosť slečny Mary Sutherlandovej, problém s mužom so skrúteným perom a s incidentom ušľachtilého mládenca boli spojené všetky záležitosti, ktoré sú mimo bledého zákona. Ale obávam sa, že ak sa vyhnete senzácii, hraničili ste s triviálnosťou.““

„Možno to tak bolo,“ odpovedal som, „ale metódy, ktorých sa držím, boli nové a zaujímavé.“

„Pshaw, môj drahý, čo sa verejnosti, veľkej nepozorovanej verejnosti, ktorá ťažko dokáže povedať tkáčovi podľa zuba alebo skladateľovi podľa ľavého palca, záleží na jemnejších odtieňoch analýzy a dedukcie! Ale v skutočnosti, ak sú triviálne, nemôžem vám vyčítať, že dni veľkých prípadov už pominuli. Človek, alebo prinajmenšom kriminálny človek, stratil všetku podnikavosť a originalitu. Pokiaľ ide o moju malú prax, zdá sa, že sa z nej degeneruje agentúra pre zotavenie. stratil olovené ceruzky a radil mladým dámam z internátov. Myslím si však, že som sa konečne dotkol dna. Táto poznámka, ktorú som dnes ráno mal, je podľa mňa mojím nulovým bodom. Prečítajte si ju!“ Hodil na mňa pokrčený list.

Bol datovaný z Montague Place predchádzajúci večer a bežal takto:

„Vážený pán HOLMES: - Veľmi sa s vami chcem poradiť, či by som mal alebo nemal akceptovať situáciu, ktorá mi bola ponúknutá ako guvernante. Zavolám o pol jedenástej zajtra, ak tak neurobím neprijemnosti. S pozdravom

„LOVEC VIOLETOV.“

„Poznáš tú slečnu? Opýtal som sa.“

„Nie ja.“

„Teraz je pol jedenástej.“

„Áno, a nepochybujem, že to je jej prsteň.“

„Môže sa stať, že to bude zaujímať viac, ako si myslíte. Pamätáte si, že aféra modrého karbunku, ktorá sa spočiatku javila iba ako číry rozmar, sa vyvinula do vážneho vyšetrovania. Môže to tak byť aj v tomto prípade. „

„Dúfajme, že áno. Ale naše pochybnosti sa veľmi skoro vyriešia, pretože tu, pokiaľ sa nemýlim, je dotyčná osoba.“

Keď hovoril, dvere sa otvorili a do miestnosti vošla mladá dáma. Bola proste, ale úhľadne oblečená, s bystrou a rýchlou tvárou, pehavou ako vajce klipov a so svižným vystupovaním ženy, ktorá si vo svete robila svoje vlastné.

„Som si istá, že ospravedlníš moje trápenie,“ povedala, keď sa môj spoločník zdvihol, aby ju pozdravil, „ale zažil som veľmi zvláštnu skúsenosť a keďže nemám žiadnych rodičov ani príbuzných, od ktorých by som sa mohol pýtať rada, myslel som si, že by si asi bol taký láskavý, aby si mi povedal, čo mám robiť.“

„Modlite sa, posaďte sa, slečna Hunterová. Rád urobím všetko pre to, aby som vám poslúžil.“

Videl som, že na Holmesa priaznivo zapôsobil spôsob a prejav jeho nového klienta. Hľadal ju hľadajúcim spôsobom a potom sa zložil, so zvesenými viečkami a končekmi prstov, aby si vypočul jej príbeh.

„Som päť rokov guvernérkou,“ povedala, „v rodine plukovníka Spence Munra, ale pred dvoma mesiacmi dostal plukovník stretnutie v Halifaxe v Novom Škótsku a vzal so sebou svoje deti do Ameriky, takže že som sa ocitol bez situácie. Inzeroval som a odpovedal som na inzeráty, ale neúspešne. Konečne mi začali ubúdať malé peniaze, ktoré som ušetril, a bol som na konci s rozumom, čo mám robiť.“

„Vo West Ende je známa agentúra pre guvernanky s názvom Westaway's a ja som tam volal asi raz týždenne, aby som zistil, či sa objavilo niečo, čo by mi mohlo vyhovovať. Westaway bolo meno zakladateľa spoločnosti obchod, ale skutočne to riadi slečna Stoperová. Sedí vo svojej malej kancelárii a dámy, ktoré hľadajú zamestnanie, čakajú v predsieni a potom sa po jednom ukážu, keď sa poradí so svojimi účtovnými knihami a zistí, či má čokoľvek, čo by im vyhovovalo.“

„No, keď som minulý týždeň volal, ukázali mi ako obvykle do malej kancelárie, ale zistil som, že slečna Stoperová nie je sama. Úžasne statný muž s veľmi usmievavou tvárou a skvelou ťažkou bradou, ktorá sa kotúlala po kúskoch jeho hrdlo sedelo za jej laktom s okuliarmi na nose a veľmi vážne sa dívalo na dámy, ktoré vošli. Keď som vošiel, poriadne vyskočil na stoličku a rýchlo sa otočil k slečne Stoperovej.“

„„ To bude stačiť,“ povedal; „Nemohol som požiadať o nič lepšie. Kapitál! Kapitál!“ Vyzeral dosť nadšene a ruky si mädlil tým najgeniálnejším spôsobom. Bol to taký pohodlne vyzerajúci muž, že bolo potešením sa na neho pozerieť.“

„Hľadáte situáciu, slečna?“ spýtal sa.

“‘Áno Pane.’“

„Ako guvernanka?“

“‘Áno Pane.’“

„„ A aký plat žiadaš? “

„„ Na poslednom mieste s plukovníkom Spence Munrom som mal 4 libry mesačne. “

“Och, tut, tut! Potenie - potenie na úrovni!” zvolal a vyhadzoval svoje tučné ruky do vzduchu ako človek, ktorý má vriacu vášeň. „Ako by niekto mohol ponúknuť tak žalostnú sumu dáme s takými atrakciami a úspechmi?“

„„ Moje úspechy, pane, môžu byť menšie, ako si myslíte, “povedal som., Trochu francúzsky, trochu nemecky, hudba a kresba - “

„„ Tut, tut! “ zakričal. “Toto je úplne iná otázka. Ide o to, či alebo nie ste nositeľkou a deportáciou dámy? Tam je to v skratke. Ak nie, nie ste pripravení na chov dieťa, ktoré možno niekedy zohrá významnú úlohu v histórii krajiny. Ak však máte dôvod, ako by vás teda mohol ktorýkoľvek pán požiadať, aby ste prijali čokoľvek, aby ste prijali čokoľvek pod týmito tromi číslicami? Váš plat so mnou, madam, by sa začal na 100 libier ročne. ““

„Možno si viete predstaviť, pán Holmes, že pre mňa, rovnako opusteného, som sa takáto ponuka zdala takmer príliš dobrá na to, aby to bola pravda. Pán však, vidiac na tvári možno nedôverčivý výraz, otvoril vreckovú knihu a vzal poznámku.

„„ Je to tiež môj zvyk, “povedal a najpríjemnejším spôsobom sa usmieval, až kým jeho oči neboli len dve malé žiarivé štrbiny uprostred bielych záhybov jeho tváre,“ aby vopred postúpili mojim mladým dámam polovičný plat, aby môžu pokryť akékoľvek malé výdavky na cestu a šatník. “

„Zdalo sa mi, že som nikdy nestretol tak fascinujúceho a tak premysleného človeka. Keďže som už bol dlhý svojim živnostníkom, záloha bola veľká výhoda, a napriek tomu v celej transakcii bolo niečo neprirodzené, čo ma prinútilo chcieť vedieť trochu viac, než som sa celkom zaviazal.

„Môžem sa opýtať, kde bývate, pane?“ povedal som I.

“Hampshire. Očarujúce vidiecke miesto. Medené buky, päť kilometrov na odvrátenej strane Winchesteru. Je to najkrajšia krajina, moja drahá mladá dáma, a najdrahší starý vidiecky dom.”

„„ A moje povinnosti, pane? Rád by som vedel, aké by boli. “

““ Jedno dieťa - jeden drahý malý romper, ktorý má iba šesť rokov. Ach, keby si ho videl, ako zabíja šváby papučou! Smack! Smack! Smack! Traja odišli, než si stihol žmurknúť! “ Oprel sa o stoličku a znova mu zasmial oči do hlavy.

„Trochu som sa zľakol povahy zábavy dieťaťa, ale otcov smiech ma prinútil myslieť si, že možno žartuje.

„„ Mojou jedinou povinnosťou je teda, mať na starosti jedno dieťa, “spýtal som sa.

„„ Nie, nie, nie podrážka, ani podrážka, moja drahá slečna, “vykrikol., Vašou povinnosťou by bolo, ako som si istý, že by to váš rozum naznačoval, poslúchnuť akékoľvek malé príkazy, ktoré by moja žena mohla dať, za predpokladu, že vždy, že to boli také príkazy, aké by dáma mohla slušne poslúchnuť. Nevidíš ťažkosti, heh? “

„„ Bol by som rád, keby som sa stal užitočným. “

„„ Celkom dobre. Napríklad teraz v šatách. Vieme, že sú to múdri ľudia - múdri, ale dobrosrdeční. Keby vás požiadali, aby ste si obliekli akékoľvek šaty, ktoré by sme vám mohli dať, nevzniesli by ste námietky voči nášmu malému rozmaru. Heh? “

„„ Nie, “odpovedal som, ohromený jeho slovami.

“Alebo sedieť tu alebo sedieť tam, to by vás neurážalo?”

“‘Ale nie.’

„„ Alebo si ostrihať vlasy dosť krátko predtým, ako prídeš k nám? “

„Sotva som uveril svojim ušiam. Ako ste si mohli všimnúť, pán Holmes, moje vlasy sú trochu bujné a majú dosť zvláštny gaštanový odtieň. Boli považované za umelecké. Nemohol som snívať o tom, že by

som ich obetoval týmto spôsobom.

„, Obávam sa, že je to celkom nemožné, ‘povedal som. Dychtivo ma sledoval z jeho malých očí a počas jeho rozprávania som videl, ako mu cez tvár prechádza tieň.

„, Obávam sa, že je to úplne nevyhnutné, “povedal.,, Je to trochu fantázia mojich manželiek a dámy, viete, madam, dámy musia byť konzultované. vlasy? “

„, Nie, pane, naozaj som nemohol, “odpovedal som rázne.

„, Aha, veľmi dobre; potom to celkom vyrieši záležitosť. Je to škoda, pretože v iných ohľadoch by ste sa naozaj spravili veľmi pekne. V takom prípade, slečna Stoperová, som mal najlepšie skontrolovať ešte zopár vašich mladých dám. „

„Manažérka toto všetko sedela, zatiaľ čo zaneprázdnená svojimi papiermi bez slova komukoľvek z nás, ale teraz na mňa pozrela s toľkou mrzutosťou v tvári, že som sa nemohol ubrániť podozreniu, že mojím odmietnutím stratila peknú províziu.

„, Prajete si, aby vaše meno bolo uvedené v knihách? “ opýtala sa.

„Ak chcete, slečna Stoperová.“

„, No, naozaj, zdá sa mi to dosť zbytočné, pretože odmietaš tie najexcelentnejšie ponuky v tomto móde, “povedala rázne.,, Ťažko od nás čakáš, že sa budeme usilovať, aby sme pre teba našli ďalšie takéto otvorenie. Dobrý deň, Slečna Hunterová. “ Udrela gongom o stôl a stránka mi ukázala.

„No, pán Holmes, keď som sa vrátil do svojich ubytovacích kapacít a v skrini som ich nenašiel dosť, a dva alebo tri účty na stole, začal som sa pýtať sám seba, či som neurobil veľmi hlúposť. Napokon, keby títo ľudia mali zvláštne výstrelky a očakávali poslušnosť v tých najobyčajnejších veciach, boli prinajmenšom pripravení zaplatiť za svoju výstrednosť. Len veľmi málo vychovateliek v Anglicku dostáva 100 libier ročne. Okrem toho, na čo mi boli vlasy? Mnoho ľudí je vylepšené krátkym nosením a možno by som mal byť medzi počtom. Nasledujúci deň som mal sklon myslieť si, že som urobil chybu, a deň nato som si bol istý. Skoro som prekonal svoju hrdosť, až som šiel späť do agentúry a opýtajte sa, či je miesto stále otvorené, keď som dostal tento list od samotného pána. Mám ho tu a prečítam vám ho:

„Medené buky, neďaleko Winchesteru.

„Vážená slečna Hunterová: - Slečna Stoperová mi veľmi láskavo poskytla vašu adresu a píšem vám odtiaľto, aby som sa vás spýtala, či ste prehodnotili svoje rozhodnutie. Moja žena veľmi túži, aby ste prišli, pretože ju veľmi lákala môj popis o tebe. Sme ochotní dať 30 libier štvrťročne alebo 120 libier ročne, aby sme vám odmenili všetky malé neprijemnosti, ktoré vám môžu spôsobiť naše výstrelky. Nie sú koniec koncov veľmi náročné. Moja žena má rád konkrétneho odtieňa modrej modrej a chceli by ste, aby ste si také šaty obliekli ráno doma. Nemusíte však ísť na nákupy s ich zakúpením, pretože máme také, ktoré patria mojej drahej dcére Alice (teraz vo Philadelphii) , čo by vám, myslím si, veľmi pristalo. Potom, keď sedíte tu alebo tam, alebo sa bavíte akýmkoľvek spôsobom, nemusí vám to robiť žiadne neprijemnosti. Pokiaľ ide o vaše vlasy, je nepochybne škoda, najmä pretože som si počas nášho krátkeho rozhovoru nemohol nevšimnúť jeho krásu, ale obávam sa, že som mu V tomto bode zostaňte pevní a ja len dúfam, že vám zvýšený plat môže nahradiť stratu. Vaše povinnosti, pokiaľ ide o dieťa, sú veľmi ľahké. Teraz skúste prísť a stretnem vás s kočíkom vo Winchesteri. Dajte mi vedieť váš vlak. S pozdravom

„, JEPHRO RUCASTLE. “

„Toto je list, ktorý som práve dostal, pán Holmes, a myslím si, že ho prijmem. Myslel som si však, že skôr ako urobím posledný krok, rád by som celú záležitosť predložil na zváženie. „

„No, slečna Hunterová, ak je vaša myseľ správna, tým je otázka vyriešená,“ povedal Holmes s úsmevom.

„Ale ty by si mi neodporučil odmietnuť?“

„Priznám sa, že to nie je situácia, o ktorú by som bol rád, keby sa o ňu uchádzala moja sestra.“

„Čo to má znamenať, pán Holmes?“

„Aha, nemám žiadne údaje. Nevieť to povedať. Možno si si sám vytvoril nejaký názor?“

„Zdá sa mi, že existuje iba jedno možné riešenie. Pán Rucastle sa javil ako veľmi láskavý a dobromyseľný muž. Nie je možné, aby jeho manželka bola šialená, že chce zo strachu celú záležitosť utíšiť mala by byť prevezená do azylového domu a že všemožne rozmaznáva jej fantázie, aby sa zabránilo prepuknutiu choroby?“

„Je to možné riešenie - v skutočnosti je to v súčasnosti najpravdepodobnejšie. Ale v každom prípade sa to nezdá byť peknou domácnosťou pre mladú dámu.“

„Ale peniaze, pán Holmes, peniaze!“

„Áno, samozrejme, plat je dobrý - príliš dobrý. To ma znepokojuje. Prečo by ti mali dať 120 libier ročne, keď si môžu vybrať za 40 libier? Musí za tým byť nejaký pádny dôvod.“

„Myslel som si, že keď ti poviem, za akých okolností by si potom pochopil, keby som chcel tvoju pomoc. Cítil by som sa o toľko silnejší, keby som cítil, že si vzadu za mnou.“

„Och, môžeš ten pocit nosiť so sebou. Uistujem vás, že váš malý problém bude sľúbený ako najzaujímavejší, ktorý mi prešiel niekoľko mesiacov. V niektorých vlastnostiach je niečo výrazne nové. Ak by ste sa mali nájsť na pochybách alebo v nebezpečenstve -“

„Nebezpečenstvo! Aké nebezpečenstvo predvídaš?“

Holmes vážne pokrútil hlavou. „Prestalo by to byť nebezpečenstvo, keby sme to mohli definovať,“ uviedol. „Ale kedykoľvek, vo dne alebo v noci, telegram by ma priviedol k tvojej pomoci.“

„To stačí.“ Rázne vstala zo stoličky a úzkosť jej zmietla z tváre. „V mysli teraz pôjdem celkom ľahko do Hampshire. Napíšem naraz pánovi Rucastlovi, na noc obetujem moje chabé vlasy a zajtra začnem pre Winchester.“ Niekoľkými vďačnými slovami Holmesovi nás oboch poprosila na dobrú noc a zdrhla na svoju cestu.

„Aspoň,“ povedala som, keď sme ju počuli rýchle a pevné kroky zostupujúce po schodoch, „zdá sa, že je to mladá dáma, ktorá sa o seba vie veľmi dobre postarať.“

„A musela by byť,“ povedal vážne Holmes. „Som veľmi na omyle, ak sa nám neozve skôr, ako uplynie veľa dní.“

Netrvalo dlho a moja priateľova predpoveď sa naplnila. Prešlo štrnásť dní, počas ktorých som často zisťoval, že sa moje myšlienky otáčajú jej smerom, a premýšľal, do akej podivnej bočnej uličky ľudských skúseností táto osamelá žena zabľúdila. Nezvyčajný plat, zvedavé podmienky, ľahké povinnosti, to všetko poukazovalo na niečo nenormálne, aj keď to bolo rozmar alebo zápletko, alebo či bol muž filantrop alebo záporák, bolo nad moje sily rozhodnúť. Pokiaľ ide o Holmesa, všimol som si, že sedel často pol hodiny na konci s pletenými obočiami a abstrahovaným vzduchom, ale keď som to spomenul, mávnutím ruky zmietol záležitosť preč. „Dáta! Dáta! Dáta!“ netrpezlivo plakal. „Nemôžem vyrobiť tehly bez hliny.“ A napriek tomu vždy skončil mumláním, že žiadna jeho sestra nikdy nemala prijať takúto situáciu.

Telegram, ktorý sme nakoniec dostali, prišiel neskoro v noci, práve keď som uvažoval o prihlásení, a Holmes sa usadil na jednom z tých celonočných chemických výskumov, ktorým sa často venoval, keď som ho nechal nakloneného nad retortou a testom. -trubka v noci a nájsť ho v rovnakej polohe, keď som ráno zostúpil na raňajky. Otvoril žltú obálku a potom, keď pozrel na správu, hodil ju cezo mňa.

„Stačí sa pozrieť na vlaky v Bradshawe,“ povedal a vrátil sa k svojim chemickým štúdiám.

Predvolanie bolo krátke a urgentné.

„Prosím, buďte v zajtra napoludnie v hoteli Black Swan vo Winchesteri,“ stálo v ňom. „Pod! Som na konci s dôvtipom.“

„LOVEC.“

“Pôjdeš so mnou?” spýtal sa Holmes a pozrel hore.

„Chcela by som.“

„Tak to teda len vyhl'adaj.“

„O pol desiatej je vlak,“ povedal som a pozrel som sa na svojho Bradshawa. „Termín má byť vo Winchesteri o 11:30.“

„To pôjde veľmi pekne. Potom som možno radšej odložil analýzu acetónov, pretože možno budeme musieť byť ráno v najlepšom.“

O jedenástej na druhý deň sme už boli na dobrej ceste do starého anglického hlavného mesta. Holmes bol zakopaný v ranných novinách úplne dole, ale potom, čo sme prešli cez hranice Hampshire, ich odhodil a začal obdivovať scenériu. Bol to ideálny jarný deň, svetlo modrá obloha posiatá malými vlnitými bielymi mrakmi, ktoré sa prehánali od západu na východ. Slnko svietilo veľmi jasne, a napriek tomu sa vo vzduchu nachádzala vzrušujúca štrbina, ktorá určovala hranicu mužskej energie. Po celej krajine, ďaleko od zvlnených kopcov okolo Aldershotu, vykúkali z červenej zelene nového lístia malé červené a sivé strechy farmárskych stĺpov.

„Nie sú svieže a krásne?“ Plakala som so všetkým nadšením človeka čerstvého z hmiel Baker Street.

Holmes však vážne pokrútil hlavou.

„Vieš, Watson,“ povedal, „že je to jedna z kliatieb mysle s obratom ako ja, že sa musím na všetko pozerat' s ohľadom na svoj vlastný špeciálny predmet. Pozeráš sa na tieto roztrúsené domy a ty sú ohromení ich krásou. Pozerám sa na ne a jediná myšlienka, ktorá mi napadne, je pocit ich izolácie a beztrúsnosti, s akou sa tam môže páchať trestná činnosť.““

“Môj bože!” Plakal som. „Kto by si spájal zločin s týmito drahými starými usadlosťami?“

“Vždy ma naplňajú určitou hrôzou. Som presvedčený, Watson, na základe mojich skúseností, že najnižšie a najchudobnejšie uličky v Londýne neposkytujú strašnejšie záznamy o hriechu ako úsmevná a krásna krajina.”

„Ty ma desíš!“

“Dôvod je však veľmi zrejмый. Tlak verejnej mienky môže v meste spôsobiť to, čo nedokáže zákon. Nie je tu taký odporný pruh, aby výkrik mučeného dieťaťa alebo náraz údera opilca nesplodil sympatie.” a rozhorčenie medzi susedmi, a potom je celá mašinéria spravodlivosti tak blízko, že ju môže spustiť sťažnosť, a existuje iba krok medzi zločinom a dokom. Ale pozrite sa na tieto osamelé domy, každý v jeho vlastné polia, naplnené väčšinou chudobnými nevedomými ľuďmi, ktorí len málo vedia o zákone. Pomysli na skutky pekelné krutosti, skrytú zlovoľnosť, ktorá môže na týchto miestach rok čo rok pokračovať a nikto nebude múdrejší. Keby táto pani, ktorá nás žiada o pomoc, odišla žiť do Winchesteru, nikdy by som sa o ňu nemal báť. Nebezpečenstvo predstavuje päť kilometrov od krajiny. Napriek tomu je zrejмый, že jej osobne nehrozia.“

“Nie. Ak môže prísť za nami do Winchesteru, môže ujsť.”

“Celkom áno. Má svoju slobodu.”

„Čo sa teda môže stať? Nemôžeš navrhnúť nijaké vysvetlenie?“

„Vypracoval som sedem samostatných vysvetlení, z ktorých každé by sa týkalo faktov, pokiaľ ich poznáme. Ktoré z nich sú však správne, je možné určiť iba na základe čerstvých informácií, ktoré na nás bezpochyby čakajú. Nuž, existuje veža katedrály a čoskoro sa dozvieme všetko, čo musí slečna Hunt-erová povedať.“

Čierna labuť je hostinec povesti na High Street, v žiadnej vzdialenosti od stanice, a tam sme našli slečnu čakajúcu na nás. Zapojila obývaciu izbu a náš obed nás čakal na stole.

„Som veľmi potešená, že si prišiel,“ povedala vážne. „Je to od vás oboch veľmi milé; ale v skutočnosti neviem, čo by som mal urobiť. Vaša rada bude pre mňa úplne neoceniteľná.“

„Prosím, povedz nám, čo sa ti stalo.“

„Urobím to a musím byť rýchly, pretože som pánovi Rucastlovi sľúbil, že sa vrátim pred tretou. Dostal som dnes ráno povolenie odísť do mesta, hoci len málo vedel, na aký účel.“

„Majme všetko v poriadku.“ Holmes vytiahol svoje dlhé tenké nohy smerom k ohňu a zložil sa, aby počúval.

“V prvom rade môžem povedať, že som sa celkovo stretol bez skutočného zlého zaobchádzania zo strany manželov Rucastleových. Je to len spravodlivé, aby to povedali. Ale nemôžem im porozumieť a ja nemám o nich ľahké.“

„Čo nemôžeš pochopiť?“

„Ich dôvody pre ich správanie. Ale budete mať všetko tak, ako sa to stalo. Keď som zostúpil, stretol ma tu pán Rucastle a odviezol ma na svojom vozíku so psami do Medených bukov. Je, ako povedal, nádherné situovaný, ale nie je sám o sebe krásny, pretože je to veľký štvorcový blok domu, obielený, ale celý zafarbený a pruhovaný vlhkým a nepriaznivým počasím. Okolo je terén, z troch strán les a zo štvrtej pole, ktoré sa svažuje na diaľnicu Southampton, ktorá sa krúti okolo sto metrov od predných dverí. Táto zem vpredu patrí domu, ale lesy všade okolo sú súčasťou rezervácií lorda Southertona. Hneď pred nimi je zhuk medených bukov. dverí do haly pomenovalo miesto.“

„Preniesol ma môj zamestnávateľ, ktorý bol rovnako prívetivý ako kedykoľvek predtým, a predstavil ho ten večer svojej manželke a dieťaťu. V domnienke, ktorá sa nám javila ako pravdepodobná, nebol pravdivý, pán Holmes, vaše izby na Baker Street. Pani Rucastleová sa nehnevá. Zistil som, že je to tichá žena s bledou tvárou, oveľa mladšia ako jej manžel, nie viac ako tridsať, myslím si, zatiaľ čo on ťažko nemôže mať menej ako štyridsať - päť. Z ich rozhovoru som vyvodil, že sú manželia asi sedem rokov, že je vdovec a že jeho jediným dieťaťom prvej manželky bola dcéra, ktorá odišla do Philadelphie. Pán Rucastle mi súkromne povedal, že Dôvod, prečo ich opustila, bolo to, že mala neprimeranú averziu k nevlastnej matke. Pretože dcéra nemohla mať menej ako dvadsať rokov, viem si celkom dobre predstaviť, že jej postavenie muselo byť nepríjemné pre mladú manželku jej otca.“

„Pani Rucastleová sa mi zdala bezfarebná ako z hľadiska myslenia, tak aj z hľadiska funkcií. Nezapôsobila na mňa ani priaznivo, ani naopak. Bola to bytosť. Bolo vidieť, že sa vášnivo venovala svojmu manželovi aj svojmu malému. syn. Jej svetlošedé oči neustále blúdili od jedného k druhému, všimli si každú malú túžbu a predišli jej, ak je to možné. Bol k nej láskavý aj svojím blafákom, bujarým spôsobom a celkovo sa zdali byť šťastným párom. A napriek tomu mala túto tajnú bolesť, túto ženu. Často by sa stratila v hlbokom zamyslení a so smutným výrazom v tvári. Nie raz som ju prekvapil v slzách. Niekedy som si myslel, že to má dispozícia jej dieťaťa. zavážila jej myseľ, pretože som nikdy nestretol tak úplne rozmazaného a tak nevlúdneho malého tvora. Je malý na svoj vek a má pomerne nepomerne veľkú hlavu. Zdá sa, že celý jeho život strávil striedaním divochov. záchvaty vášne a pochmúrny inter údery trucovania. Zdá sa, že jeho jedinou myšlienkou na pobavenie je bolesť akejkoľvek bytosti, ktorá je slabšia ako on, a preukazuje dost pozoruhodný talent v plánovaní chytania myší, vtákov a hmyzu. Ale radšej by som nehovoril o stvorení, pán Holmes, a skutočne nemá s mojím príbehom veľa spoločného.““

„Som rád za všetky podrobnosti,“ poznamenal môj priateľ, „či sa ti zdajú byť relevantné alebo nie.“

„Pokúsím sa neminúť nič dôležité. Jedinou nepríjemnou vecou na dome, ktorá ma narazila, bol vzhľad a správanie služobníkov. Sú len dvaja, muž a jeho manželka. Toller, pretože to je jeho meno, je drsný, neotesaný muž, s prošedivými vlasmi a fúzmi a ustavičnou vôňou nápoja. Dvakrát, odkedy som s nimi, bol dosť opitý, a napriek tomu si pán Rucastle akoby nevšimol. manželka je veľmi vysoká a silná žena s kyslou tvárou, taká tichá ako pani Rucastleová a oveľa menej prívetivá. Sú to najnepríjemnejší pár, ale

našťastie trávim väčšinu času v jasliach a vlastnej izbe, ktoré sú ďalšie navzájom v jednom rohu budovy.

„Dva dni po mojom príchode do Medených bukov bol môj život veľmi pokojný; tretí, pani Rucastleová zostúpila tesne po raňajkách a niečo pošepkala svojmu manželovi.

„„ Áno, “ povedal a obrátil sa ku mne, „ sme vám veľmi zaviazaní, slečna Hunterová, že ste sa dostali do našich rozmarov až tak, že ste si ostrihali vlasy. Uistujem vás, že to nijako nezhoršilo najmenšia iota z tvojho vzhľadu. Teraz uvidíme, ako sa z teba stanú modro-modré šaty. Nájdete ich rozložené na posteli vo svojej izbe, a ak by ste boli takí dobrí, ako by ste si ich obliekli, mali by sme byť obaja mimoriadne povinný. “

„Šaty, ktoré som našiel, ktoré ma čakali, boli v podivnom odtieni modrej. Boli z vynikajúceho materiálu, akýsi béžový, ale niesli neklamnú známku toho, že sa nosili už predtým. Nemohlo sa to viac hodiť, keby som bol Manželia Rucastloví vyjadrili potešenie nad jeho vzhľadom, ktorý sa zdal dosť prehnáný svojou vehemenciou. Čakali ma v salóne, ktorý je veľmi veľkou miestnosťou a tiahne sa pozdĺž celá predná časť domu, s tromi dlhými oknami siahajúcimi až po podlahu. Blízko centrálného okna bola umiestnená stolička otočená chrbtom k nej. V tomto prípade som bol požiadaný, aby som si sadol, a potom vystúpil pán Rucastle a dole na druhej strane miestnosti, začal mi rozprávať sériu najvtipnejších príbehov, aké som kedy počúval. Nevieš si predstaviť, aký komický bol, a smial som sa, až som bol dosť unavený. Pani Rucastle však ktorá evidentne nemá zmysel pre humor, nikdy sa toľko neusmiala, ale sedela s rukami vo svojom la p a smutný, úzkostlivý pohľad na jej tvári. Asi po hodine pán Rucastle zrazu poznamenal, že je čas začať s plnením denných povinností a že sa môžem prezliecť a ísť k malému Edwardovi do škôlky.

„O dva dni neskôr prešlo to isté predstavenie za úplne podobných okolností. Znovu som sa prezliekol, opäť som sedel v okne a opäť som sa veľmi srdečne zasmial vtipným príbehom, z ktorých mal môj zamestnávateľ nesmierny repertoár a ktorý on povedal nenapodobiteľne. Potom mi podal román so žltými opierkami a trochu posunul stoličku nabok, aby môj vlastný tieň nemusel spadnúť na stránku, prosil ma, aby som mu nahlas čítala. Čítala som asi desať minút, počnúc srdce kapitoly, a potom mi zrazu uprostred vety prikázal, aby som prestala a prezliekla sa.

„Lahko si viete predstaviť, pán Holmes, aký zvedavý som bol, aký význam môže mať toto mimoriadne predstavenie. Pozorovali som vždy veľkú opatrnosť, aby som odvrátil tvár od okna, takže som sa nechal pohltiť s túžbou vidieť, čo sa deje za mojimi chrbtami. Spočiatku sa to zdalo nemožné, ale čoskoro som vymyslel prostriedok. Moje zrkadlo bolo rozbité, takže ma chytila šťastná myšlienka a ja som ukryl kúsok pohár v mojej vreckovke. Pri ďalšej príležitosti som uprostred smiechu položil svoju vreckovku po oči a s malým vedením som bol schopný vidieť všetko, čo tam bolo za mnou. Priznám sa, že som bol sklamaný. nebolo nič. Aspoň to bol môj prvý dojem. Na druhý pohľad som však vnímal, že na Southampton Road stojí muž, malý fúzatý muž v sivom obleku, ktorý akoby sa díval mojim smerom. cesta je dôležitá diaľnica a zvyčajne tam sú ľudia. Tento muž, však r, opieral sa o zábradlie, ktoré ohraničovalo naše pole, a vážne hľadel hore. Zložil som vreckovku a pozrel na pani Rucastleovú, aby zistila, že jej oči sú upreté na mňa s čo najviac hľadajúcim pohľadom. Nehovorila nič, ale som presvedčený, že sa veštila, že mám v ruke zrkadlo a videla som, čo je za mnou. Naraz vstala.

„„ Jefro, “ povedala, „ je tam na ceste drzý človek, ktorý hľadá hore na slečnu Hunterovú. “

„„ Nie je váš priateľ, slečna Hunterová? “ spýtal sa.

„Nie, v týchto končinách nikoho nepoznám.“

““ Drahý ma! Aké veľmi impertinentné! Láska sa otoč a naznač mu, aby odišiel. “

““ Určite by bolo lepšie si toho nevšimnúť. “

„„ Nie, nie, mali by sme ho tu stále motať. Láska sa otoč a takto ho zamávaj. “

„Urobila som, ako mi bolo povedané, a v tom okamihu pani Rucastleová stiahla roletu. Bolo to pred týždňom a od tej doby som už nesedela v okne, nenesila som modré šaty ani nevidela muž na ceste. “

„Modlite sa, prosím,“ povedal Holmes. „Vaše rozprávanie sľubuje, že bude najzaujímavejšie.“

„Obávam sa, že je to dosť odpojené a medzi rôznymi incidentmi, o ktorých hovorím, sa môže preukázať malý vzťah. Hneď prvý deň, keď som bol v Medených bukoch, ma pán Rucastle vzal do malého prístavku, ktorý stojí blízko dverí do kuchyne. Keď sme sa k nim priblížili, začul som ostré klepotanie reťaze a zvuk, ako sa okolo pohybuje veľké zviera.

„Pozri sa sem!“ povedal pán Rucastle a ukázal mi štrbinu medzi dvoma doskami. „Nie je to krásavec?“

„Pozrel som sa cez to a bol som si vedomý dvoch žiariacich očí a nejasnej postavy schúlenej v tme.

„Nebojte sa,“ smial sa môj zamestnávateľ na začiatku, ktorý som dal. „Je to iba Carlo, môj doga. Hovorím mu môj, ale naozaj starý Toller, môj ženich, je jediný človek, ktorý môže robiť. Čokoľvek s ním. Kŕmime ho raz denne, a nie príliš veľa, aby bol vždy taký horlivý ako horčica. Toller ho každú noc necháva voľne ležať a Boh pomáha priestupcovi, na ktorého kladie svoje tesáky. Preboha Číže nikdy pod žiadnou zámkou nevychádza v noci nohu nad prah, pretože je to toľko, koľko ti stojí život.“

„Varovanie nebolo nič nečinné, o dve noci som sa náhodou okolo druhej hodiny ráno pozrel z okna svojej spálne. Bola krásna noc mesačného svitu a trávnik pred domom bol postriebný a takmer jasný ako deň. Stál som v pokojnej kráse scény, keď som si bol vedomý, že sa niečo pohybuje v tieni medených bukov. Keď sa vynorilo do mesačného svitu, uvidel som, čo to bolo. Bol to gigant pes, veľký ako lýtko, sfarbený do zlatohnedej farby, so zavesenou čelustou, čiernym náhubkom a obrovskými vyčnievajúcimi kosťami. Pomaly prešiel po trávniku a zmizol v tieni na druhej strane. Ten strašný strážca mi ochladil srdce, čo som nemysli si, že by to mohol urobiť nejaký zlodej.

„A teraz ti musím povedať veľmi zvláštnu skúsenosť. V Londýne som si nechal, ako viete, ostrihať vlasy a umiestnil som ich do veľkej cievky na dne kufra. Jedného večera, potom, čo bolo dieťa v posteli som sa začal baviť skúmaním nábytku svojej izby a preusporiadaním vlastných maličkostí. V miestnosti bola stará komoda, dve horné prázdne a otvorené, spodná uzamknutá. Mala som naplnené prvé dva s mojou bielizňou, a keďže som mal ešte čo zabaliť, prirodzene ma štvalo, že nemám k dispozícii tretí šuplík. Zarazilo ma, že to mohol byť pripútaný iba obyčajným dohľadom, a tak som vytiahol svoju bandu úplne prvý kľúč zapadol do dokonalosti a zásuvku som otvoril. Bola v nej iba jedna vec, ale som si istý, že nikdy neuhádnete, o čo išlo. Bola to moja cievka z vlasov .

„Vzal som to a preskúmal som to. Bolo to s rovnakým zvláštnym odtieňom a rovnakou hrúbkou. Ale potom sa nado mnou votrela nemožnosť veci. Ako mohli byť moje vlasy zopnuté v zásuvke? S trasúcimi sa rukami som sa rozopla môj kmeň, obrátil sa k obsahu a zo spodnej časti som si natiahol vlasy. Položil som obidve kadečky k sebe a uisťujem vás, že boli totožné. Nebolo to mimoriadne? Hádanka, ako by som, nemohol som vôbec nič vyrobiť čo to znamenalo. Vrátil som podivné vlasy do zásuvky a Rucastlesovi som nič nehovoril, pretože som cítil, že som sa zle dostal otvorením zásuvky, ktorú uzamkli.

„Som prirodzene všímavý, ako ste si mohli všimnúť, pán Holmes, a čoskoro som mal v hlave celkom dobrý plán celého domu. Bolo tu však jedno krídlo, ktoré vyzeralo, že vôbec nie je obývané. Dvere ktorá čelila tomu, čo viedlo do štvrti Tollerov, otvorených do tejto suity, ale bola vždy zamknutá. Jedného dňa som však, keď som vystúpil po schodoch, stretol pána Rucastla, ktorý vyšiel týmito dverami s kľúčmi v ruke, a výraz v tvári, ktorý z neho urobil veľmi odlišného človeka ako ten guľatý, žoviálny muž, na ktorého som bol zvyknutý. Jeho líca boli červené, jeho obočie bolo pokrčené od zlosti a žily mu vášňou vyčnievali pri spánkoch. zamkol dvere a bez slova a pohľadu sa ponáhľal okolo mňa.

„To vzbudilo moju zvedavosť, takže keď som so svojím zverencom vyšiel na prechádzku po areáli, prešiel som okolo a z boku som prešiel na stranu, z ktorej som videl na okná tejto časti domu. Boli tam štyri za sebou,“ tri z nich boli jednoducho špinavé, zatiaľ čo štvrtý bol zavretý. Boli zjavne všetky opustené. Keď som prechádzal hore-dole a občasne na nich pozrel, vyšiel ku mne pán Rucastle a vyzeral ako veselý a žoviálny ako kedykoľvek predtým.

„Aha!“ povedal: „Nesmieš si ma myslieť, že som drzý, ak som ťa bez slova prešiel, moja drahá slečna. Bol som zaneprázdnený obchodnými záležitosťami.“

„Ubezpečil som ho, že som sa neurazil.‘ Mimochodom, ‘povedal som,, zdá sa, že tam hore máte celkom dosť rezervných izieb a jedna z nich má zatiahnuté okenice. ‘“

„Vyzeral prekvapene a ako sa mi zdalo, trochu zaskočený mojou poznámkou.

„, Fotografovanie je jedným z mojich koníčkov, “povedal., Tam hore som si urobil svoju tmavú komnatu. Ale, drahá, moja pozorná mladá dáma, na ktorú sme prišli. Kto by tomu uveril? Kto by tomu kedy uveril? ‘ Hovoril žartovným tónom, ale v jeho očiach nebolo vidieť žart, keď sa na mňa pozrel, prečítal som si tu podozrenie a mrzutosť, ale žiaden žart.

„Nuž, pán Holmes, od chvíle, keď som pochopil, že v tom apartmáne je niečo, čo som nevedel, bol som celý v ohni, aby som ich prešiel. Nebola to len zvedavosť, aj keď mám svoj podiel Bol to skôr pocit povinnosti - pocit, že z môjho prieniku na toto miesto by mohlo vzniknúť niečo dobré. Hovoria o ženskom inštinkte; možno to bol ženský inštinkt, ktorý mi dal ten pocit. V každom prípade to tam bolo , a horlivo som hľadal na každú šancu prejsť cez zakázané dvere.

„Iba včera prišla šanca. Môžem vám povedať, že okrem pána Rucastla si Toller aj jeho manželka našli niečo urobiť v týchto opustených miestnostiach a ja som ho raz videl, ako nosí so sebou veľkú čiernu ľanovú tašku cez dvere. Nedávno pil tvrdo a včera večer bol veľmi opitý; a keď som prišiel hore, bol kľúč vo dverách. Vôbec nepochybujem o tom, že to tam nechal. Manželia Rucastlovci boli obaja dole a dieťa bolo pri nich, aby som mala obdivuhodnú príležitosť.V zámku som jemne otočila kľúčom, otvorila dvere a vklzla dovnútra.

“Predo mnou bol malý priechod, nepapieraný a bez koberca, ktorý sa na vzdialenejšom konci stáčil do pravého uhla. Za týmto rohom boli tri dvere v rade, z ktorých prvý a tretí boli otvorené. Každý viedol do prázdna miestnosť, zaprášená a veselá, s dvoma oknami v jednom a jednom v druhom, tak hustá špinou, že sa cez ne slabo zablýslo večerné svetlo. Stredové dvere boli zatvorené a cez vonkajšiu stranu boli pripevnené jedny široké tyče zo železnej posteľe, uzamknuté na jednom konci visiacim zámkom na krúžku v stene a na druhom konci pripevnené statnou šnúrou. Aj samotné dvere boli zamknuté a kľúč tam nebol. Tieto zabarikádované dvere jasne korešpondovali so zatváraním okna vonku, a napriek tomu som podľa zablesku zospodu videl, že miestnosť nie je v tme. Zrejme tu bol svetlík, ktorý prepúšťal svetlo zhora. Keď som stál v chodbe, hľadel na zlovestné dvere a premýšľal, aké tajomstvo to predstavuje mohol zahaliť, zrazu som začul zvuk kroku s v miestnosti a uvidel tieň prechádzať dozadu a dopredu proti malej štrbine tlmeného svetla, ktorá svietila spod dverí. Pri tom pohľade vo mne povstala šialená nerozumná hrôza, pán Holmes. Moje preťažené nervy mi náhle zlyhali a ja som sa otočil a bežal - bežal, akoby za mnou bola nejaká strašná ruka, zvierajúca ma za šaty. Rútil som sa chodbou, dverami a rovno do náručia pána Rucastla, ktorý čakal vonku.

„Takže,“ povedal s úsmevom, „teda to si bol ty. Myslel som si, že to musí byť, keď som uvidel otvorené dvere.“

„, Ach, tak sa bojím! “ Dýchal som.

„, Moja drahá mladá dáma! Moja drahá mladá dáma! “ - nemôžeš si myslieť, aké hladké a upokojujúce bolo jeho správanie -, „ a čo ťa vydesilo, moja drahá mladá dáma? “

„Ale jeho hlas bol len trochu príliš nahlas. Prehnal to. Bol som proti nemu ostražitý.

„, Bol som dosť hlúpy, aby som šiel do prázdneho krídla, “odpovedal som., Ale je to také osamelé a strašidelné v tomto slabom svetle, že som sa zľakol a znova vybehol. Ach, je to tam tak strašne stále! “

“ ‘Len to, že?’ povedal on a horlivo sa na mňa pozrel.

„, Prečo si si myslel? “ Opýtal som sa.

“Prečo si myslíš, že zamknem tieto dvere?”

„Som si istý, že to neviem.“

„Je to preto, aby sa nedostali ľudia, ktorí tam nemajú žiadne podnikanie. Vidíte?“ Stále sa usmieval tým najpríjemnejším spôsobom.

“Som si istý, keby som vedel -’

„, Tak teda, vieš to teraz. A ak ešte niekedy položíš nohu cez ten prah “ - tu sa v okamihu úsmev vytvrdil do zúrivého úškrnu a on na mňa pozrel tvárou démona - -’Hodím ťa k mastifovi. ‘

“Bol som taký vystrašený, že neviem, čo som urobil. Predpokladám, že som musel okolo neho vbehnúť do svojej izby. Na nič si nepamätám, kým som sa nezachytil, ako ležíš na svojej posteli a celý sa chvejem. Potom som na teba myslel, pán.” Holmes. Nemohol by som tam dlhšie žiť bez nejakej rady. Vylakal som sa domu, muža, ženy, služobníkov, dokonca aj dieťaťa. Všetci boli pre mňa hrozni. Keby som ťa mohol len zraziť všetko by bolo v poriadku. Samozrejme, že by som možno utiekol z domu, ale moja zvedavosť bola skoro taká silná ako moje obavy. Moja myseľ bola čoskoro vymyslená. Pošlem ti drôt. Dal som si čiapku a plášť, zostúpil dole do kancelárie, ktorá je vzdialená asi 800 metrov od domu, a potom sa vrátil s oveľa ľahším pocitom. Keď som sa priblížil k dverám, napadla ma strašná pochybnosť, aby sa pes nemohol uvoľniť, ale spomenul som si, že Toller sa opil ten večer som bol v stave necitlivosti a vedel som, že je jediný v domácnosti, ktorý má na diviaka akýkoľvek vplyv stvorenie alebo kto by sa odvážil ho vyslobodiť. Vklzol som do bezpečia a pol noci som ležal v radosti pri predstave, že ťa vidím. Nemal som ťažkosti s dovolením prísť dnes ráno do Winchesteru, ale musím byť späť pred tretou hodinou, pretože manželka Rucastloví idú na návštevu a budú preč celý večer, takže musím starať sa o dieťa. Teraz som vám povedal všetky moje dobrodružstvá, pán Holmes, a bol by som veľmi rád, keby ste mi mohli povedať, čo to všetko znamená, a predovšetkým, čo by som mal robiť. “

Holmes a ja sme počúvali očarený tento mimoriadny príbeh. Môj priateľ teraz vstal a chodil po miestnosti, s rukami vo vreckách a na tvári mal výraz najhlbšej gravitácie.

„Je Toller stále opitý?“ spýtal sa.

„Áno. Počul som, ako jeho manželka povedala pani Rucastleovej, že s ním nemôže nič robiť.“

“To je dobre. A Rucastlovci idú večer?”

“Áno.”

„Existuje pivnica s dobrým silným zámkom?“

„Áno, vínna pivnica.“

„Zdá sa mi, že si celú túto záležitosť pôsobil ako veľmi statočné a rozumné dievča, slečna Hunterová. Myslíš si, že by si mohol predviesť ešte jeden počin? Nemal by som to od teba vyžadovať, ak si nemyslím, že si celkom výnimočný žena. “

„Pokúsím sa. Čo je to?“

„O siedmej budeme u medených bukov, môj priateľ a ja. Rucastles budú do tej doby preč a dúfame, že Toller nebude schopný. Zostane len pani Tollerová, ktorá by mohla dať poplach „Keby si ju mohol poslať do pivnice na nejakú vec a potom na ňu otočiť kľúčom, nesmierne by si to uľahčil.“

“Urobím to.”

“Vynikajúce! Potom sa do záležitosti dôkladne pozrieme. Samozrejme, existuje iba jedno uskutočniteľné vysvetlenie. Boli ste tam privedli, aby ste niekoho zosobnili, a skutočná osoba je uväznená v tejto komore. To je zrejme. O tom, kto je tento väzeň.” „Nepochybujem o tom, že je to dcéra, slečna Alice Rucastleová, ak si dobre pamätám, ktorá údajne odišla do Ameriky. Boli ste nepochybne vybraní tak, ako by ste sa jej podobali výškou, postavou a farbou vašich vlasov. Jej bola odrezaná, veľmi pravdepodobne pri nejakej chorobe, cez ktorú prešla, a tak samozrejme musela byť obetovaná aj vaša. Čudnou náhodou ste narazili na jej vlasy. Muž na ceste bol bezpochyby nejaký kamarát jej - možno jej snúbenca - a bezpochyby, keďže ste mali dievčenské šaty a boli ste takí ako ona, bol z vášho smiechu presvedčený, kedykoľvek vás uvidel, a potom z vášho gesta, že slečna Rucastle bola úplne šťastná a že už viac nežiadala jeho pozornosť. Pes je pustený na ni zabrániť mu v snahe komunikovať s ňou. Toľko je celkom jasné. Najzávažnejším bodom v prípade je dispozícia dieťaťa. ““

„Čo to má preboha spoločné s tým?“ Ejakuloval som.

„Môj drahý Watson, vy ako lekár neustále získavate svetlo na tendenciách dieťaťa štúdiom rodičov. Nevídate, že konverzácia je rovnako platná. Často som získal svoj prvý skutočný vhľad do charakteru rodičov pri štúdiu ich detí. Dispozícia tohto dieťaťa je neobvykle krutá, len kvôli krutosti, a či to odvodzuje od jeho usmievavého otca, ako by som mal podozrenie, alebo od jeho matky, znamená to zlé pre chudobné dievča, ktoré je v ich moc.“

„Som si istý, že máte pravdu, pán Holmes,“ zvolal náš klient. „Vráti sa mi tisíc vecí, vďaka ktorým si budem istý, že si to trafil. Och, nestráčajme ani chvíľu pomoc v tomto úbohom stvorení.“

„Musíme byť obozretní, pretože máme do činenia s veľmi prefikávaným mužom. Do siedmej hodiny nemôžeme nič robiť. V tú hodinu budeme s tebou a nebude dlho trvať, kým záhadu nevyriešime.“

Boli sme takí dobrí, ako sme hovorili, pretože bolo iba sedem, keď sme dorazili k medeným bukcom a nastražili našu pascu pri verejnom dome pri ceste. Skupina stromov, ktorej tmavé listy žiariace ako leštený kov vo svetle zapadajúceho slnka, stačila na označenie domu, aj keby slečna Hunterová nestála s úsmevom na schodisku.

„Zvládla si to? spýtal sa Holmes.

Odniekiaľ z prízemí sa ozval hlasný dusivý zvuk. „To je pani Tollerová v pivnici,“ povedala. „Jej manžel leží chrápajúci na kuchynskom koberci. Tu sú jeho kľúče, ktoré sú duplikátmi toho pána Rucastla.“

„Skutočne si urobil dobre!“ zvolal Holmes s nadšením. „Teraz choď ďalej a čoskoro sa dočkáme konca tohto čierneho obchodu.“

Prešli sme po schodoch, odomkli sme dvere, nasledovali priechod a ocitli sme sa pred barikádou, ktorú opísala slečna Hunterová. Holmes prerezal šnúru a odstránil priečnu tyč. Potom vyskúšal rôzne kľúče v zámku, ale neúspešne. Zvnútra nevychádzal žiadny zvuk a pri tichu sa Holmesova tvár zahmlila.

„Verím, že nie sme príliš neskoro,“ uviedol. „Myslím si, slečna Hunterová, že by sme mali ísť radšej bez teba. Teraz, Watson, prilož k tomu svoje rameno a uvidíme, či sa k nám nedostaneme.“

Boli to staré vratké dvere a dali sa naraz pred našu spojenú silu. Spoločne sme sa vrhli do miestnosti. Bolo to prázdne. Nebol tu žiadny nábytok, okrem malej paletovej postele, malého stolíka a koša bielizne. Svetlík hore bol otvorený a väzeň bol preč.

„Vyskytli sa tu nejaké zlomyseľnosti,“ povedal Holmes; „táto kráska uhádla úmysly slečny Hunterovej a uniesla svoju obeť.“

„Ale ako?“

„Cez strešné okno. Čoskoro uvidíme, ako to zvládol.“ Vyvrátil sa na strechu. „Aha, áno,“ zvolal, „tu je koniec dlhého ľahkého rebríka proti odkvapu. Takto to urobil.“

„Ale to je nemožné,“ povedala slečna Hunterová; „rebrík tam nebol, keď Rucastles odišiel.“

„Vrátil sa a urobil to. Hovorím vám, že je to šikovný a nebezpečný človek. Nemal by som byť veľmi prekvapený, keby to bol práve on, ktorého krok, ktorý teraz počujem na schodoch. Myslím, Watson, že by to bolo rovnako tak, aby ste mali pripravenú pištoľ.“

Slová sotva vyšli z jeho úst, skôr ako sa pred dverami miestnosti objavil muž, veľmi tučný a statný muž, s ťažkou palicou v ruke. Slečna Hunterová pri pohľade na neho zakričala a zmenšila sa o stenu, ale Sherlock Holmes vyskočil dopredu a postavil sa mu.

„Ty darebák!“ povedal: „Kde je tvoja dcéra?“

Tučný muž otočil oči dookola a potom hore na otvorené strešné okno.

„Je na mne, aby som sa ťa na to spýtal,“ zakričal, „vy zlodeji! Špióni a zlodeji! Chytil som vás, však? Ste v

mojej moci. Budem vám slúžiť!“ Otočil sa a klepotal zo schodov tak silno, ako len mohol.

„Odišiel pre psa!“ zvolala slečna Hunterová.

„Mám svoj revolver,“ povedal som I.

„Radšej zavri vchodové dvere,“ zvolal Holmes a všetci sme sa spolu rútili dolu schodmi. Sotva sme sa dostali do haly, keď sme začuli brechanie chrta, a potom výkrik agónie s príšerným znepokojujúcim zvukom, ktorý bolo strašné počúvať. K vedľajším dverám sa potácal starší muž s červenou tvárou a trasúcimi sa končatinami.

“Môj Bože!” plakal. “Niekto psa uvoľnil. Dva dni sa nekrmí. Rýchle, rýchle, alebo už bude neskoro!”

Vybehli sme s Holmesom von a zaokrúhlili sme sa na dom, pričom Toller sa ponáhlal za nami. Bol tam obrovský vyhladovaný brutálny človek, ktorého čierna tlama bola zakopaná v Rucastlovom hrdle, zatiaľ čo on sa zvíjal a kričal na zem. Pri rozbehu som mu vyfúkol mozog a spadol so svojimi bystrými bielymi zubami, ktoré sa stále stretávali vo veľkých záhyboch krku. S veľkým úsilím sme ich oddelili a odniesli sme ho, živého, ale strašne rozvráteného, do domu. Položili sme ho na pohovku v salóne a keď som vyslal vytriezveného Tollera, aby správu priniesol svojej manželke, urobil som, čo som mohol, aby som mu uľavil od bolesti. Keď sa dvere otvorili, zhromaždili sme sa všetci okolo neho a do miestnosti vošla vysoká, vyzíabnutá žena.

„Pani Tollerová!“ zvolala slečna Hunterová.

„Áno, slečna. Pán Rucastle ma pustil von, keď sa vrátil skôr, ako išiel k vám. Ach, slečna, škoda, že ste mi nedali vedieť, čo plánujete, pretože by som vám povedal, že váš bolesti sa premrhali.““

„Ha!“ povedal Holmes a horlivo sa na ňu pozrel. „Je zrejmé, že pani Tollerová vie o tejto záležitosti viac ako ktokoľvek iný.“

„Áno, pane, viem, a som pripravený nato, aby som povedal, čo viem.“

„Potom sa pomodli, posaď sa a počúvajme, pretože existuje niekoľko bodov, v ktorých sa musím priznať, že som stále v tme.“

„Čoskoro ti to objasním,“ povedala; „a urobila by som to doteraz, keby som mohla vyjsť z pivnice. Ak je v tejto veci vec s policajným súdom, určite si pamätáš, že som bol ten, ktorý stál za tvojím priateľom, a že som bola slečna Alice. kamarát tiež.“

„Doma nikdy nebola šťastná, slečna Alice nebola, od chvíle, keď sa jej otec znovu oženil. Bola pochmúrna a nemala na nič slovo, ale nikdy sa jej to nestalo zlé, až keď sa stretla s pánom Fowlerom o hod. priateľov dom. Ako som sa mohol dozvedieť, slečna Alice mala zo závetu svoje vlastné práva, ale bola taká tichá a trpezlivá, že o nich nikdy nepovedala ani slovo, ale všetko nechala v rukách pána Rucastla. Vedel, že je s ňou v bezpečí, ale keď bola šanca, že sa prihlási manžel, ktorý požiada o všetko, čo mu zákon dá, potom si jej otec myslel, že je čas to zastaviť. Chcel, aby podpísala papier, aby bez ohľadu na to, či sa vydala, alebo nie, mohol použiť jej peniaze. Keď to neurobila, stále ju znepokojoval, až kým nedostala mozgovú horúčku a šesť týždňov bola pred dverami smrti. Potom sa polepšila konečne celá oblečená do tieňa a s odrezanými krásnymi vlasmi, ale to na jej mladíkovi nijako nezmenilo, a držal sa jej rovnako pravdivo ako m mohlo by byť.“

„Aha,“ povedal Holmes, „myslím si, že to, čo si bol dosť dobrý na to, aby si nám to povedal, dáva veci celkom jasne najavo a že môžem odvodiť všetko, čo zostane. Pán Rucastle, predpokladám, sa potom dostal k tomuto systému uväznenia? „

“Áno Pane.”

„A priviedla slečnu Hunterovú z Londýna, aby sa zbavila nepríjemného pretrvávania pána Fowlera.“

„To bolo všetko, pane.“

„Ale pán Fowler, ktorý bol vytrvalým človekom, ako by mal byť dobrý námorník, zablokoval dom a po stretnutí vás uspeli určitými kovovými alebo inými argumentmi, ktoré vás presvedčili, že vaše záujmy sú rovnaké ako jeho záujmy.“

„Pán Fowler bol veľmi láskavý a slobodný džentlmen,“ povedala pokojne pani Tollerová.

„A týmto spôsobom dokázal, že tvoj dobrý muž by nemal mať chuť na pitie a že rebrík by mal byť hotový v okamihu, keď tvoj pán zhasol.“

„Máte to, pane, práve tak, ako sa to stalo.“

„Som si istý, že vám dlžíme ospravedlnenie, pani Tollerová,“ povedal Holmes, „pretože ste určite objasnili všetko, čo nás zmiatlo. A tu prichádza na rad vidiecky chirurg a pani Rucastleová, takže si myslím, Watson, že sme najlepšie odprevadiť slečnu Hunterovú späť do Winchesteru, pretože sa mi zdá, že naše súčasné postavenie je teraz dosť otázne.“

A tým bola vyriešená záhada zlovestného domu s medenými bukmi pred dverami. Pán Rucastle prežil, ale vždy bol zlomeným mužom a udržiaval sa pri živote iba vďaka starostlivosti svojej oddanej manželky. Stále žijú so svojimi starými služobníkmi, ktorí pravdepodobne vedia toľko z minulého života Rucastla, že sa od nich ťažko odlúči. Pán Fowler a slečna Rucastle sa zosobášili na základe zvláštneho preukazu v Southamptone deň po ich lete a teraz je držiteľom vládneho poverenia na ostrove Maurícius. Pokiaľ ide o slečnu Violet Hunter, môj priateľ Holmes, skôr ako na moje sklamanie, o ňu neprejavil žiadny ďalší záujem, keď raz prestala byť centrom jedného z jeho problémov, a teraz je riaditeľkou súkromnej školy vo Walsall, kde Verím, že sa stretla so značným úspechom.